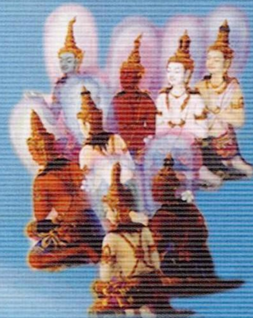
ท้าวสักกเทวราชมาขอ พระธรรมเทศนาโดย หลวงตามหาบัว ญาณสัมปันโน

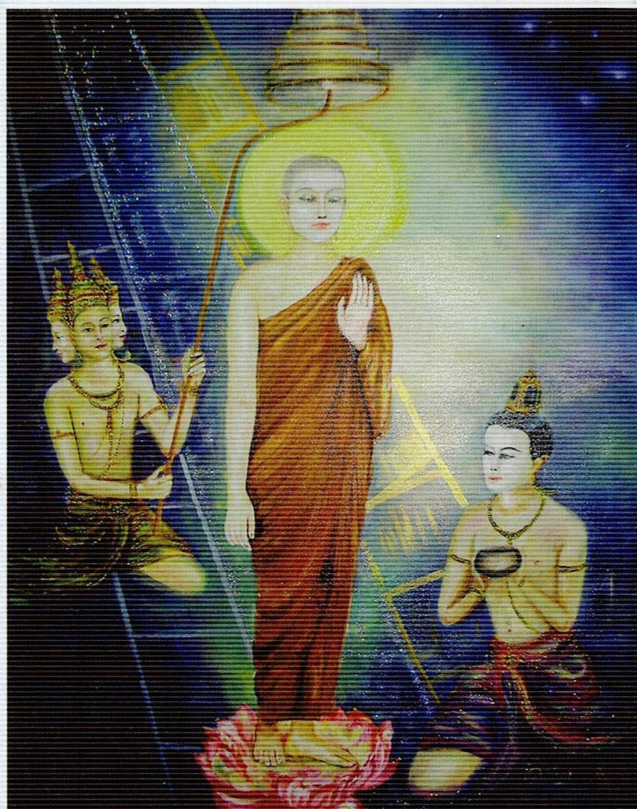

ท้าวสักกเทวราช มาขอ

พระธรรมเทศนาโดย หลวงตามหาบัว ญาณสัมปันโน

พระพุทธองค์เสด็จลงจากดาวดึงส์

หลังจากโปรดพระพุทธมารดา ให้ตั้งอยู่ในโสดาปัตติผลแล้ว
ในวันมหาปวารณา พระบรมศาสดาเสด็จลงจากเทวโลก
พร้อมด้วยทวยเทพ ไปสู่ถิ่นมนุษย์ที่ เมืองสังกัสสนคร
โดยเสด็จลงทางบันไดแก้วมณี ท้าวมหาพรหมกั้นฉัตร
ลงทางบันไดเงิน ท้าวสักกเทวราชถือบาตรลงทางบันไดทอง
พระพุทธองค์ทรงเปล่งพระฉัพพรรณรังสี แล้วทรงเปิดโลกมนุษย์
เทวดา พรหม และอเวจีให้เห็นซึ่งกันและกัน
ชนทั้งหลายเมื่อได้เห็นสิริของพระพุทธองค์ในวันนั้นแล้ว
จะไม่ปรารถนาเป็นพระพุทธเจ้านั้นไม่มีเลยแม้แต่คนเดียว

ท้าวสักกเทวราชมาขอ

ธรรมบรรณาการเพื่อเป็นการเผยแผ่ธรรมะ
เทิดทูน ชาติ ศาสนา พระมหากษัตริย์
น้อมกตัญญูกตเวทิตาคุณ และ บูชาธาตุขันธ์

หลวงตามหาบัว ญาณสัมปันโน

(พระธรรมวิสุทธิมงคล)

ในงานมหากฐินสามัคคีสงเคราะห์โลก

ณ วัดป่าบ้านตาด อำเภอเมือง จังหวัดอุดรธานี

วันที่ ๑๐ ตุลาคม พ.ศ ๒๕๕๒

ท้าวสักกเทวราชมาขอ

พระธรรมเทศนาโดย หลวงตามหาบัว ญาณสัมปันโน

พิมพ์ครั้งที่ ๑ : ตุลาคม ๒๕๕๒

ISBN : 988-616-7174-13-6

จำนวนพิมพ์ : ๗,๗๓๓ เล่ม

คณะผู้จัดพิมพ์ : คุณเรวดี ผลวัฒนสุข
และคณะเรือบุญปากน้ำ
ศิษย์ท่านพ่อลี ธัมมธโร

พิมพ์ที่ : บริษัท ศิลป์สยามบรรจุภัณฑ์และการพิมพ์ จำกัด
๔๙ หมู่ ๑ ถนนเลียบคลองภาษีเจริญฝั่งเหนือ ซ. เพชรเกษม ๖๙
แขวงหนองแขม เขตหนองแขม กรุงเทพฯ ๑๐๑๖๐
โทรศัพท์ ๐-๒๔๔๔-๓๓๕๑-๙ แฟกซ์ : ๐-๒๔๔๔-๐๐๗๘

คำนำ

ขอนอบน้อมแด่องค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้า พระบรมครูของเทวดาและมนุษย์ทั้งหลาย

ขอนอบน้อมแด่พระสัทธรรม อันเป็นธรรมนำหมู่สัตว์ให้ข้ามพ้นจากวัฏสงสาร

ขอนอบน้อมแด่พระสงฆ์สาวกของพระผู้มีพระภาคเจ้า ผู้เป็นเนื้อนาบุญอันยิ่งใหญ่

ขอนอบน้อมแด่ องค์พ่อแม่ครูอาจารย์ ผู้สืบพระศาสนา จำเดิมแต่พุทธกาลเป็นลำดับมา

คณะเรือบุญปากน้ำ **ศิษย์ท่านพ่อลี ธัมมธโร** วัดอโศการาม และ คณะศรัทธาศิษยานุศิษย์ ได้รวบรวมพระธรรมเทศนาโดย **หลวงตามหาบัว ญาณสัมปันโน (พระธรรมวิสุทธิมงคล)** นำมาจัดพิมพ์เป็นหนังสือชื่อ **"ท้าวสักกเทวราชมาขอ"** แจกเป็นธรรมบรรณาการ เนื่องในงานมหากฐินสามัคคีสงเคราะห์โลก ณ วัดป่าบ้านตาด จังหวัดอุดรธานี ในวันที่ ๑๐ ตุลาคม ๒๕๕๒ เพื่อเป็นการน้อมกตัญญูกตเวทิตาคุณ ของพ่อแม่ครูอาจารย์ ผู้มีเมตตาครอบโลกธาตุอย่างหาที่สุดประมาณมิได้

ในการทำหนังสือเล่มนี้มีวัตถุประสงค์ เพื่อให้สาธุชนผู้ใฝ่ใจในธรรมจะได้ค้นคว้าศึกษาปฏิบัติสืบต่อไป ผู้ที่ยังไม่รู้ ก็จะได้รู้ ผู้ที่รู้แล้ว ก็จะได้รู้เพิ่มขึ้น ผู้ที่ยังสงสัย จะได้บรรเทาความสงสัย กลายเป็นสัมมาทิฐิได้ เมื่ออ่านให้ถึงใจ จะเกิดความสว่างไสวแจ่มใสเบิกบานสำราญใจ ประดุจได้ดื่มโอชารสแห่งธรรม อันเป็นรสประเสริฐยิ่งกว่ารสอื่นใด

ด้วยมีเวลาอันกระชั้นชิด ในการจัดพิมพ์หนังสือเล่มนี้ อาจจะมีความบกพร่องอยู่บ้าง จึงขออภัยจากท่านผู้รู้ ในที่นี้ด้วย พร้อมทั้งขอขอบคุณในการขวนขวายประสานงานจากคณะศิษยานุศิษย์ รวมทั้งผู้ร่วมเป็นเจ้าภาพจัดพิมพ์ จนหนังสือสำเร็จลุล่วงด้วยดี หากแม้มีข้อผิดพลาดใดๆ ขอพระรัตนตรัย โปรดงดโทษล่วงเกินอันนั้นเพื่อความสำรวมระมัดระวังในกาลต่อไป

โดยเจตนาอันเป็นกุศลนี้ ขอผลานิสงส์ผลบุญที่คณะศิษยานุศิษย์ได้กระทำ จงดลบันดาลอุดหนุนค้ำจุนให้เจริญด้วย อายุ วรรณะ สุขะ พละ ธนสารสมบัติ สวรรค์สมบัติ และนิพพานสมบัติ บรรลุถึงสิ่งที่พึงประสงค์ทุกประการ

คณะเรือบุญปากน้ำ
ศิษย์ท่านพ่อลี ธัมมธโร วัดอโศการาม

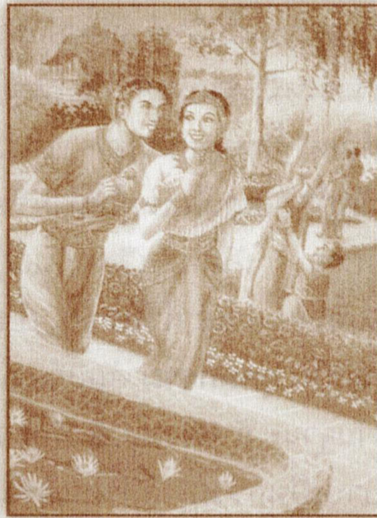
คาถา ท่านพ่อลี ธัมมธโร

อะระหัง พุทโธ อิติปิ โส ภะคะวา นะมามิหัง

สารบัญ

สวรรค์

สวรรค์ เป็นภพภูมิที่ยังอยู่ใน **วัฏฏะสงสาร** หรือวัฏฏะวน ที่ยังมีการเวียนว่ายตายเกิดในโลก คำว่าโลกที่เวียนว่ายตายเกิดอยู่นี่ หลักธรรมท่านพูดอีกศัพท์หนึ่งว่า ภูมิ ถ้านับเป็นภูมิที่ดวงจิตดวงวิญญาณไปเกิด มีถึง ๓๑ ภูมิ แต่ที่พวกเรามองเห็นอยู่เดี๋ยวนี้มีแต่ภพภูมิความเป็นมนุษย์และสัตว์เดรัจฉาน นอกจากนี้แล้วพวกเราไม่สามารถที่จะมองเห็น ที่มองไม่เห็นนี่แหละ จึงเป็นเหตุให้เกิดความประมาทขึ้นมาได้ว่า ภพอื่นชาติอื่นมันไม่มี ตรงนี้นี่เอง จึงน่าอัศจรรย์คำสอนของพระพุทธเจ้า สิ่งที่พวกเรามองไม่เห็น พระพุทธเจ้ามองเห็นด้วยพระปัญญาญาณ การตรัสรู้

ของพระองค์ท่าน ความเป็นทิพย์ หูทิพย์ ตาทิพย์ มองเห็นภพภูมิที่ไม่มีรูปร่างเหมือนมนุษย์ ซึ่งเหตุให้นำไปเกิดนั้นก็คือเรื่องกิเลสตัณหาทั้งหลายนั่นเอง ท่านว่า **"กิเลสวัฏฏ์ กัมมวัฏฏ์ วิปากวัฏฏ์"** กิเลสเป็นเหตุให้ทำกรรม เมื่อทำกรรมแล้วต้องได้รับวิบาก มันหมุนเวียนกันอยู่อย่างนี้ไม่มีที่สิ้นสุด กรรมอันนี้ถึงแบ่งเอาไว้ใหญ่ๆ เป็น ๒ ลักษณะ ถ้ากรรมดีเป็นบุญเป็น **กุศลกรรม** อันนี้ก็นำไปเกิดในภพภูมิที่ดี มีความสุขตามฐานะ ถ้ากรรมไม่ดี เรียกว่า **อกุศลกรรม** ทำแล้วมันเป็นบาปเป็นกรรม ก็นำไปเกิดในภพภูมิที่ไม่ดี ที่สุดของการเวียนว่ายตายเกิดในเหตุในผลทั้งบุญทั้งบาปนี่ไม่มีที่สิ้นสุด กี่กัปกี่กัลป์ อนันตชาติมาแล้วก็ไม่รู้ ฉะนั้นในภูมิ ๓๑ ภูมิ ท่านจึงแยกออกมาเรียกว่าโลกซึ่งมี ๓ ลักษณะ คือโลกเบื้องต่ำ โลกเบื้องกลาง และโลกเบื้องสูง

โลกเบื้องต่ำได้แก่ จำพวกอบายภูมิ ๔ คือ สัตว์เดรัจฉาน อสุรกาย เปรต และสัตว์นรก

โลกเบื้องกลาง ได้แก่ สวรรค์ ๖ ชั้น รวมทั้งมนุษย์โลกนี้ด้วย อีก ๑

โลกเบื้องสูง ได้แก่ พรหมโลก ๒๐ ชั้น อันประกอบด้วยรูปพรหม ๑๖ ชั้น และอรูปพรหม ๔ ชั้น

โดยเฉพาะที่พวกเราชาวพุทธ สวดสาธยายพุทธธรรมคำสอนในธัมมจักกัปปวัตตนสูตรนั้น พระองค์ตรัสรู้ครั้งแรก

ประกาศคำสอนของพระองค์ท่านสั่นสะเทือน จากสวรรค์ชั้นที่ ๑ ส่งเสียงไปถึงชั้นที่ ๒ ชั้นที่ ๓ ชั้นที่ ๔ ชั้นที่ ๕ และชั้นที่ ๖ บรรดาเทวดาทั้งหลายได้อนุโมทนา ซึ่งในสวรรค์แต่ละชั้น จากชั้นยามาจนถึงชั้นปรนิมมิตวสวัตตีห่างกันถึง ๔ หมื่น ๒ พันโยชน์ (โยชน์หนึ่งราว ๔๐๐ เส้น)

สวรรค์ชั้นที่ ๑ จาตุมมหาราชิกา

เป็นที่อยู่ของเทพยดาชาวฟ้า มีท้าวมหาราชทั้งสี่พระองค์ปกครอง คือ

๑. ท้าวธตรัฐมหาราช
๒. ท้าววิรุฬหกมหาราช
๓. ท้าววิรูปักษ์มหาราช
๔. ท้าวเวสสุวัณมหาราช (ท้าวกุเวร)

อายุในชั้นจาตุมมหาราช ยืนยาวถึง ๕๐๐ ปีทีเดียว เปรียบเทียบความเป็นปีของมนุษย์ ได้ ๙ ล้านปีของมนุษย์ เทวบุตรเทวดาทั้งหลายที่ได้มาเกิดในภพภูมิตรงนี้ เป็นผู้มีนิสัยเข้าใจในหลักคำสอนของพระพุทธเจ้าบ้างว่า มีนิสัยรู้จักสันโดษ ยินดีของๆ ตนที่มีอยู่ และก็ชักชวนบุคคลอื่นให้เห็นคุณค่าในประโยชน์ส่วนนี้ และก็รู้จักการทำบุญทำกุศล ทำบุญให้ทาน โอกาสที่ทำบุญให้ทาน จะเป็นทานในระหว่างมีพุทธศาสนา พระสงฆ์องค์เณร ผู้ทรงศีลทรงธรรม ฤาษีชีไพรอะไรก็ตามแต่ ยิ่งได้ทานกับนักบวช

เหล่านี้ ผลานิสงส์ยิ่งมีมาก หรือไม่งั้นก็ได้ทาน แจกทานเสียสละ ให้เป็นสาธารณประโยชน์กับคนทุกข์ คนยากคนจน อันไหนที่เห็นว่าเป็นสาธารณประโยชน์ มีความยินดีพอใจ บุญกุศลส่วนนี้ทำให้ดวงจิตดวงใจของเขาเมื่อตายแล้วจากความเป็นมนุษย์ได้มาเกิดในสวรรค์ชั้นแรก ชั้นจาตุมมหาราชิกานี้

สวรรค์ชั้นที่ ๒ ดาวดิงสา (ดาวดึงส์)

ดาวดิงสา หรือ **ดาวดึงส์** เป็นเมืองที่ใหญ่มากกว้างขวางมาก มีถึงพันประตู มี **สมเด็จอมรินทราธิราช** เป็นผู้ปกครอง มี **พระเกศแก้วจุฬามณีเจดีย์** เป็นที่กราบไหว้สักการบูชาในชั้นนี้ และก็มีไม้ทิพย์ ชื่อปาริชาต หรือกัลปพฤกษ์ ต้นไม้ปาริชาตกัลปพฤกษ์เป็นต้นไม้ทิพย์นำผลิดอกออกผล คือ สมบัติบรรดาเทวบุตรเทวดาที่ต้องการ ฉะนั้นบรรดาเทวบุตรเทวดาที่ต้องการผลานิสงส์ ต้นไม้ปาริชาตกัลปพฤกษ์นี้ผลิดอกออกผล ทำให้มีความชื่นชอบชื่นชมยินดี เทพธิดาองค์ใดปรารถนาดอกปาริชาต ก็จะตกลงมาในมือดั่งรู้ใจ จึงเป็นเหตุให้มีความสุขในระดับนี้ ในสิ่งที่ธรรมชาติปรากฏถึงความเป็นทิพย์อันนี้ อายุขัยชั้นนี้ พันปีทิพย์ ถ้าเทียบปีมนุษย์ ๓๖ ล้านปีของมนุษย์ ส่วนบุญกุศลที่เคยเป็นมนุษย์ได้กระทำความดี มีกุศลเจตนา

เรียนรู้ว่าอันนี้เป็นบุญ เป็นต้นว่ารู้จักการทำบุญทำทานเสียสละ รู้จักบูชาพระคุณ เคารพในผู้มีพระคุณ มีพ่อแม่ ปู่ย่าตายาย ท่านผู้มีพระคุณทั้งหลาย นักบวชทั้งหลาย เหล่านี้เป็นต้น ฉะนั้น กุศลเจตนาอันนี้ ประพฤติตัวอยู่ในขอบเขตของความเป็นบุญ มีศีลเป็นพื้นฐาน ตายจากภพนี้ชาตินี้จึงได้ไปเกิดในชั้นดาวดึงส์

สวรรค์ชั้นที่ ๓ ยามา

ยามา สวรรค์ชั้นที่ ๓ นี้ ความเป็นอยู่ของเทพยดามีความสุขอันเป็นทิพย์ มี**ท้าวสุยามเทวราชเป็นผู้ปกครอง** อายุในสวรรค์ชั้นนี้คือสองพันปีทิพย์ ถ้าเปรียบเทียบวันเดือนปีของมนุษย์เท่ากับ ๑๔๔ ล้านปีของมนุษย์ ผลบุญนำมาให้เกิดตรงนี้ คือจิตใจเลื่อมใสกุศลเจตนา ขึ้นชื่อว่าบุญตามหลักคำสอนของพระพุทธเจ้า หลักก็คือ มีการให้ทานรักษาศีล เชื่อฟังท่านผู้มีพระคุณ จิตใจหนักแน่นไม่หวั่นไหว ไม่จำเป็นที่จะต้องปรารถนาว่าทำทานแล้วต้องมีอานิสงส์ผลทาน คิดว่าอานิสงส์ผลทานต้องมาเป็นอย่างนี้ๆ ไม่ต้องคำนึง หนักแน่น เชื่อมั่น ขึ้นชื่อว่าเว้นความชั่วแล้วทำบุญทำทาน จาคะเสียสละแล้ว ต้องเป็นบุญแน่นอนฉะนั้นเมื่อฝึกจริตนิสัยมีอย่างนี้ ตายไปจากโลกมนุษย์จึงได้ไปเกิดในสวรรค์ชั้น ๓

สวรรค์ชั้นที่ ๔ ตุสิตา (ดุสิต)

ชั้น **ตุสิตา** หรือ ดุสิต เป็นที่อยู่ของเทพเจ้าผู้มีความยินดี สดชื่น ชื่นใจ ยิ้มแย้ม แจ่มใส เย็นอก เย็นใจในชีวิตฐานะความเป็นอยู่ มีท้าวสันดุสิตเทวราชเป็นผู้ปกครอง อายุสวรรค์ชั้นดุสิตนี้ ๔,๐๐๐ ปีทิพย์ ถ้าเปรียบเทียบโลกมนุษย์ เท่ากับ ๕๗๖ ล้านปีมนุษย์ ฐานะอานิสงส์ผลบุญอยู่ในภพภูมิแต่ละภพภูมิ อายุของความเป็นบุญเสวยความสุขไม่เท่ากัน บุญกุศลที่นำให้เกิดตรงนี้ ก็เกิดจากกุศลเจตนา ยินดีในบุญ ในกุศล ในทาน ในศีล ในสิ่งที่เกิดจากคำสอนของพระพุทธเจ้าทั้งนั้นๆ ฉะนั้นเมื่อยินดีในทานในศีล ชีวิตความเป็นอยู่ มีโอกาส มีเวลาทำบุญทำทานเท่าที่จะปลีกตัวจากหน้าที่การงานได้มากน้อยขนาดไหน คิดว่า ความดี บิดามารดา ปู่ย่า ตายาย เคยได้ฝึกได้ทำมา มีความเชื่อมั่นหนักแน่นเป็นประเพณีการทำบุญ ฉะนั้นการทำบุญใส่บาตร กับท่านผู้ทรงศีลทรงธรรม นักบวชบรรพชิต พระสงฆ์องค์เณร หรือฤาษีชีไพร ผู้ทรงศีลทรงธรรม จึงเป็นบ่อเกิด แห่งบุญ และเป็นเนื้อนาบุญของผู้ต้องการ บุญ สวรรค์แต่ละชั้น อำนาจของบุญยกฐานะความเป็นบุญ เป็นระดับขั้นขึ้นมา ส่วนมากชั้นดุสิตนี่ พวกปรารถนาเป็นพระพุทธเจ้า เป็นพระโพธิสัตว์บำเพ็ญบารมีปรารถนา เป็นพระพุทธเจ้า มาเกิดที่ตรงนี้

มาจุติเกิดอยู่ตรงนี้ ฉะนั้นชั้นดุสิตจึงเป็นจุดเด่นที่บรรดาผู้ปรารถนา เป็นพระพุทธเจ้า ได้จุติมาเกิด

สวรรค์ชั้นที่ ๕ นิมมานนรดี

นิมมานนรดี เป็นที่อยู่ของเทพเจ้าผู้ยินดีในกามคุณอารมณ์ กามคุณอารมณ์ก็คือ กามคุณ ๕ นั่นเอง ยินดีในรูป ในเสียง ในกลิ่น ในรส ในสัมผัส อารมณ์แห่งกามคุณ ใคร่ พอใจ ยินดี รู้สึกจะเด่นกว่าสวรรค์ทั้ง ๓ ทั้ง ๔ ที่ผ่านมา สวรรค์ชั้นที่ ๕ ยินดีในกามคุณ กามอารมณ์ ฉะนั้นผู้ปกครองเป็นใหญ่ในสวรรค์ชั้นนี้ คือ **ท้าวสุนิมมิตเทวราช** ปกครองอยู่ อายุสวรรค์ชั้นนี้ คือ ๘,๐๐๐ ปีทิพย์ ถ้าเปรียบเทียบวันเดือนปีของมนุษย์เท่ากับ ๒,๓๐๔ ล้านปีมนุษย์ ผลบุญก็คือจิตใจให้มีความหนักแน่นเข้มแข็ง ไม่หวั่นไหว ขึ้นชื่อว่าทำความดีเสียสละให้เกิดประโยชน์แก่ตน และบุคคลอื่น หนักแน่น เชื่อมั่น จิตใจของเขาเหล่านั้น ตายจากความเป็นมนุษย์ จึงได้มาเกิดในสวรรค์ชั้นนิมมานนรดี

สวรรค์ชั้นที่ ๖ ปรนิมมิตวสวัตดี

ปรนิมมิตวสวัตดี เป็นที่อยู่ของเทพเจ้าผู้เสวยกามคุณกามคุณอารมณ์ อารมณ์ในกามคุณที่จะเป็นเครื่องปรากฏ

ความสำนึกรู้สึกความใคร่ ความปิติ ความยินดีในอารมณ์กามคุณนี่เป็นพิเศษ ฉะนั้นสวรรค์ชั้นที่ ๖ นี้ มีผู้ปกครองผู้เป็นใหญ่ มีชื่อว่า **ท้าวปรนิมมิตเทวราชปกครอง** อายุกาลของสวรรค์ชั้นนี้ คือ ๑๖,๐๐๐ ปีทิพย์ ถ้าเปรียบเทียบปีมนุษย์เท่ากับ ๙,๒๑๖ ล้านปีมนุษย์ เสวยความสุขสวรรค์แต่ละชั้นๆ เพราะผลานิสงส์ของคำว่าบุญ คำว่าความดีในทางที่ถูก บุญคือความสมบูรณ์ สุขตามฐานะตามภพตามภูมิ

ฉะนั้นบุญกุศลตามหลักพุทธธรรมคำสอนของพระพุทธเจ้าของพวกเราชาวพุทธ บุญเกิดขึ้นมาได้เพราะ

"ทานมัย" จาคะเสียสละ การบริจาคทาน จตุปัจจัยไทยทานเหมือนอย่างที่พวกเราชาวพุทธทำกันอยู่

"สีลมัย" การงดเว้นจากความชั่ว

"ภาวนามัย" ภาวนานี่คือมีความเชื่อตั้งมั่นหนักแน่นในความเป็นบุญ หรือเรียกว่า สมาธิคือความตั้งมั่นหนักแน่นไม่หวั่นไหว ในระดับหนึ่ง หรือให้ฝึกสมาธิจริงๆ จิตใจเป็นสมาธิเข้าถึงฌาณ เข้าถึงมรรค ที่จิตใจเป็นไปเพื่อภพภูมิของพรหมต่างๆ เข้าถึงผล ที่จิตใจเป็นไปเพื่อภพภูมิของพรหมต่างๆ นั้นเป็นสมาธิอีกระดับหนึ่ง ส่วนที่สมาธิให้เกิดความหนักแน่น เชื่อมั่นในการทำบุญทำทาน

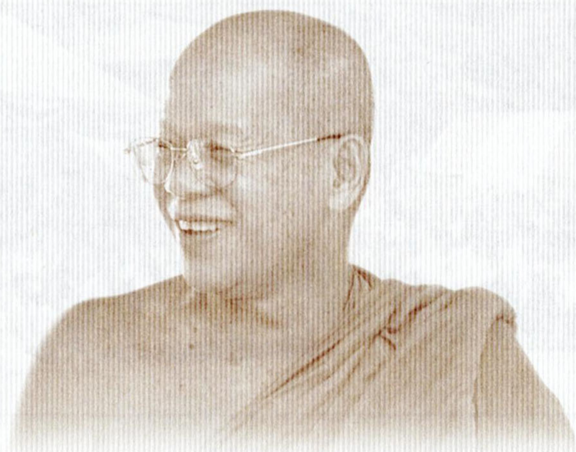

ฉะนั้นผลของบุญของกุศลที่มนุษย์ทั้งหลายได้ ประพฤติปฏิบัติจึงเป็นไปเพื่อสุขสมบัติในสวรรค์

ฉะนั้น สวรรค์ทั้ง ๖ ชั้น เป็นที่อยู่ของดวงจิตดวงใจผู้มีความเชื่อความเลื่อมใสในหลักคำสอนของพระพุทธเจ้า เพราะคำสอนของพระพุทธเจ้านี้ เป็นแนวทางเส้นทาง

เพื่อเข้าสู่สมบัติความสุข สุขสมบัติ มีมนุษย์สมบัติ สวรรค์สมบัติ ฉะนั้นสวรรค์สมบัติทั้ง ๖ ชั้น นี่มันเป็นเรื่องจิตใจจะให้พวกเรามองเห็นเหมือนรูปสมบัติความเป็นมนุษย์รูปหยาบๆ นี้มันเป็น **"อฐานะ"** นอกจากพระพุทธเจ้าพระอริยเจ้าบางท่าน บางองค์ ที่ท่านมีหูทิพย์ ตาทิพย์เท่านั้นที่จะมองเห็นรู้ได้เรื่องภพภูมิความเป็นทิพย์ในสวรรค์สมบัติ

ข้อมูลจากหนังสือ **"ภพภูมิ"**
โดยท่านอาจารย์อุทัย สิริธโร

ท้าวสักกเทวราช

ในสมัยพุทธกาล มีพระเจ้าลิจฉวีนามว่ามหาลิ อยู่ในเมืองเวสาลี (ไพสาลี) ได้ทรงสดับพระธรรมเทศนาสักกปัญหสูตรของพระศาสดาแล้ว ทรงดำริว่า "พระสัมมาสัมพุทธเจ้า ได้ตรัสถึงท้าวสักกะเทวราชไว้มากมาย พระองค์ทรงเคยได้เห็นแล้วจึงตรัส หรือไม่ทรงเคยเห็นจึงตรัสหนอ? ทรงรู้จักท้าวสักกะหรือไม่หนอ? เราจะทูลถามพระองค์" ดังนั้นจึงได้ไปเข้าเฝ้าทูลถามกับพระผู้มีพระภาคเจ้าว่า "ข้าแต่พระองค์ผู้เจริญ ท้าวสักกะผู้เป็นจอมเทพแห่งเทพทั้งหลายในสวรรค์ชั้นดาวดึงส์ พระองค์ทรงเคยได้เห็นหรือไหมหนอ?" พระผู้มีพระภาคเจ้าตรัสตอบ

"มหาลิ ท้าวสักกะผู้เป็นจอมแห่งเทพทั้งหลาย อาตมภาพได้เห็นมาแล้ว" พระผู้มีพระภาคเจ้าตรัสต่อ "มหาลิ อาตมภาพไม่ใช่จะรู้จักแต่เพียงตัวท้าวสักกะก็หาไม่ อาตมภาพรู้กระทั่งแม้ธรรมที่ท่านได้ยึดถืออันเป็นเหตุให้ได้ถึงความเป็นจอมเทพแห่งท้าวสักกะ" แล้วตรัสเล่าประวัติแห่งท้าวสักกะดังนี้

ท้าวสักกะผู้เป็นจอมแห่งเทพทั้งหลายมีชื่อเรียกขานมากมาย ดังนี้คือ

"ท้าวมฆวา" เนื่องจากในอดีตชาติก่อนหน้าท่านกำเนิดเป็นบุรุษนามว่า "มฆะ"

"ท้าวปุรินทะ" เนื่องจากท่านเป็นผู้มักให้ทานก่อนผู้อื่นอยู่เสมอ

"ท้าวสักกะ" เนื่องจากท่านเป็นผู้ให้ทานโดยความเคารพ

"ท้าววาสวะ" เนื่องจากท่านเป็นผู้ให้ที่พักอาศัยแก่คนสัญจร

"ท้าวสหัสสักขะ" เนื่องจากท่านผู้เป็นจอมแห่งเทพทั้งหลาย สามารถดำริข้อความพร้อมกันได้ตั้งพันเรื่อง

"ท้าวสุชัมบดี" ด้วยเหตุที่ท่านมีนางอสุรกัญญาชื่อสุชาดา เป็นพระปชาบดี (ภรรยา)

"ท้าวเทวานมินทะ"เนื่องจากท่านผู้เป็นจอมแห่งเทพทั้งหลาย เสวยราชสมบัติ เหนือหมู่เทพทั้งหลายในชั้นดาวดึงส์

ท้าวสักกะได้เข้าถึงความเป็นจอมเทพ เพราะในอดีตชาติในคราวเป็นมนุษย์ได้ยึดมั่นถือปฏิบัติ ในวัตตบท ๗ ประการให้บริบูรณ์อยู่เสมอ ดังนี้คือ

๑) เป็นผู้เลี้ยงดูแลบิดาและมารดาอยู่ตลอดชีวิต
๒) เป็นผู้ที่มีปกติประพฤติตนอ่อนน้อมถ่อมตนต่อผู้ใหญ่ในตระกูลอยู่ตลอดชีวิต
๓) เป็นผู้พูดจาไพเราะอ่อนหวานอยู่ตลอดชีวิต
๔) เป็นผู้ไม่พูดส่อเสียดอยู่ตลอดชีวิต
๕) เป็นผู้มีจิตปราศจากความตระหนี่ ยินดีแล้วในการบริจาคให้ทาน เสียสละ อยู่ตลอดชีวิต
๖) เป็นผู้กล่าวแต่คำสัตย์ คำจริง อยู่ตลอดชีวิต
๗) เป็นผู้ไม่โกรธอยู่ตลอดชีวิต ถ้าความโกรธเกิดขึ้นแล้วก็สามารถหักห้ามเสียได้เร็วพลัน

พระศาสดาทรงได้ตรัสพระคาถาไว้ดังนี้

"หมู่ทวยเทพในสวรรค์ชั้นดาวดึงส์ เรียกนรชนผู้เลี้ยงดูบิดามารดา มีปกติประพฤติตนอ่อนน้อมต่อผู้ใหญ่ในตระกูล กล่าวถ้อยคำไพเราะอ่อนหวาน ละวาจา

ส่อเสียด กำจัดความตระหนี่เสียสละให้ทาน มีวาจาสัตย์ ข่มความโกรธได้นั้นแลว่า 'สัปปุรุษ' "

แล้วทรงตรัสเล่าบุพกรรมในอดีตแห่งท้าวสักกะ ในอดีตชาติท่านเกิดเป็นบุรุษนามว่า มฆะ เกิดในช่วงที่โลกว่างเว้นจากพุทธศาสนาในแคว้นมคธ ในสมัยหนึ่งท่านได้ไปปรับแต่งพื้นที่บริเวณหนึ่งให้ราบเรียบ ทำให้เป็นที่น่าอยู่น่าอาศัยแล้วพักผ่อนอยู่ ต่อมามีคนมาผลักไล่ท่านให้หนีออกไปแล้วเข้าไปพักแทน ท่านจึงย้ายไปปรับแต่งพื้นที่แห่งใหม่อีก ก็ได้มีคนมาแย่งที่พักของท่านอยู่เช่นเดิมอีก ซึ่งนอกจากท่านจะไม่ได้ถือโกรธแล้ว ท่านยังคิดดีใจเสียอีกว่า *"ชนเหล่านั้นเป็นผู้ได้รับความสุขแล้ว กรรมนี้ดีเป็นกรรมที่จะให้ผลคือความสุขแก่เรา เราควรทำกรรมนี้ให้ยิ่งขึ้นอีก"*

เมื่อคิดได้ดังนี้แล้ว วันรุ่งขึ้นจึงได้ถือเอาจอบเสียมไปถากถางปรับแต่งพื้นที่ให้ราบเรียบเป็นสถานที่สะอาดสะอ้านร่มรื่นน่าพักน่าอาศัย เพื่อให้ฝูงชนได้มีที่พักผ่อน ท่านได้ปฏิบัติตนเพื่อทำประโยชน์แก่ผู้อื่นไม่เคยขาด ในช่วงฤดูหนาวท่านได้ก่อกองไฟไว้ให้คนได้ผิงไฟสร้างความอบอุ่น ในช่วงฤดูร้อนท่านได้เตรียมหาน้ำเย็นไว้ให้ และต่อมาท่านได้คิดว่า ชื่อว่ารัมณียสถาน (สถานที่น่าพักผ่อนหย่อนใจ) ย่อมเป็นที่รักที่ชอบใจของคนทั้งหลาย

เราควรจะสร้างเอาไว้ให้มาก ตั้งแต่นั้นมาท่านจึงได้เที่ยวไปปรับแต่งถากถางหนทางให้ราบเรียบ ตัดรานกิ่งไม้ที่รกทึบออกเสียอยู่เป็นประจำ เพื่อทำสถานที่ให้น่าพักอาศัย ครั้นต่อมาภายหลัง มีบุรุษเข้าไปถามท่านว่า *"ท่านกำลังทำอะไรอยู่? เพื่อน"* มฆะตอบ *"ฉันกำลังทำหนทางไปสู่สวรรค์ของฉันละซิ เพื่อน"* บุรุษกล่าว *"ถ้ากระนั้น ฉันก็อยากจะเป็นเพื่อนของท่านไปสู่สวรรค์ด้วย"* มฆะกล่าวตอบ *"จงมาเถอะเพื่อน ธรรมดาสวรรค์ย่อมเป็นที่รักที่ชอบใจของชนทั้งหลาย"* ตั้งแต่นั้นมาก็ได้ช่วยกันทำประโยชน์แก่คนทั้งหลาย ด้วยกันทั้งสองคน ต่อมาได้มีแม้บุรุษอื่นๆ ได้มาถามไถ่เช่นเดียวกันนั่นแล พอทราบเรื่องแล้วก็ได้ขอร่วมเป็นสหายร่วมทำด้วย จนกระทั่งได้กลุ่มสหายรวมกันถึง ๓๓ คน

กลุ่มสหายทั้งหมดเหล่านั้น ได้ถือจอบเสียม เพื่อช่วยกันปรับแต่งหนทางสัญจรให้ราบเรียบเป็นระยะทางไกลหลายโยชน์ นายบ้าน (ผู้ใหญ่บ้าน) เห็นกลุ่มชายเหล่านั้นแล้วคิดว่า *"พวกนี้กระทำในสิ่งที่ไม่ควรกระทำ ถ้าชนเหล่านี้ไปทำงานหาปลาหรือหาเนื้อมาจากป่า หรือทำสุราเพื่อดื่มกิน เราย่อมได้รับส่วยจากสิ่งนั้นบ้าง"* (สมัยก่อนนายบ้านมีสิทธิได้รับส่วยส่วนแบ่งจากผลผลิตของลูกบ้าน) นายบ้านจึงได้เรียกกลุ่มของท่านมาถามว่า *"พวกเจ้าเที่ยวทำอะไรกันอยู่?"* กลุ่มของท่านตอบว่า *"พวกเรากำลังทำหนทางไปสู่สวรรค์ ขอรับ"* นายบ้านกล่าว *"ธรรมดาผู้อยู่ครองเรือนทั้งหลาย ไม่ควรทำเช่นนี้, แต่ควรไปหาเนื้อหาปลา ควรทำสุราไว้ดื่มกิน และควรทำการงานทั้งหลายมีประการต่างๆ"* ท่านได้คัดค้านไม่เห็นด้วยกับคำของ

นายบ้านนั้นเสีย แม้ถูกเขาว่ากล่าวซ้ำๆ อยู่ ก็ยังคงคัดค้านไม่เห็นด้วยอยู่ร่ำไป ทำให้นายบ้านถือโกรธแล้ววางแผนจะกลั่นแกล้งให้ได้รับโทษภัย จึงได้เข้าไปเพ็ดทูลต่อพระราชาว่าได้เห็นกลุ่มโจรกลุ่มหนึ่งมาอาศัยอยู่แถวละแวกบ้าน พระราชาจึงมีรับสั่งให้ราชบุรุษไปจับกลุ่มพวกท่านมา พระราชายังมิได้ทรงไต่สวนพิจารณาความอะไร ก็ได้ทรงรับสั่งให้ลงโทษด้วยการให้นำช้างมาเหยียบให้ตายทั้งหมด

ฝ่ายมฆมานพได้ให้โอวาทคำสอนแก่เพื่อนทั้งผองว่า *"สหายทั้งหลาย นอกจากความเมตตาแล้ว ที่พึ่งอย่างอื่นของพวกเราไม่มี ขอให้ท่านทั้งหลายอย่าได้ถือโกรธในบุคคลใดๆ เลย จงเป็นผู้มีจิตเมตตาแล้ว แด่พระราชา แด่นายบ้าน แด่ช้างที่จะเหยียบพวกเรา และแด่หมู่ชนทั้งหลายเถิด"* สหายทั้งหมดเหล่านั้นก็ได้ถือปฏิบัติเยี่ยงนั้น ลำดับนั้น ช้างไม่อาจเดินเข้าไปใกล้กลุ่มสหายเหล่านั้น พระราชาทรงทราบความแล้วตรัสว่า *"ช้างมันเห็นคนมากมาย อาจตื่นเต้นจึงไม่อาจเหยียบได้ ท่านทั้งหลายจงไปเอาเสื่อลำแพนมาคลุมร่างเสียก่อน แล้วจึงให้มันเหยียบ"* ราชบุรุษ เอาเสื่อลำแพนคลุมร่างกลุ่มสหายเหล่านั้นไว้แล้ว ได้ไสให้ช้างเข้าไปเหยียบ ช้างกลับถอยหลังไปอยู่เสียแต่ไกล เมื่อพระราชาทรงทราบเรื่องดังกล่าว จึงทรงดำริว่า *"ในเรื่องนี้ ต้องมีเหตุผิดปกติอย่างแน่นอน"* จึงได้

รับสั่งให้เรียกกลุ่มสหายเหล่านั้นมาเข้าเฝ้า ตรัสถามขึ้นว่า *"พ่อทั้งหลาย พวกเจ้าอาศัยเราแล้ว เหตุใดจึงได้เที่ยวจับกลุ่มกันไปเป็นโจรอยู่ในป่าเล่า"* กลุ่มสหายมฆะกล่าวตอบ "ขอเดชะ พวกข้าพระองค์ไม่ได้เป็นโจร แต่พวกข้าพระองค์ได้มุ่งทำกรรมดีอันเป็นทางไปสู่สวรรค์ด้วยการบำเพ็ญประโยชน์ต่อสาธารณชน แต่นายบ้านได้พยายามชักนำพวกข้าพระองค์ให้ทำอกุศลกรรม ซึ่งพวกข้าพเจ้าคัดค้านไม่เห็นด้วย จึงมีความประสงค์จะให้พวกข้าพระองค์ผู้ไม่ทำตามถ้อยคำของเขาฉิบหาย แล้วผูกโกรธ จึงได้มาเพ็ดทูลต่อพระองค์เยี่ยงนั้น พระเจ้าข้า"

ครานั้นพระราชาได้ทรงสดับความจริงจากคำของกลุ่มสหายเหล่านั้นก็มีความพอใจตรัสว่า *"พ่อทั้งหลาย แม้สัตว์ดิรัจฉานนี้ก็ยังรู้จักคุณแห่งพวกท่าน เราเป็นถึงมนุษย์จะไม่รู้จักคุณได้อย่างไร ขอได้จงอดโทษแก่เราด้วยเถิด"* ครั้นตรัสแล้ว ได้มีรับสั่งพระราชทานนายบ้านพร้อมทั้งบุตรและภริยาให้ไปเป็นทาสรับใช้เพื่อเป็นการลงโทษ และพระราชทานช้างตัวนั้นให้เป็นพาหนะสำหรับไว้ขี่ และยกส่วยแห่งบ้านนั้นให้เป็นของกลุ่มสหายเหล่านั้น

กลุ่มสหายท่านได้สนทนากันว่า *"พวกเราเห็นไหม พวกเราได้รับอานิสงส์แห่งบุญอันพวกเราทำไว้ดีแล้วแม้ในปัจจุบันชาตินี้ ทีเดียว"* ทำให้ต่างคนต่างมีจิตใจที่ผ่องใส

ยิ่งนัก ร่วมปรึกษากันว่า *"บัดนี้ พวกเราควรทำบุญกุศลให้ยิ่งๆ ขึ้นไปอีก"* จึงได้ตกลงกันในการร่วมสร้างศาลาใหญ่ให้เป็นที่พักที่อาศัยแก่สาธารณชนให้มั่นคงเป็นการถาวร ณ สี่แยกของหนทางใหญ่ โดยตั้งใจที่จะไม่ให้ผู้หญิงเข้ามายุ่งเกี่ยวช่วยทำงานใดๆ หรือมีส่วนแห่งบุญนี้ด้วย

มฆมานพนั้นมีภรรยาอยู่ ๔ คน คือ นางสุนันทา นางสุจิตรา นางสุธรรมา และนางสุชาดา ในบรรดาหญิงทั้ง ๔ คนนั้น นางสุธรรมาอยากมีส่วนแห่งบุญนั้นด้วย จึงได้ปรึกษาหาอุบายกับนายช่างไม้ผู้สร้างศาลาว่า ขอให้ตนได้มีส่วนเป็นใหญ่ในการสร้างศาลานี้ โดยได้ให้ค่าจ้างแก่นายช่างไม้ นายช่างไม้จึงได้คิดอุบายทำช่อฟ้าไว้เสียก่อนสิ่งอื่น แล้วถาก สลักอักษรบนไม้ช่อฟ้านี้ว่า *"ศาลาสุธรรมา"* เสร็จแล้วเอาผ้าพันให้นางเก็บรักษาเอาไว้ เมื่อช่างไม้ได้สร้างศาลาแล้วเสร็จ ในวันยกช่อฟ้าได้กล่าวกับหมู่ท่านและสหายว่า ตนเองลืมเตรียมช่อฟ้าไว้ก่อน เพราะศาลานี้จำเป็นต้องได้ไม้ช่อฟ้าที่ได้ทำไว้แล้วตากเก็บไว้ก่อนจึงจะใช้ได้ ไม่สามารถทำขึ้นใหม่เดี๋ยวนี้ได้ จึงแสร้งให้ไปหาซื้อช่อฟ้าที่เขาทำไว้เสร็จแล้ว ปรากฏว่ามาเห็นช่อฟ้าในเรือนของนางสุธรรมา จึงเสนอซื้อเป็นเงินหนึ่งพัน แต่นางไม่ยอมขายให้ แต่เสนอว่าถ้าพวกท่านอนุญาตให้ฉันมีส่วนได้ผลบุญในศาลานี้ด้วยแล้วจักยกให้เปล่าๆ แต่พวกท่านตอบว่า

"พวกข้าพเจ้าตั้งใจไม่ให้ส่วนบุญนี้แก่พวกสตรี" ลำดับนั้นนายช่างไม้จึงกล่าวขึ้นว่า *"นาย พวกนายท่านพูดอะไร? เว้นเสียแต่ในพรหมโลกแล้ว สถานที่ใดๆ ที่จะไม่มีสตรีย่อมไม่มี พวกท่านจงรับเอาข้อเสนอของนางเถิด เพื่อให้งานสร้างศาลาของพวกเราแล้วเสร็จ"* ท่านและสหายจึงได้ยอมรับข้อเสนอ แล้วรับเอาช่อฟ้ามาสร้างศาลาจนสำเร็จ ศาลานี้แบ่งออกเป็น ๓ ส่วน คือ ส่วนที่หนึ่งให้เป็นที่พักอาศัยสำหรับคนสัญจรทั่วไป ส่วนที่สองเป็นที่พักสำหรับคนยากจน ส่วนที่สามเป็นที่พักสำหรับคนเจ็บไข้ได้ป่วย

หมู่สหายทั้ง ๓๓ คน ได้ให้เงื่อนไขในการทำประโยชน์แด่ชนผู้สัญจรไปมา โดยสอนให้ช้างรู้เงื่อนไขว่าท่านได้ให้ปูกระดานไม้ ณ ที่พักคนละแผ่นรวม ๓๓ แผ่น ถ้ามีคนสัญจรมานั่งพักที่ไม้กระดานของผู้ใด ให้ช้างนำพาแขกคนนั้นไปสู่เรือนของสหายผู้เป็นเจ้าของแผ่นกระดานนั้น เพื่อให้สหายผู้นั้นทำหน้าที่ในการนวดเท้า นวดหลัง จัดหาของควรเคี้ยว ควรบริโภค ที่หลับนอน ดูแลปรนนิบัติแขกเป็นอย่างดี ช้างก็ได้ทำตามเงื่อนไขดังกล่าวด้วยดี

นายมฆะได้ปลูกต้นทองหลางต้นหนึ่งไว้ไม่ไกลจากศาลานัก ทำการปูแผ่นศิลาไว้รอบโคนต้นทองหลางนั้น ชนที่เข้าไปสู่ศาลาที่พักแล้วแลเห็นช่อฟ้าสลักอักษรว่า *"ศาลาชื่อสุธรรมา"* ไม่ปรากฏชื่อของกลุ่มสหายทั้ง ๓๓ คนเลย

ฝ่ายนางสุนันทาคิดว่า *"กลุ่มสหายแห่งสามีเรา เมื่อทำศาลาก็ไม่ให้พวกเราได้มีส่วนบุญด้วย แต่นางสุธรรมา เป็นผู้ชาญฉลาดจึงได้อุบายทำช่อฟ้ามาเข้าร่วม จนมีส่วนได้รับผลแห่งบุญด้วย ดังนั้นเราก็ควรจะทำอะไรๆ บ้าง เพื่อจะได้มีส่วนรับผลบุญบ้าง"* และคิดได้ว่า *"พวกที่มาสู่ศาลาควรจะมีน้ำไว้กินและไว้อาบ เราจะจ้างคนให้มาขุดสระน้ำไว้เพื่อประโยชน์แก่คนทั้งหลาย"* นางจึงได้ทำตามที่คิดให้เขาสร้างสระโบกขรณีไว้เพื่อประโยชน์แก่คนทั้งหลาย นางจึงได้ทำตามที่คิดให้เขาสร้างสระโบกขรณีไว้แล้ว

คราต่อมานางสุจิตราคิดว่า *"นางสุธรรมาได้ให้ช่อฟ้า ส่วนนางสุนันทาได้สร้างสระโบกขรณี เป็นผู้มีส่วนได้ผลบุญแล้ว เราก็ควรจะสร้างอะไรๆ บ้าง เพื่อมีส่วนแห่งบุญบ้าง"* และ

คิดได้ว่า *"ก็ในเวลาที่พวกชนมาพักอาศัยในศาลา ได้ดื่มน้ำอาบน้ำแล้ว ก็ควรจะได้พักผ่อน ชมสวนดอกไม้ให้สบายอารมณ์ เราจะสร้างสวนดอกไม้"* นางจึงได้จ้างให้เขาสร้างสวนดอกไม้อันน่ารื่นรมย์เต็มไปด้วยต้นไม้ ดอกไม้ที่สวยงามหลากหลาย

ฝ่ายนางสุชาดา คิดเสียว่า *"ตัวเรานั้นเป็นทั้งลูกของลุงนายมฆะ และเป็นทั้งภริยาของท่าน ดังนั้นบุญที่นายมฆะได้ทำไว้แล้วนั้น ย่อมมีส่วนเป็นของเราด้วย และกรรมที่เราได้ทำแล้ว ก็ย่อมเป็นของนายมฆะนั่นเหมือนกัน"* เมื่อคิดดังนี้แล้วก็ไม่ได้ทำอะไรๆ เลย มัวแต่แต่งตัวอยู่เท่านั้นปล่อยเวลาผ่านพ้นเสียเปล่า ฝ่ายนายมฆะ ผู้บำเพ็ญวัตตบท ๗ ประการให้เต็มเปี่ยมอยู่ตลอดชีพ เมื่อสิ้นชีวิตแล้ว ได้ไปบังเกิดเป็นท้าวสักกเทวราชผู้เป็นจอมเทพแห่งสวรรค์ชั้นดาวดึงส์ หมู่สหายของท่านก็เช่นกัน เมื่อละจากโลกนี้ไปแล้วก็ได้ไปบังเกิดในที่นั้นเหมือนกัน ส่วนนายช่างไม้ไปเกิดเป็นวิศวกรรมเทพบุตร ในกาลสมัยนั้นสวรรค์ชั้นดาวดึงส์มีพวกอสูรอาศัยอยู่ด้วย เห็นเทพบุตรเกิดขึ้นใหม่ จึงได้นำสุราทิพย์มาเลี้ยงต้อนรับ ส่วนท้าวสักกะนั้นไม่พอใจในความประพฤติของเหล่าพวกอสูร จึงไม่ปรารถนาจะอยู่ร่วมอาศัยด้วย จึงได้ทรงนัดหมายแก่หมู่เทพสหายของพระองค์ว่า ไม่ให้ดื่มสุราทิพย์ด้วย ครั้นพวกอสูรเมาทั่วกันแล้ว ก็ทรง

นัดหมายให้ช่วยกันจับเท้าอสูรเหล่านั้นเหวี่ยงให้ตกลงไปในมหาสมุทร เมื่อเหล่าพวกอสูรร่วงหล่นลงไปในมหาสมุทร ได้บังเกิดอสูรวิมานภายใต้เขาสิเนรุ ด้วยอานุภาพแห่งบุญของพวกเขา และบังเกิดต้นไม้ชื่อจิตตปาลิ (ไม้แคฝอย) ขึ้นด้วย

หลังจากได้รับชัยชนะในการขับไล่พวกอสูรให้ออกไปแล้ว เทพนครในสวรรค์ชั้นดาวดึงส์ประมาณหมื่นโยชน์ได้บังเกิดขึ้นแล้ว ระยะทางระหว่างประตูด้านทิศตะวันออกกับประตูทิศตะวันตกแห่งพระนครนั้น มีเนื้อที่ประมาณหมื่นโยชน์ ระหว่างประตูทิศใต้และทิศเหนือก็เท่ากัน อนึ่งพระนครนั้นมีประตูพันหนึ่ง ภายในนครเต็มไปด้วยอุทยานและสระโบกขรณี มีปราสาทนามว่า เวชยันต์ สูง ๗๐๐ โยชน์ ทำด้วยแก้วรัตนะ ๗ ประการ (แก้วมณี แก้วไพฑูรย์ แก้วประพาฬ แก้วมุกดา แก้ววิเชียร แก้วผลึก และแก้วหุง) ประดับด้วยธงทั้งหลายสูง ๓๐๐ โยชน์ ปราสาทสูงพันโยชน์ ล้วนเกิดขึ้นแล้วจากผลบุญแห่งการสร้างศาลา ด้วยประการฉะนี้

ได้บังเกิดต้นไม้ปาริฉัตตกะแผ่กิ่งก้านใบไป ๓๐๐ โยชน์โดยรอบ อันเกิดขึ้นจากผลบุญแห่งการปลูกต้นทองหลาง และปรากฏแท่นบัณฑุกัมพลศิลา มีสีดังดอกชัยพฤกษ์ สีครั่งและสีบัวโรยยาว ๖๐ โยชน์ กว้าง ๕๐ โยชน์

หนา ๑๕ โยชน์ อ่อนนุ่มยุบลงในเวลาประทับนั่ง และฟูขึ้นเต็มอีกครั้งเมื่อเสด็จลุกขึ้น เกิดขึ้นแล้วที่โคนไม้ปาริฉัตตกะนั้น ด้วยผลบุญแห่งการปูแผ่นศิลาใต้โคนต้นไม้ทองหลาง

ส่วนช้างนั้นเมื่อสิ้นชีพแล้ว ได้ไปเกิดเป็นเทพบุตรชื่อเอราวัณ แท้จริงแล้วย่อมไม่มีสัตว์ดิรัจฉานในเทวโลก เพราะฉะนั้นในเวลาที่ท้าวสักกะเทวราชจะเสด็จออกไปเพื่อประพาสพระอุทยาน เอราวัณเทพบุตรจะนิรมิตตนเป็นช้างชื่อเอราวัณ สูงประมาณ ๑๕๐ โยชน์ นิรมิตกระพองที่นั่ง ๓๓ กระพอง เพื่อท้าวสักกะและสหายทั้ง ๓๓ คน ในกระพองหนึ่งๆ มีลักษณะกลมขนาด ๓ คาวุต ยาวประมาณกึ่งโยชน์ ช้างเทพบุตรนั้นนิรมิตกระพองชื่อ

สุทัศนะใหญ่ประมาณ ๓๐ โยชน์ ในท่ามกลางกระพอง ทั้งหมดเพื่อท้าวสักกะ เบื้องบนแห่งกระพองนั้น มีมณฑป แก้วประมาณ ๑๒ โยชน์ ธงขลิบด้วยแก้ว ๗ ประการ สูงโยชน์หนึ่ง ตั้งขึ้นเป็นระยะๆ ในมณฑปแก้วนั้นมีกระดิ่ง ที่ถูกลมอ่อนๆ พัดแล้วส่งเสียงกังวานปานเสียงทิพย์สังคีต ประสานด้วยเสียงดนตรีทิพย์อันมีองค์ ๕ ห้อยอยู่ที่ริม โดยรอบบัลลังก์แก้วมณีประมาณโยชน์หนึ่งเป็นพระแท่น ที่เขาจัดไว้เรียบร้อยแล้วเพื่อท้าวสักกะในท่ามกลางมณฑป ท้าวสักกะย่อมประทับนั่งเหนือบัลลังก์นั้น โดยมีเทพบุตร ๓๓ องค์นั่งบนรัตนบัลลังก์ ในกระพองของตน บรรดา กระพอง ๓๓ กระพอง ในกระพองหนึ่งๆ ช้างเทพบุตรนั้น นิรมิตงากระพองละ ๗ งา ในงาเหล่านั้น งาหนึ่งๆ ยาว ประมาณ ๕๐ โยชน์ มีสระโบกขรณีงาละ ๗ สระ ในสระ โบกขรณีแต่ละสระมีกอบัวสระละ ๗ กอ ในกอหนึ่งๆ มีดอกบัวกอละ ๗ ดอก ในดอกหนึ่งๆ มีกลีบดอกละ ๗ กลีบ ในกลีบหนึ่งๆ มีเทพธิดาฟ้อนอยู่ ๗ องค์ มหรสพการรำ ฟ้อนย่อมมีบนงาช้าง ในที่ ๕๐ โยชน์โดยรอบอย่างนี้แล ท้าวสักกเทวราชเสวยยศใหญ่ เสด็จเที่ยวไปด้วยประการฉะนี้

ฝ่ายภริยาของท่านมฆะ นางสุธรรมา เมื่อถึงแก่ กรรมแล้ว ก็ได้ไปเกิดในสวรรค์ชั้นดาวดึงส์เหมือนกัน เทวสภาชื่อสุธรรมา มีประมาณ ๕๐๐ โยชน์ได้เกิดขึ้นแล้ว

แก่นาง โดยทุกวันพระอัฏฐมี (ดิถีที่ ๘) แห่งเดือน จะมีการแสดงและรับฟังพระธรรมเทศนา ณ สภาแห่งนี้เป็นประจำ เป็นสถานที่ที่น่ารื่นรมย์ที่สุด

แม้นางสุนันทา เมื่อถึงแก่กรรมแล้ว ก็ได้ไปเกิดในภพดาวดึงส์นั้นเหมือนกัน สระโบกขรณีชื่อสุนันทามีขนาดประมาณ ๕๐๐ โยชน์ เกิดขึ้นแล้วแก่นาง

แม้นางสุจิตรา เมื่อถึงแก่กรรมแล้ว ก็ได้ไปเกิดในภพดาวดึงส์นั้นเหมือนกัน สวนชื่อจิตรลดา มีขนาดประมาณ ๕๐๐ โยชน์ ที่พวกเหล่าเทพบุตรเทพธิดาชอบมาเที่ยวเล่นอยู่ ได้เกิดขึ้นแล้วแก่นาง

เว้นเสียแต่นางสุชาดา เมื่อถึงแก่กรรมแล้ว ด้วยความประมาทไม่หมั่นทำบุญกุศลไว้ จึงได้ไปบังเกิดเป็นนางนกยางในซอกเขาแห่งหนึ่ง เมื่อท้าวสักกะทรงตรวจดูภพใหม่แห่งภริยาเก่าของพระองค์ ก็ทรงทราบว่า *"นางสุธรรมา นางสุนันทา และนางสุจิตรา ก็ได้บังเกิดแล้วในที่นี้เหมือนกัน เว้นเสียแต่นางสุชาดาผู้เขลา ไม่ได้ทำบุญใดๆ ไว้เลย บัดนี้ได้ไปเกิดในกำเนิดสัตว์ดิรัจฉาน สมควรที่เราจะได้ให้โอวาทแก่นางให้ทำบุญกุศล เพื่อให้ได้กลับมาอยู่ร่วมกัน ณ ที่นี้"* ดังนี้แล้ว ได้จำแลงกายลงไปไต่ถามนางว่า *"เจ้าเที่ยวทำอะไรอยู่ในที่นี้?"* นางนกยางกล่าวตอบ

"*นาย ก็ท่านเป็นใครเล่า?*" ท้าวสักกะ "*เรา คือ มฆะ สามีเก่าของเจ้า*" นางนกยางจำอดีตชาติได้จึงถามขึ้นว่า "*ท่านได้ไปบังเกิดที่ไหนค่ะนาย?*" ท้าวสักกะตรัสตอบ "*เราเกิดแล้วในสวรรค์ชั้นดาวดึงส์ ก็เจ้ารู้สถานที่เกิดแห่งหญิงสหายของเจ้าแล้วหรือไม่?*" นางนกยางตอบ "*ยังไม่ทราบค่ะ นาย*" ท้าวสักกะตรัส "*หญิงสหายเหล่านั้น ก็ได้ไปเกิดในสำนักแห่งเราเหมือนกัน เจ้าอยากไปเยี่ยมหญิงสหายของเจ้าไหมเล่า?*" นางนกยางตอบ "*หม่อมฉันจะไปในที่นั้นได้อย่างไรค่ะ?*" ท้าวสักกะตรัสว่า "*เราจักนำเจ้าไปในที่นั้นเอง*" ดังนี้แล้ว ได้นำนางนกยางไปสู่เทวโลกไปปล่อยไว้ที่ริมฝั่งสระโบกขรณีที่ชื่อนันทา ตรัสบอกแก่มเหสีทั้งสามว่า "*พวกเธออยากเห็นนางสุชาดาสหายของพวกเธอบ้างไหม?*" พระมเหสีตรัสตอบ "*นางอยู่ที่ไหนเล่า? พระเจ้าข้า*" ท้าวสักกะตรัส "*บัดนี้นางอยู่ที่ริมฝั่งสระโบกขรณีชื่อสุนันทา*" เมื่อพระมเหสีทั้งสามได้เสด็จไปในที่นั้นแล้ว ได้ทำการพูดจาเยาะเย้ยนางว่า "*โอ้ดูรูปแห่งแม่เจ้า โอดูผลของการเอาแต่แต่งตัว คราวนี้ ท่านทั้งหลายจงดูจะงอยปาก ดูแข้ง ดูเท้า ของแม่เจ้า อัตภาพของแม่เจ้าช่างงดงามจริงแท้*" ดังนี้แล้วก็หลีกหนีไป หลังจากนั้นท้าวสักกะได้เสด็จมาหานาง ตรัสถามว่า "*เจ้าได้พบกับหญิงสหายของเจ้าแล้วหรือยัง?*" เมื่อนางทูลว่า "*พระมเหสีทั้งสามนั้นหม่อมฉันได้พบแล้ว เขาพากันเยาะเย้ยหม่อมฉันแล้วก็จากไป*

ขอพระองค์โปรดนำหม่อมฉันไปปล่อยไว้ที่ซอกเขานั้นตามเดิมเถิด” ดังนี้แล้วก็ได้ทรงนำนางไปไว้ที่ซอกเขาตามเดิม แล้วตรัสถามว่า *“เจ้าเห็นสมบัติของหญิงทั้งสามนั้นแล้วหรือ?”* นางนกยาง *“หม่อมฉันเห็นแล้ว พระเจ้าข้า”* ท้าวสักกะตรัส *“แม้เจ้าก็ควรหมั่นทำกรรมดีอันเป็นเหตุให้ได้ไปเกิดในที่นั้นเหมือนกัน”* นางนกยาง *“ฉันจะทำได้อย่างไรเล่า? พระเจ้าข้า”* ท้าวสักกะ *“เจ้าจงยึดมั่นปฏิบัติตามโอวาทที่เราให้ไว้ได้ไหม?”* นางนกยางตอบ *“ย่อมรักษาได้ พระเจ้าข้า”* ลำดับนั้นท้าวสักกะได้ประทานศีล ๕ แก่นาง แล้วตรัสว่า *“เจ้าจงเป็นผู้ไม่ประมาท รักษาศีลไว้ให้มั่นเถิด”* ดังนี้แล้วได้เสด็จหลีกไป

จำเดิมแต่นั้นมา นางนกยางหากินเฉพาะแต่ปลาที่ตายแล้วเท่านั้น โดยกาลล่วงไป ๒-๓ วัน ท้าวสักกะเสด็จมาเพื่อประสงค์จะลองใจนาง จึงทรงจำแลงกลายเป็นปลาตายนอนหงายอยู่หลังหาดทราย นางเห็นปลานั้นแล้วได้คาบเอาด้วยสำคัญว่าปลาตายแล้ว แต่ในเวลาจะกลืนกินปลากลับกระดิกหาง นางจึงรู้ว่าปลายังไม่ตาย นางได้ปล่อยเสียลงในน้ำ ท้าวสักกะในร่างปลาทรงปล่อยเวลาให้ล่วงไปหน่อยหนึ่งแล้ว จึงทรงทำเป็นนอนหงายข้างหน้านางอีก นางก็คาบอีก ด้วยสำคัญว่าปลาตายแล้ว ครั้นเวลาจะกลืนก็เห็นปลายังกระดิกหางอยู่ จึงปล่อยเสีย ด้วยรู้ว่าปลา

ยังไม่ตาย ท้าวสักกะทรงทดลองเช่นนี้ครบ ๓ ครั้งแล้ว จึงได้ปรากฏร่างตรัสแก่นางว่า *"เรามาเพื่อประสงค์จะลองใจเจ้า เจ้าตั้งใจรักษาศีลไว้ด้วยดี เมื่อรักษาไว้ได้อย่างนี้ไม่นานเท่าไหร่ ก็จักได้ไปเกิดในสำนักเราเป็นแน่ จงเป็นผู้ไม่ประมาทเถิด"* ดังนี้แล้วเสด็จหลีกไป

จำเดิมแต่นั้นมานางหาปลาที่ตายเองได้บ้างไม่ได้บ้าง เมื่อหาไม่ได้โดยกาลล่วงไป ๒-๓ วันเท่านั้น ก็ซูบผอมจนสิ้นชีพ แล้วไปเกิดเป็นธิดาของช่างหม้อในเมืองพาราณสี ด้วยผลแห่งศีลนั้น และนางได้ยึดมั่นในการรักษาศีลอยู่ เมื่อนางมีอายุได้ราว ๑๕-๑๖ ปี ท้าวสักกะทรงดำริถึงนาง เมื่อทรงทราบที่เกิดแห่งนางด้วยญาณแล้ว ได้จำแลงกายเสด็จเอาแก้ว ๗ ประการ ลักษณะคล้ายฟักทอง บรรทุกยานน้อยขับเข้าไปในเมืองพาราณสี เสด็จไปยังถนนแล้วป่าวร้องว่า *"ท่านทั้งหลาย จงมาเอาฟักทองกันเถิด ข้าพเจ้าไม่ให้ด้วยการขายหรือแลกเปลี่ยน แต่จะให้แก่สตรีผู้รักษาศีลเท่านั้น"* สมัยนั้นชนจำนวนมากไม่รู้จักศีลว่าเป็นอย่างไรท่านจึงพูดว่า *"ก็พวกท่านยังไม่รู้จักศีลว่าเป็นอย่างไร จะรักษาศีลนั้นได้อย่างไรเล่า? เพราะเราจะให้แก่สตรีผู้รักษาศีลเท่านั้น"* ฝูงชนจึงบอกท่านว่า *"นาย ก็ธิดาของนายช่างปั้นหม้อนั้นเที่ยวพูดอยู่ว่าข้าพเจ้ารักษาศีล ท่านจงให้แก่นางนั้นเถิด"* แม้ธิดาของนายช่างหม้อนั้น ก็ทูลพระองค์ว่า "ถ้ากระนั้น

ก็ให้แก่ฉันเถิดนาย" ท้าวสักกะถาม *"เธอ คือ ใคร?"* ธิดาช่างหม้อตอบ *"ฉันคือสตรีผู้ยึดมั่นในศีล ๕"* ท้าวสักกะกล่าว *"ถ้าเช่นนั้นฟักทองเหล่านั้น ฉันก็นำมาให้แก่เธอโดยเฉพาะ"* ท้าวสักกะ ทรงขับยานน้อยไปยังเรือนของนางแล้ว ประทานทรัพย์ที่เทวดาพึงให้โดยมีลักษณะอย่างฟักทอง ทำมิให้คนพวกอื่นลักเอาไปได้ แล้วปรากฏองค์ให้นางจำได้ แล้วตรัสว่า *"นี้เป็นทรัพย์เพียงพอสำหรับการเลี้ยงชีวิตของเธอ เธอจงรักษาศีล ๕ อย่าได้ขาด"* แล้วเสด็จหลีกไป

ฝ่ายธิดาช่างหม้อนั้น เมื่อถึงแก่กรรมได้ไปบังเกิดในเรือนของผู้มีเวรต่อท้าวสักกะ คือไปบังเกิดเป็นธิดาของอสูรผู้หัวหน้าในภพอสูร และเพราะความที่นางรักษาศีลดีแล้วใน ๒ ภพ นางจึงได้เป็นผู้ที่มีรูปสวย มีผิวพรรณประดุจทองคำ ประกอบด้วยรูปโฉมอันงดงามโดยเฉพาะ จอมอสูรรักและหวงนางมาก มักกล่าวกับชนทั้งหลายผู้มาชอบนางว่า *"พวกท่านไม่สมควรแก่ธิดาของเรา"* แล้วก็ไม่ให้ธิดานั้นแก่ใครๆ ด้วยคิดว่า *"ธิดาของเรา จักเลือกสามีที่สมควรแก่ตนด้วยตนเอง"* ดังนี้แล้วจึงให้เหล่าบุรุษอสูรมาประชุมรวมกัน แล้วได้ให้พวงดอกไม้ในมือของธิดานั้น แล้วกล่าวว่า *"เจ้าจงให้แก่ผู้สมควรเป็นสามีของเจ้าเถิด"*

ในขณะนั้นท้าวสักกะ ทรงตรวจดูสถานที่นางเกิด ทราบความแล้ว ทรงดำริว่า *"บัดนี้ ถึงกาลอันสมควรที่เรา*

จะไปนำเอานางมาไว้ ณ ที่นี้แล้ว" ดังนี้แล้วได้ทรงนิรมิตเพศเป็นอสูรแก่ ไปยืนอยู่ที่ท้ายประชุมชนของเหล่าอสูร ฝ่ายนางอสุรกัญญานั้นเมื่อตรวจมองไปยังหมู่อสูรนั้นจนทั่วแล้ว ครั้นพอพบท้าวสักกะ ก็มีจิตนึกรักใคร่ด้วยอำนาจแห่งปุพเพสันนิวาสที่เคยร่วมเป็นสามีภรรยากันมา จึงปลงใจว่า *"นั่นคือสามีของเรา"* จึงโยนพวงดอกไม้ไปเบื้องบนแห่งท้าวสักกะนั้นในร่างอสูรแก่ พวกอสูรนึกละอายว่า *"ราชาแห่งของพวกเราช่างไม่ได้ผู้ที่สมควรแก่พระธิดาของตนเองเลย"* ดังนี้แล้วหลีกไป

ฝ่ายท้าวสักกะทรงจับอสุรกัญญานั้นที่มือแล้วทรงประกาศว่า *"เรา คือ ท้าวสักกะ"* แล้วทรงเหาะไปในอากาศ ฝ่ายพวกอสูรรู้ว่า *"พวกเราถูกท้าวสักกะลวงเสียแล้ว"* จึงพากันติดตามท้าวสักกะนั้นไป เทพบุตรผู้เป็นสารถีนามว่ามาตลี นำเวชยันตรถมาพักไว้ในระหว่างทาง ท้าวสักกะทรงอุ้มนางขึ้นรถนั้นแล้วบ่ายหน้าสู่เทพนคร ครั้นในเวลาที่ท้าวสักกะนั้นเสด็จมาถึงสิมพลีวัน ลูกนกครุฑได้ยินเสียงราชรถ แล้วตกใจกลัวส่งเสียงร้อง ท้าวสักกะได้ทรงสดับเสียงลูกนกครุฑเหล่านั้นแล้ว ตรัสถามมาตลีว่า *"นั่นเสียงนกอะไรร้อง?"* มาตลีเทพบุตรตอบ *"เสียงลูกนกครุฑ พระเจ้าข้า"* ท้าวสักกะตรัสถาม *"เพราะเหตุไรมันจึงร้อง?"* มาตลีเทพบุตรตอบ *"เพราะได้ยินเสียงราชรถ*

แล้วกลัว พระเจ้าข้า” ท้าวสักกะตรัสว่า *“อาศัยเราผู้เดียว ลูกนกถูกความเร็วของรถให้ย่อยยับไปแล้ว ขออย่าให้เกิดความฉิบหายเลย เธอจงกลับรถเสียเถิด”*

มาตลีเทพบุตรนั้น ให้สัญญาณแก่ม้าสินธพพันหนึ่งด้วยแส้แล้วเลี้ยวกลับรถไป พวกอสูรเห็นกิริยาดังนั้นคิดว่า *“ท้าวสักกะแก่ผู้หนีไปแล้ว บัดนี้ได้กลับรถมา แสดงว่าต้องได้มีผู้มาช่วยเหลือเป็นแน่แท้ จึงได้หวาดกลัวพากันรีบกลับเข้าไปสู่เมืองอสูรตามเดิม”*

ฝ่ายท้าวสักกะ ทรงนำนางสาวอสูรชื่อสุชาดาไปเทพนครแล้ว ทรงสถาปนาไว้ในตำแหน่งหัวหน้านางอัปสร ๒ โกฏิกึ่ง นางทูลขอพรกับท้าวสักกะว่า *“ขอเดชะพระมหาราชเจ้า มารดา บิดา หรือพี่ชาย พี่หญิงของหม่อมฉันในเทวโลกนี้ไม่มี พระองค์จะเสด็จไปในที่ใดๆ พึงทรงพระกรุณานำพาหม่อมฉันไปในที่นั้นๆ ด้วยเถิด”* ท้าวเธอก็ได้ประทานปฏิญญานั้นแล้วแก่นาง ก็จำเดิมแต่นั้นมาเมื่อดอกจิตตปาตลิในภพอสูรบานแล้ว พวกอสูรก็ให้นึกถึงดอกปาริฉัตตกอันบานแล้วบนสรวงสวรรค์ ก็ประสงค์จะยกทัพมารบกับท้าวสักกะ แต่เนื่องด้วยท้าวสักกะนั้นได้ประทานอารักขาแก่พวกนาคภายใต้สมุทร ถัดมานั้นก็เป็นพวกครุฑ ถัดนั้นมาเป็นพวกกุมภัณฑ์ ถัดมานั้นเป็นพวกยักษ์ ถัดนั้นมาก็เป็นท้าวจตุมหาราช ส่วนชั้นบนกว่าทุกๆ ชั้น

ประดิษฐานรูปจำลองของพระองค์ ในพระหัตถ์ถือวชิราวุธ (สามง่าม) ไว้ที่ทวารแห่งเทพนคร พวกอสูรแม้เอาชนะพวกนาคได้แล้วมาโดยลำดับ แต่เมื่อแลเห็นรูปจำลองของพระอินทร์มาแต่ไกลก็ย่อมหนีไป ด้วยเข้าใจว่า *"ท้าวสักกะเสด็จออกมาแล้ว"* ด้วยเกรงฤทธิ์เดชบารมี

พระศาสดาตรัสสรุปว่า *"เจ้ามหาลิ มฆมานพ ได้ปฏิบัติด้วยปฏิปทาแห่งความไม่ประมาทอยู่อย่างนี้แล ด้วยการหมั่นทำกรรมดีอันไม่ประมาท จึงได้ถึงความเป็นจอมเทพผู้ยิ่งใหญ่เห็นปานนี้ ทรงเสวยราชย์ในเทวโลกทั้งสอง ก็เพราะเหตุแห่งความไม่ประมาทนั่นแล อันบัณฑิตทั้งหลายมีพระพุทธเจ้าเป็นต้นได้กล่าวสรรเสริญแล้ว เพราะว่าการบรรลุคุณวิเศษไม่ว่าในด้านโลกิยะและโลกุตระ*

แม้ทั้งหมดย่อมมีได้เป็นได้ เพราะอาศัยความไม่ประมาทนั่นเอง” ดังนี้แล้ว ตรัสพระคาถาว่า

อปฺปมาเทน มฆวา เทวานํ เสฏฺฐตํ คโต
อปฺปมาทํ ปสํสนฺติ ปมาโท ครหิโต สทาฯ

“ท้าวมฆวะ (พระอินทร์) ได้ถึงความเป็นผู้ประเสริฐกว่าเทพยดา ทั้งหลาย เพราะความไม่ประมาท (หมั่นทำบุญกุศลให้ถึงพร้อม) **บัณฑิตทั้งหลายย่อมสรรเสริญความไม่ประมาท ความประมาทเป็นสิ่งที่ท่านติเตียนอยู่ทุกเมื่อ.”**

ในเวลาจบคาถา เจ้าลิจฉวีนามว่ามหาลิ ทรงดำรงอยู่ในโสดาปัตติผลแล้ว แม้บริษัทผู้ประชุมกันเป็นอันมากก็ได้เป็นพระอริยบุคคลมีพระโสดาบันเป็นต้น ดังนี้แล.

ฝันเป็นมงคล

วันหนึ่งๆ เราไม่ค่อยได้อยู่นะ ถึงจะทุกข์แก่ธาตุแก่ขันธ์ก็ตามแต่ความเมตตายังเหนือกว่ามันก็ลากไปจนได้ไปช่วยโลกไปที่นั่นที่นี่ ส่วนมากโรงพยาบาลมากต่อมาก ที่อื่นไม่ค่อยไป มักจะเข้าโรงพยาบาลๆ เพราะพวกนี้พวกจนตรอกจนมุมพวกโรงพยาบาล เราจึงหนักมือกว่าที่อื่นๆ โรงพยาบาลสำคัญ เข้าโรงนั้นๆ ไปเรื่อย เมื่อวานไม่ไปไหนเหนื่อยมาก พัก

ระยะสองสามคืนมานี้ฝันแปลกๆ อยู่นะ ฝันเป็นมงคลๆ ตลอดตั้งแต่เริ่มไปร้อยเอ็ดกลับมา ฝันเป็นมงคลทั้งนั้นแหละ แปลกอยู่ ที่อดคิดไม่ได้ก็คือฝันที่ว่าท้าวสักกเทวราชมาขอฟันนั้นแหละ ตื่นเช้าขึ้นมาหายเงียบจริงๆ ฟัน มันไปไหนนา จะว่ากลืนกินก็ไม่รู้สึก คือมันเข้าในปากแล้วมันอาจกลืนลงไป แต่เราก็ไม่รู้สึก ที่ชัดเจนก็คือท้าวสักกเทวราชมาขอฟัน พอตื่นนอนขึ้นมาฟันหายเลย แปลกระยะนี้ฝันเป็นมงคลทั้งนั้น เมื่อคืนนี้ก็เหมือนกัน มันไม่ได้ค่อยเป็นฝันสุ่มสี่สุ่มห้านะ จึงต้องได้คิดถึงความฝัน ฝันอะไรมันจะแปลกๆ อยู่ พูดให้มันชัดเจน คือจิตนี้ไม่มีโลกเข้าแฝงเลย มีแต่ธรรมล้วนๆ เวลาออกก็ออกเป็นธรรมๆ ทำให้น่าคิดทุกแง่ทุกมุม

อดคิดไม่ได้ที่ว่า ฝันว่าท้าวสักกเทวราชมาขอฟัน พอตื่นนอนขึ้นมาฟันหาย ไม่ทราบหายไปไหน เราก็อดคิดไม่ได้ มันโยกคลอนอยู่ คือเราจะไม่ไปถอนที่ไหน จะปล่อยให้มันออกเอง พอดึงออกได้ก็จะดึงออก ให้มันอยู่นั้นเสียก่อน ตอนไปร้อยเอ็ดเราฝันว่าท้าวสักกเทวราชมาขอฟัน พอตื่นนอนขึ้นมาฟันก็หายจริงๆ ไม่ทราบหายไปไหน เจ้าของเองก็งง ถ้าว่าจะกลืนลงไปหรือว่ามันหลุดเข้าไปในปากก็ไม่มีความรู้สึก ไม่ปรากฏนะ แต่อยู่ๆ ฟันก็หายไปเฉยๆ แปลกอยู่ ประกอบกับธาตุขันธ์ชัก

เคลื่อนไหวแปลกๆ อยู่ระยะนี้ เคลื่อนไหวไปทางผลลบ เราดูอาการของมันไม่ใช่ผลบวก เป็นผลลบ ธาตุขันธ์ไหวตัว ไหวตัวเป็นผลลบๆ

สำคัญก็ที่ว่าวัย มันกระดิกพลิกแพลงอะไรมักจะมีแต่ผลลบ ผลลบกับทรงตัว ที่จะให้เป็นผลบวกไม่มีในขันธ์เคลื่อนไหวนะ มีแต่เป็นผลลบๆ เรื่อยๆ แต่เราพูดนี้เราพูดเฉยๆ นี่ละคุณค่าแห่งการอบรมจิตใจ เราพูดเฉยๆ เรื่องเป็นเรื่องตายเราไม่มีพูดจริงๆ เรียนจบหมด นี่ละเรียนธรรมจบ เรียนกิเลสไม่มีจบ เอาจนตายด้วยกันเลย ความพอไม่มีในกิเลส เหมือนไฟได้เชื้อ ไสเข้าไปเท่าไรแสดงเปลวจรดเมฆๆ กิเลสได้เชื้อไสเข้าไปไหม้ แต่ธรรมนี้พอๆ พอเป็นลำดับลำดา เป็นขั้นๆ พอพอเต็มที่แล้วพอเลย ดีชั่วเข้ามาไม่ติดละ เพราะคำว่าพอพออย่างเลิศเลอ สิ่งที่เข้าไปเกี่ยวข้องไม่เลิศเลอ มันติดกันไม่ได้ ตกออกๆ

เราจึงไม่วิตกวิจารณ์ในการตายของเราเราพูดจริงๆ เหมือนที่สอนโลก สอนโลกนี่สอนด้วยอรรถด้วยธรรม จึงไม่มีคำว่ากล้าว่ากลัว ไม่ว่าสมาคมใดสถานที่ใด แม้ที่สุดทวยเทพ ก็ไม่เคยมีคำว่ากล้าว่ากลัว ธรรมนี้เหนือตลอดๆ ไปสังคมใดก็ตาม อย่าว่าเพียงสังคมมนุษย์ แม้พวกทวยเทพก็ไม่เคยสะทกสะท้าน นั่นละใจเป็นธรรมเหนือไปหมดเลย ไปที่ไหนเหนือตลอด ไม่ว่ายืนว่าเดินว่านั่งว่านอน ใจดวงนั้น

ไม่มีวัย สง่างามอยู่อย่างนั้นตลอดเวลา ให้พากันฝึกฝนอบรมจิตใจนะ นี่พูดเรื่องผลแห่งการอบรมจิตใจ ที่มาพูดให้พี่น้องลูกหลานทั้งหลายฟัง

ใจนี้เวลามันเศร้าหมองมันเศร้าหมองจริงๆ เป็นกองมูตรกองคูถไปเลย มันไม่ฟังเสียงอรรถเสียงธรรม เวลากิเลสได้ขยี้ขยำมันเต็มที่แล้วมันไม่ได้กลัวบาปนะ พระพุทธเจ้านี่มันเหยียบหัวไปเลย พระพุทธเจ้าสอนไว้ว่าบาปมีบุญมีนรกมีสวรรค์มี มันเหยียบหัวไปเลยมันไม่เชื่อ มันเชื่อแต่กิเลสตัวสกปรกอยู่บนหัวมันน่ะ หัวใจมัน แล้วก็บืนไปตามนั้นจมลงๆ ใครเกิดมาอยากจม ไม่มีใครอยากจมแต่ก็จมจนได้ เพราะอำนาจแห่งกรรมของตัวที่คิดไว้ทำไว้นั่นแหละให้พากันระวังตัว

พระพุทธเจ้าเป็นเอกแล้วสอนโลกไม่มีผิด เราอย่าอวดเก่งยิ่งกว่าพระพุทธเจ้าไปทำตามความชอบใจของตนจมแน่นอนไม่สงสัย ถ้าใครเชื่อพระพุทธเจ้าแล้วผลได้ตลอดไม่มากก็น้อย ตะเกียกตะกายไปตามพระพุทธเจ้า ถ้าตะเกียกตะกายไปตามกิเลสมีแต่จมตลอด ให้พากันจำเอา นี่พูดถึงเรื่องการฝึกฝนอบรมตัวเอง ตั้งแต่ล้มลุกคลุกคลานถึงน้ำตาร่วงบนภูเขาก็เคยพูดให้ฟัง เวลากระแสของกิเลสมันรุนแรง รุนแรงขนาดน้ำตาร่วงบนภูเขา สู้มันไม่ได้ โถอุทานในใจ มึงเอากูขนาดนี้เทียวเหรอ เอาละยังไงมึง

ต้องพังวันหนึ่ง ให้กูถอยกูไม่ถอย เคียดแค้นให้กิเลสเป็นธรรมนะ เคียดแค้นให้ผู้ใดก็ตามสัตว์ตัวใดก็ตาม เป็นบาปเป็นกรรมทั้งนั้น แต่เคียดแค้นให้กิเลสที่เป็นภัยในตัวเองนี้เป็นธรรม

นี่เป็นมาแล้ว ที่นำมาพูดนี้คือตัวเองเคียดแค้นให้กิเลสในใจตัวเอง ตั้งสติไม่อยู่เลยนะ ตั้งเท่าไรล้มๆ กระแสของกิเลสมันตีเอาๆ พอตั้งปุ๊บล้มทันทีเลย เอาจนน้ำตาร่วงบนภูเขา นั่นละได้เคียดแค้นกันตั้งแต่นั้นมา โถ มึงเอากูขนาดนี้ คือมันเป็นอยู่ในใจนะ ไม่ได้ออกปากพูดละ โถ มึงเอากูขนาดนี้เชียวเหรอ น้ำตาร่วง เอาละอย่างไรมึงต้องพังวันหนึ่ง ให้กูถอยกูไม่ถอย ฝังใจนะนั่น

นั่นละเป็นธรรมที่มุมานะ ไม่ถอยจริงๆ เอาจนกระทั่งกิเลสหงาย หงายโดยสิ้นเชิงไม่มีเหลือ นั่นเห็นไหม ความอุตส่าห์พยายาม ความมุมานะ ความเคียดแค้นให้กิเลสเป็นธรรมทั้งนั้น เคียดแค้นมากเท่าไรความเพียร ความตั้งอกตั้งใจยิ่งมากขึ้นๆ นะ ความเคียดแค้นให้คนอื่นสั่งสมกิเลส เคียดแค้นให้ผู้ใดก็สั่งสมกิเลสตลอดไปๆ ถ้าได้ทำตามความเคียดแค้นเจ้าของแล้วเหมาหมดทั้งตัวจมเลย เช่นฆ่าเขาอย่างนี้ เคียดแค้นให้ผู้อื่น คนอื่น สัตว์ตัวใดก็ตาม เป็นกิเลส เป็นบาปเป็นกรรมทั้งนั้น แต่เคียดแค้นให้กิเลสภายในใจตัวเองนี้เป็นธรรมๆ

เราเคยเป็นมาแล้ว เอาถึงขนาดน้ำตาร่วง เหอมึงเอากูขนาดนี้เชียวเหรอ เอาละอย่างไรมึงต้องพังวันหนึ่งให้กูถอยกูไม่ถอย เอา พังจริงๆ พังขาดสะบั้นไปเลย นี่ละความเคียดแค้นให้กิเลสเป็นธรรม มุมานะไม่ถอย จะเอาให้มันพัง มันเอาเราพังให้เห็นต่อหน้าต่อตา วันหนึ่งมึงต้องพัง ให้กูถอยกูไม่ถอย เอาพังจนได้เลย พังเสียจนโลกธาตุสะเทือนนู่นน่ะ คำว่าโลกธาตุนี้เขาก็อยู่ตามเขาที่มันกระเทือนมากก็คือใจกับร่างกาย กิเลสอยู่กับใจพอกิเลสกับใจขาดสะบั้นจากกันนี้มันกระเทือนถึงกายกายพุ่งเลยเชียว

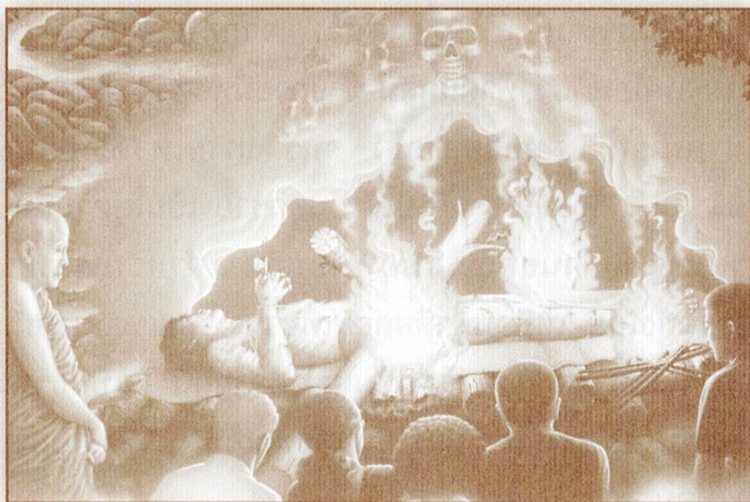
นั่นละเหมือนว่าฟ้าดินถล่ม กายนี้พุ่งเลย ไม่รู้ตัวนะเราไม่มีเจตนา เพราะมันรุนแรงระหว่างกิเลสกับใจที่มัน

ฝังจมกันมานมนาน ได้ขาดสะบั้นจากกันเป็นคนละฝั่ง นั้นละเหมือนกับว่าฟ้าดินถล่ม ร่างกายนี้พุ่งตัวเลย รุนแรงขนาดนั้นละกิเลสขาดจากใจ จนร่างกายไหวตัวพุ่งเลย รุนแรงมาก พูดจริงๆ นี่ก็ไม่ได้เป็นทุกราย เป็นไปตามนิสัยวาสนาของท่านของเราไม่เหมือนกัน สำหรับเราเป็นเอาจนพุ่งเลย เหมือนฟ้าดินถล่มเทียวนะ รุนแรงขนาดนั้นเวลากิเลสขาดจากใจ กิเลสกับใจขาดจากกัน ใจเป็นธรรมทั้งแท่ง กิเลสขาดสะบั้นออกไปแล้วพุ่งเลย ไหวถึงร่างกายสะเทือน จนร่างกายพุ่งตัวเลย

ตั้งแต่นั้นมาทีนี้บรมสุขไม่ต้องถาม คำว่าบรมสุขคือสุขสุดยอด ผ่านสมมุติไปหมดเป็นสุขบรมสุขในแดนวิมุตติ ไม่ใช่เป็นสุขในแดนสมมุติเหมือนโลกทั้งหลายเป็นกัน ความสุขของจิตที่หลุดพ้นแล้วเป็นความสุขในแดนวิมุตติ มันพุ่งตัวอย่างนั้นละ ทีนี้กิเลสไม่มีตัวใดเข้ามากวน ตั้งแต่กิเลสขาดสะบั้นไปจากใจแล้วใจไม่มีอะไรกวนตลอดไปเลย ท่านว่านิพพานเที่ยง เที่ยงแล้วที่ใจ เพราะฉะนั้นพูดถึงเรื่องความเป็นความตายเราก็พูดเฉยๆ เราไม่เคยสนใจที่จะหวั่นเกรงกับเรื่องความเป็นความตาย ไม่มี ความเป็นกับความตายเท่ากัน น้ำหนักเท่ากัน

ถ้าเราคิดถึงเรื่องทำประโยชน์แก่โลกความเป็นอยู่นี้มีน้ำหนักมากกว่า เวลามีชีวิตอยู่นี้ทำประโยชน์ให้โลก

ตายแล้วไม่ได้ทำ ก็มีน้ำหนักเป็นแง่นี้เท่านั้น ถ้าธรรมดาแล้วเท่ากัน จะเป็นจะตายเมื่อไรก็ธาตุขันธ์อันเก่านี้ ดินน้ำลมไฟประชุมกันอยู่มันก็เป็นดินน้ำลมไฟ กระจายออกจากกันก็จากส่วนผสม ออกไปมันก็เป็นดินน้ำลมไฟตามเดิม ใจเมื่อเป็นตัวโดยสมบูรณ์แล้วก็เป็นตัวอยู่อย่างนั้น เหมือนจิตพระอรหันต์ท่านครองร่างจิตท่านไม่มีอะไร แต่ร่างกายก็เหมือนโลกทั่วๆ ไป มีเจ็บไข้ได้ป่วยปวดหัวตัวร้อนอย่างนั้นเหมือนกันหมด แต่ใจท่านไม่หวั่นเป็นอฐานะ คือเป็นไปไม่ได้แล้วที่จะให้เป็นอย่างโลก

นั่นละการฝึกจิตเมื่อฝึกให้เต็มที่แล้วเป็นอย่างนั้น ไม่มีหวั่น คำว่าได้ว่าเสียไม่มีหมด จะได้กับอะไรเสียกับอะไรไม่มี คือพอตัวทุกอย่างแล้ว นี่การอบรมจิตเมื่อ

อบรมให้เต็มที่แล้ว การพูดทั้งนี้ยกตัวออกมาพูดที่สอนพี่น้องทั้งหลายนะ เวลาสมบุกสมบันน้ำตาร่วงบนภูเขาก็ได้มาพูดให้ฟัง เวลาฟัดกิเลสขาดสะบั้นจนฟ้าดินถล่มก็ได้มาพูดให้ฟัง นี่ละการอบรมตัวเองเมื่อถึงขั้นนั้นแล้วเป็นอย่างนั้น ถึงขั้นสุดยอดของจิตแล้วก็หมด ทีนี้ไม่มีอะไรกวน

คำว่าเป็นว่าตายก็มีแต่ธาตุขันธ์ รวมกันอยู่ก็ธาตุรวมกันเท่านั้นเอง แตกออกไปก็ธาตุกระจายออกจากกันไปเป็นธาตุเดิมของเขา ธรรมชาติอันนี้ที่หลุดพ้นแล้วอยู่ภายในธาตุขันธ์ก็หลุดพ้นแล้ว ออกไปแล้วก็หลุดพ้นไปแล้วจะทำอย่างไร นั่นละให้มันรู้ชัดๆ อย่างนี้ การปฏิบัติธรรมไม่ใช่ปฏิบัติสุ่มสี่สุ่มห้า ตายแล้วให้ไปสวรรค์ ให้ไปสวรรค์นู้นนี้นะ มันรู้อยู่ที่ใจ พอพูดอย่างนี้เราก็เคยเล่าให้ลูกศิษย์ลูกหาทั้งหลายฟัง ที่เราอยู่ทางกะโหม-โพนทองที่เขาตายวันละห้าศพแปดศพ ขนกันออกมา

เราอยู่ในป่าลงมาจากภูเขามาพักอยู่ชายเขา บ้านเขาอยู่ในป่า มันตายอะไรก็ไม่รู้นะวันละห้าศพแปดศพ ตกลงเราเลยไม่ได้ออกจากป่าช้า กุสลาให้เขา ตอนเช้าไปถึงเที่ยงศพเขายังไม่ไป พอเที่ยงผ่านไปแล้วนั่นละศพไหลเข้าไป เราก็กุสลาให้เขา สุดท้ายไม่ได้ภาวนา ไปนั่งเฝ้าป่าช้าผีตายอยู่นั่น กำลังไหลเข้ามาๆ กุสลาให้เขา ไม่นานมันก็เป็นขึ้นในตัวของเรา เป็นทีแรกมันเหมือนเสี้ยน

เหมือนหนามมนะแทงยิบแย็บๆ ภายใน ก็นั่งกุสลาอยู่นาน เอ๊ ทำไมเป็นอย่างนี้ เป็นอย่างรวดเร็วด้วย

เพราะฉะนั้นพวกที่ตายสองวันตายนี่มากที่สุด สามวันตายมีน้อย ถ้าเลยสามวันไปแล้วผ่านได้ไม่ตาย วันแรกตายก็มีแต่มีน้อย สองวันตายมีมาก ทีนี้มาเป็นในเจ้าของ พอเป็นมันเป็นอย่างรวดเร็ว จึงทราบว่า อ๋อ โรคที่เขาเป็นเขาตายเป็นโรคอย่างนี้เอง ทราบในป่าช้านั่นแหละ มันเหมือนเสี้ยนเหมือนหนามเสียก่อน ทิ่มแทงประสานกัน แป๊บปั๊บๆ ๆ แล้วหนักเข้าๆ แล้วแทงประสานเหมือนหอกเหมือนหลาวอยู่ในหัวอก อ๋อ เป็นอย่างนี้เองนี่เราก็จะตายกับเขาแล้ว โรคชนิดนี้โรคที่เขาตายนั่นเอง

ก็เลยบอกเขา นี่โยม ที่อาตมามากุสลาให้โยมอยู่นี้ เวลานี้อาตมาเริ่มเป็นแล้ว เป็นเหมือนหอกเหมือนหลาวทิ่มแทงหัวใจ เป็นอย่างรวดเร็วด้วย ให้อาตมากลับสถานที่พักเถอะ เขาก็รีบให้เราไปเลยไม่มีการคัดค้าน โอ๋ย ถ้าอย่างนั้นให้ท่านไปเถอะ เราก็เลยไป ถึงอย่างนั้นเขายังหลั่งไหลไปหาตอนค่ำจวนมืดไหลไปเลยทั้งบ้าน เขากลัวเราจะตายแบบเดียวกัน พอเขาไปก็ไล่เขาหนีหมดเลย เอาละไม่เป็นไรแล้วละ ไม่เป็นไรละให้พากันกลับเสีย คือเราจะขึ้นเวทีฟัดกันละซิ ไล่เขากลับบ้านหมดเราก็อยู่คนเดียว ฟัดกันเต็มเหนี่ยวเลย

นี่ละธรรมโอสถ ไม่เช่นนั้นเราตาย ธรรมโอสถเอาไว้ได้นะ ซัดกัน ทุกขเวทนาแบบนี้เราก็เคยผ่านมาแล้วบนเวทีแห่งการภาวนา นี้มันก็เวทีเดียวกัน ทุกข์ก็อริยสัจอันเดียวกัน ไม่นอกเหนือจากอริยสัจนี้ไปได้ ฟัดกันเลยตั้งแต่หัวค่ำถึงหกทุ่ม โอ๋ย หนักมาก มันเหมือนหอกเหมือนหลาวทิ่มแทง แต่มันไม่ได้ไปคำนึง มีวิตกวิจารณ์อยู่แต่ว่า ถ้าตายเวลานี้...นี่ที่ว่าเรายังไม่อยากตาย มันเป็นจริงๆในจิต ถ้าตายเวลานี้เราจะค้าง เพราะจิตนี้ยังไม่พ้น แต่เรื่องขึ้นขั้นสูงขึ้นแล้ว ยังไงก็จะไม่ต้องกลับมาเกิดอีกแล้วหากไปพักอยู่ในระยะทางก่อน ก่อนจะถึงนิพพาน

พักคืนหนึ่งวันหนึ่งเราก็ไม่อยากพัก ถ้าถึงนิพพานปึ๋งแล้ว เอา ไปเมื่อไรไปเลยเราไม่เสียดายชีวิต เราต้อง

การนิพพานเท่านั้น วกวนกันอยู่ในเรื่องความเป็นความตาย ตอนนั้นยังไม่อยากตายเพราะยังไม่ถึงที่สุด มันจะไปพักกลางทาง พูดเปิดเผยเลยว่าสุทธาวาสนั้นแหละที่จะไป มันก็รู้ชัดๆ อยู่ในหัวใจไปถามใครธรรมพระพุทธเจ้า รู้ชัดๆ ตายแล้วเราจะค้างชั้นใดๆ มันรู้แล้ว ค้างคืนหนึ่งวันหนึ่ง ไม่อยากค้าง ถ้าถึงนิพพานไปเดี๋ยวนี้ก็ได้ นั่น

ทีนี้ธรรมะก็กระเทือนขึ้นในใจ ท่านมายุ่งอะไรเรื่องความเป็นความตาย ท่านไม่อยากตาย โลกทั้งหลายเขาไม่อยากตายเขาก็ตายกันทั้งนั้น เป็นอริยสัจทั้งหมด ห้ามไม่ได้ อำนาจของอริยสัจครอบทั่วโลกธาตุ เกิดแล้วต้องตาย ท่านมายุ่งอะไรกับสิ่งเหล่านี้ ธรรมเหล่านี้ท่านเคยพิจารณา แล้วไม่ใช่หรือ ธรรมะเกิดขึ้น ท่านไปกังวลอะไรกับอริยสัจ เอา พิจารณาตรงที่มันเป็นซิ เท่านั้นจิตก็พลิกกลับปุ๊บแล้วซัดกันเลย หกทุ่มแก้กันตก แก้ตกนี้แก้ตกชัดเจนนะว่าทีนี้ไม่ตาย

คือมันไล่กันออกทุกขเวทนาเหมือนว่าหอกว่าหลาว เหมือนจับหอกจับหลาวที่ทิ่มแทงถอนออกๆ ไล่ไปๆ ฟาดเข้าถึงจิตลงเต็มที่สว่างจ้าไปเลยเทียว นั่นเห็นไหมในท่ามกลางกองทุกข์ทั้งหลาย อำนาจของสติปัญญาบุกขาดสะบั้นไปได้กองทุกข์ทั้งหลาย จิตจ้าขึ้นมาเลยจากนี้แล้วก็ เออ ไม่ตายแน่ละ หกทุ่ม เพราะมีนาฬิกาแล้ว หกทุ่มพอดีเลย

จากนั้นก็ลงเดินจงกรม จุดไฟตะเกียงเล็กๆ ไว้ข้างนอกนู้น เวลามันตายมันอาจจะดีดดิ้นไปหรืออะไร เราเผื่อไว้อย่างนั้นแหละ ไปโดนเอาไฟไฟจะเผามุ้ง มุ้งจะเผาคนเลยเอาไฟไปตั้งทางนู้น จากนั้นจิต หกทุ่มถอนได้เลย ไม่ตาย

ที่เสียดายไม่อยากตาย คือตายตอนนี้มันจะค้าง รู้ชัดๆ นะว่าเจ้าของห่วงใยยังไม่อยากตาย คือตายตอนนี้มันจะค้างแน่ๆ ค้างที่ไหนวันหนึ่งสองวันไม่อยากค้าง ถ้าถึงนิพพานแล้ว เอา เมื่อไรไปได้ทั้งนั้น แต่ยังไม่ถึงนิพพานมันก็ยังไม่อยากตาย ธรรมะท่านตีเข้ามาตรงนี้ ฟาดเข้ามาตรงนี้แตกกระจาย ไม่ได้คิดถึงว่าอยากตายหรือไม่อยากตาย อยากอยู่หรือไม่อยากอยู่ ฟาดกับอริยสัจ ทุกข์ขนาดไหนไล่กันไปจนกระทั่งจิตสว่างจ้าขึ้นมาทุกขเวทนาที่เป็นมาให้เขาตายมากๆ ถอนหมดเลย ผ่านได้ไม่ตายด้วยธรรมโอสถ

จากนั้นมาก็ขึ้นวัดดอยธรรมเจดีย์ เดือนเมษาอยู่ทางกะโหม-โพนทอง ตอนที่ว่ายังไม่อยากตาย เพราะตายแล้วมันจะค้าง จากนั้นมาก็ขึ้นวัดดอยธรรมเจดีย์เดือนพฤษภาไปฟาดกันขาดสะบั้นลงไปนั้น ทีนี้อยากตายหรือไม่อยากตายเฉยเลย อย่างนั้นแหละ ไปตัดสินกันที่วัดดอย ออกจากนั้นก็ไปวัดดอยธรรมเจดีย์ หายสงสัยแล้ว ไม่มีอะไรเป็นอารมณ์ จะเป็นอยู่จะตายไปเมื่อไรได้ทั้งนั้นเมื่อสมมุติขาดสะบั้นจากใจ สมมุติคือตัวยุ่งเหยิงวุ่นวายขาดไปแล้ว

วิมุตติผึงขึ้นมา ไม่มีกังวล หมด นี่ละการฝึกใจ เห็นอย่างชัดๆ นักภาวนานะ ธรรมดาเรานี้ไม่ได้นะ ไม่มีสติสตัง ดีดดิ้น ตกที่หลับที่นอน ตกเตียงไปก็มีเพราะไม่มีสติ แต่นักภาวนาไม่เผลอ สงบเรียบตามธรรมดาของร่างกาย มันจะทุกข์ขนาดไหนสติปัญญาจ่ออยู่นั้น มันไม่ดีดไม่ดิ้น นี่ละการฝึกใจ

มันก็จะไปหลายหนเหมือนกัน ที่เคยว่ารั้งเอาไว้ โรคหัวใจได้รั้งเอาไว้ พอรั้งได้มันอยู่นะ ถ้าสุดวิสัยแล้ว แม้พระพุทธเจ้าก็ยังตาย นี่ยังไม่ถึงขั้นสุดวิสัย ขั้นที่พอรั้งได้ก็รั้งได้ ผ่านมาได้จนกระทั่งทุกวันนี้ ไม่อย่างนั้นมันจะไป มันคอยจะดีด จิตจะออก ร่างกายหมดลมหายใจแล้ว มันรู้กันชัดๆ ไม่เผลอ หือ จะไปเดี๋ยวนี้เชียวเหรอ บังคับ

บังคับได้ สักเดี๋ยวลมหายใจก็ค่อยมีมา แผ่วเบา ตอนนั้นลมหายใจหมดเลยนะ หมด เหลือแต่ความรู้ ความรู้ก็คอยแต่จะออก บังคับเอาไว้ไม่ให้ออก สุดท้ายลมหายใจก็ค่อยมีขึ้นมา พอมีขึ้นมาปรกติแล้วก็ปล่อยได้ไม่ต้องรั้ง แน่ะมันเป็นขั้นๆ เราผ่านมาหมดแล้วนะ เรื่องเหล่านี้ผ่านมาหมด

การฝึกใจนี้ก็ฝึกตัวเองคือใจเป็นตัวเอง ให้มันถึงที่ถึงแดนแล้วทีนี้ไม่หวั่น มันจะเป็นอะไรๆ ไม่หวั่นทั้งนั้นหมดความหวั่น จิตขอให้ฝึกได้เต็มเม็ดเต็มหน่วยแล้วไม่หวั่นการเป็นการตายเสมอกันหมดไม่หวั่น เพราะจิตนี้ไม่เคยตายร่างกายมันจะถึงขั้นแตกมันก็แตกของมันจิตไม่แตกจิตเอาไว้ด้วยดีจากการอบรมภาวนาไม่แตก พากันจำเอานะวันนี้พูดเพียงเท่านั้นละ เหนื่อย จะให้พร

(หลวงตาเจ้าคะเมื่อคืนหลวงตาฝันอะไร) ไม่พูดแต่ฝันดีอยู่นะ ระยะ ๒-๓ คืนมานี้ฝันเป็นมงคล คือมันแปลกที่ว่าท้าวสักกเทวราชมาขอฟัน นี่แปลกอันหนึ่งพอตื่นขึ้นมาฟันหายเลย ก็กลางคืนก็มีอยู่มันโยกคลอนคือเราไม่ถอน ถ้าไปให้หมอถอน ถ้าถอนแล้วมันเกิดเรื่องเราจะเก็บไว้ ถ้าพอถอนเราถอนเอง ถอนแล้วเก็บไว้เงียบเลยไม่ให้ใครทราบ พอดีท้าวสักกเทวราชมาขอตอนกลางคืนนอนหลับ มาขอฟัน ก็พูดดีอยู่นะ จะเอาไปให้พวกทวยเทพกราบ เอาไว้มนุษย์มันยุ่งว่างั้นนะ เอาไว้กับมนุษย์ยุ่ง นี่ท้าว

สักกเทวราชพูดเองนะ จะเอาให้ทวยเทพกราบ เอาไว้กับมนุษย์มันยุ่ง เราก็ไม่ลืม แล้วพอตื่นขึ้นมาหายเงียบเลย หายจริงๆ

ฟันซี่นี้ มันโยกคลอนอยู่แล้ว เราจะค่อยให้มันออกเองแล้วก็เก็บไว้เองเราว่างั้น พอดีมาฝันแปลกๆ ท้าวสักกเทวราชมาขอฟัน พอตื่นขึ้นมาฟันหายเลย มันยังไงกัน มันคงจะกลืนเข้าไปหรืออะไรก็ไม่รู้นะฟันเรา ก็มันตรงกับเวลาฝันอย่างนั้นนะ ก็มันตรงกันที่ว่าฟันเราโยกคลอนอยู่ เราจะเอาออกเองเก็บไว้ที่ควร แล้วพอดีท้าวสักกเทวราชมาขอ คืนนั้นมาขอฟัน พอตื่นมาฟันหายเลย แปลกอยู่นะ ฟันหายเลย เอ๊ะ หรือว่าเรากลืนลงไป เดี๋ยวนั้นก็ไม่รู้สึกว่าได้กลืน รู้ตั้งแต่ว่าตื่นขึ้นมาฟันหาย หลังจากท้าวสักกเทวราชมาขอฟัน พอตื่นนอนขึ้นมาฟันหายไปแล้ว แปลกอยู่

ท้าวสักกเทวราช ใส่บาตร พระกัสสปะ

ก่อนจังหัน

พระให้เร่งภาวนานะ ในพรรษาอย่ายุ่งกับงานใดๆ ให้ทำงานของเราคือการชำระกิเลสด้วยความพากเพียร ตลอดเวลา สติอย่าห่างเหินจากความเพียร ให้ติดแนบๆ กิเลสจะเป็นคลื่นเท่าทะเลมาก็ตาม สติต้านทานได้ๆ อยู่นะ สติสำคัญมาก มันจะหนาแน่นขนาดไหนสติจับปั๊บนี้มันจะข้ามสติไปไม่ได้ จำให้ดีคำนี้ ถ้าไม่มีสติเหลวทั้งนั้น เฉพาะเรื่อง

ความเพียรสติเป็นพื้นฐานสำคัญ อย่างอื่นก็ไม่พ้นสติ ถ้าใครมีสติติดไปในงานต่างๆ งานจะเรียบร้อยดีงาม ไม่ค่อยผิดพลาด ประกอบความพากเพียรให้ดีทุกคนๆ อย่าหาเรื่องนั้นมายุ่ง หาเรื่องนี้มายุ่ง กิเลสมันชอบ เป็นอย่างนั้น ชอบหาเรื่องอันนั้นมายุ่ง เอาอันนี้มายุ่ง ไปหาเกาในที่ไม่คัน ที่มันคันๆ ที่หัวใจไม่ยอมให้เกา กิเลส มันอยู่นั้นมันให้ไปเกาโน้น งานนั้นแล้วงานนี้ ยุ่งนั้นยุ่งนี้ ติดต่อกับคนนั้น ติดต่อกับคนนี้ ไม้กับคนนั้น คุยกับคนนี้ กิเลสมันหลอกออกไปนะ ตัวฟืนตัวไฟอยู่กับกิเลสมัน ไม่ให้มาเกา นี่มันคันอยู่ตรงนี้ ให้ไปหาเกาอยู่ข้างนอกใช้ ไม่ได้นะ จำให้ดีคำนี้ก็ดี

จิตเป็นอย่างนี้ละ การประกอบความพากเพียร เผลอให้กิเลสจนได้ๆ อยู่ตลอดเวลา สติจับลงไปเถอะมัน จะหนาแน่นขนาดไหนกิเลส สติต้านทานได้ ได้ตลอด เรื่องสติต้องตั้งใจ เป็นความอดทนอันหนึ่งเหมือนกัน เพราะกิเลสมันดัน ดันให้อยากออกคิดออกปรุง ความอยาก ออกคิดออกปรุงนั้นละคือกิเลสมันดันออก เรียกว่าสังขาร สังขารตัวนี้สำคัญมากกว่าตัวอื่น ให้คิดให้ปรุง รู้เห็นอะไร มาแล้วยังไม่แล้ว มันก็ไปกว้านเอาเข้ามามาคิดมาปรุง อยู่ภายใน แล้วก็ดันออกไปๆ สติไม่มีละ เหลวไหลๆ ความพากเพียร

อย่าหาเรื่องงานนั้นงานนี้มายุ่งนะพระ ให้ดูหัวใจเจ้าของ มันกระดิกพลิกแพลงออกแง่ไหนมุมใด นั้นละคือกิเลสออกๆ ระยะที่ประกอบความเพียรธรรมดานี้มีแต่กิเลสละออก ธรรมไม่ออก จนกระทั่งถึงขั้นของธรรมออกแล้วทีนี้กิเลสออกไม่ได้นะ ธรรมตีแหลกๆ มีแต่ธรรมยืนเดินนั่งนอน เวลานอนมันก็จะนอนไม่หลับ ธรรมตีกิเลสนั่นเห็นไหมล่ะ เวลาธรรมมีกำลังแล้วด้วยอำนาจแห่งความพากเพียรของเรา ธรรมมีกำลัง สติปัญญามีกำลังนั่นเอง จะเป็นอะไรมีกำลัง ที่นี่กิเลสหมอบๆ เหยียบหัวมันไปได้เลยที่นี่ เดี๋ยวนี้มีแต่กิเลสเหยียบหัวพระนะ พระกรรมฐานวัดป่าบ้านตาด มาจากประเทศไหนๆ ก้มหัวลงให้กิเลสเหยียบไปหมด เหยียบหมดพวกนี้พวกพระวัดป่าบ้านตาด

ให้กิเลสเหยียบหัวไปหมด หัวสูงหัวต่ำหัวใครๆ ก็ตาม มันไม่ถอยนะกิเลส เหยียบแหลกๆ ผมอยากให้ท่านทั้งหลายตั้งสติจ่อเอาให้ดี ให้เห็นธรรมพระพุทธเจ้า ถ้าธรรมพระพุทธเจ้าได้ค่อยเกิดขึ้นแล้วๆ กิเลสพัง เหยียบหัวกิเลสแหลกหมดเลยอย่างพระพุทธเจ้า พระอรหันต์ท่านล้วนแล้วแต่ท่านผู้เอาจริงเอาจัง ให้พากันตั้งอกตั้งใจนะ

เลอะๆ เทอะๆ ไปหมดแล้วแหละ จะไม่มีเกาะมีดอนให้ซุกหัวนอนได้พอเป็นที่ร่มเย็นนะ มันมีแต่ฟืนแต่ไฟเผาหัวใจของสัตว์โลก แม้ที่สุดพระบวชมาธรรมไม่มีความหมาย มีแต่กิเลสเหยียบตลอดเวลา ย่นเข้ามาวัดป่าบ้านตาด ว่าตั้งหน้าตั้งตาจะสู้กับกิเลส กิเลสเหยียบเอาๆ เถลไถลนั้น เถลไถลนี้ ไม่ได้นะถ้าเห็นผิดหูผิดตาเราไม่ได้เหมือนใคร ดูผิดหูผิดตาไม่ควรให้อยู่แล้ว ชี้นิ้วเลยให้ออก ในพรรษาไม่สำคัญ ความผิดมันมาทำทำไมในพรรษา ทำความผิดทำอยู่ในพรรษาได้ ถ้าควรจะให้ออกไล่ออกทันทีเลย มันทำความผิดได้ในพรรษา

จะว่าอยู่ในพรรษายังออกไม่ได้ แล้วในพรรษามันทำผิดทำไม สมควรที่จะออกแล้วอยู่ไม่ได้ นั่นเอาตรงนั้นนี่ไม่ได้เหมือนใครนะ จับได้ถนัดแล้วปัดทันทีเลย ไม่มีละศาลอุทธรณ์ มีศาลต้นศาลเดียวเท่านั้นเป็นศาลฎีกาในนั้นเสร็จเลย เพราะไม่เคยพาทำเหลาะๆ แหละๆ แล้วมาทำ

ให้เห็น มันกีดมันขวางหัวใจเหลือเกิน ขวางหูขวางตาเหลาะๆ แหละๆ ดูไม่ได้นะ วันนี้สอนย่อๆ เท่านี้ละ เราไม่มีเวลาที่จะสอนพระ ให้พร

หลังจังหัน

มาจากทางไหน *(พังงาเจ้าค่ะ มาจากอำเภอเมือง)* งั้นขอถามสักหน่อย มาจากพังงารู้จักอาจารย์คลาดไหม *(รู้จักค่ะ อาจารย์คลาดอยู่วัดบางเตย)* งั้นซิถามหาจุดสำคัญ อยู่พังงาถ้าไม่รู้จักอาจารย์คลาดแล้วเป็นยังไง เรื่องอรรถเรื่องธรรม เอาตรงนั้นนะ ท่านคลาดเป็นพระวัดนี้ เป็นพระวัดป่าบ้านตาด พอออกจากนี้ไปก็ไปอยู่พังงา ท่านเป็นคนพังงา แต่เป็นพระวัดป่าบ้านตาด บวชแล้วมาอยู่ที่นี่ ออกจากนี้ไปก็ไปตั้งวัดที่พังงา เวลานี้ก็ตั้งวิทยุขึ้นที่พังงา ก็ท่านคลาดนั่นแหละเป็นคนตั้ง เพราะฉะนั้นบรรดาพี่น้องทั้งหลายที่มาจากพังงา จึงต้องถามว่ารู้จักอาจารย์คลาดไหม ถ้าว่าไม่รู้จักแล้วจืดชืดที่สุด เอาตรงนี้นะ ถ้าว่ารู้จักก็ลบกันไปได้ การถามอันนี้มีความหมายอยู่นี่

(เขาได้ยินวิทยุจากวัดอาจารย์คลาด) พอจำได้ไหมว่าหลวงตาเทศน์ยังไงบ้าง คือได้ยินเฉยๆ แต่ไม่ได้จดจ่อสนใจเหมือนเสียงเพลง ว่างั้นเลย *(คนพังงามีอาชีพกรีดยางค่ะต้องไปแต่เช้า ประมาณเที่ยงๆ จึงได้ฟัง)* ปิดหู

ปิดตาไปเลยเหรอ *(ไม่ค่ะ)* เอากรีดยางมาแก้ตัว ยังไม่ตก เอาเรื่องไหนมาแก้อีก ยังไม่ตกนะนี่ ขอให้พี่น้องทั้งหลายสนใจในธรรมนะที่พูดนี้ จิตใจมีธรรมสำคัญมาก จิตใจจะไม่จืดไม่ชืดวุ่นวายตั้งแต่โลกโดยถ่ายเดียว หัวใจตัวเองที่เดือดร้อนวุ่นวาย ไม่เอาธรรมเข้ามาชะล้างเก็บรักษาชโลมจิตใจให้สงบเย็น การฟังธรรมทางวิทยุนั้นดีแล้วแหละ ให้จดจ่อฟังนะ ทำงานอะไรๆ จะไปไหน เราไม่ได้ว่าลืมหูไปด้วยเลยไม่ได้ฟัง ลืมตาไม่ได้เอาตาไปด้วยไม่ได้เห็น อย่างนั้นไม่มี ไปไหนหูตาติดตัวเราไป เสียงอะไรๆ ได้ยินหมด เสียงธรรมจึงควรได้ยิน เสียงธรรมเข้าสู่ใจสงบเย็น

ท่านคลาดก็มาอยู่นี่หลายปี อบรมแล้วไป ทางภาคใต้เราก็มีลูกศิษย์คนเดียวท่านคลาด พระภาคใต้มาอยู่นี้ขาดเมื่อไร เวลานี้อยู่นี้เท่าไร กี่องค์ไม่รู้ ไม่เคยขาดวัดนี้นะ

พระทางภาคใต้ จังหวัดนั้นจังหวัดนี้มาอยู่ ไปแล้วหายเงียบ ตัวแมงมันเอาไปกินหมด ยังเหลือแต่ท่านคลาดคนเดียวเท่านั้น ลูกศิษย์เราทางภาคใต้น้อยเมื่อไร มาจากจังหวัดนั้นจังหวัดนี้มาอยู่ที่นี่ ไปแล้วหายเงียบลงทะเลๆ ปลาฉลามใหญ่แถวนี้ละ ปลาฉลามเป็นปลาฉลามตัวเมียนะ มันกัดคอพระแหลกหมด ปลาฉลามตัวเมียมันไม่ใช่เล่น มันกัดคอพระแหลกหมด เรียบหมดเลย ยังเหลือท่านคลาด เราก็ไม่ได้สั่งไปว่าท่านคลาดให้ระวังให้ดี ยังไม่ได้เตือนไปทางโน้น ทางโน้นมันมีปลาเยอะนะ ปลาฉลาม

ไม่ได้คุยกับพี่น้องพังงานาน มีลูกศิษย์ไปอยู่ที่นั่นเป็นหลักเป็นเกณฑ์อยู่นั้นตั้งนาน เพราะฉะนั้นจึงถามซอกแซกซิกแซ็ก ถามเรื่องฟังอรรถฟังธรรมทางวิทยุรู้จักกับท่านคลาดไหม ปัญหาตรงนี้ละ ถ้าลงไม่รู้จักกับท่านคลาดแล้วหมดท่านะ นั่นเอาตรงนั้น ถ้าว่ารู้จักแล้วก็มีแง่ต่อไปอีก จะเข้าใจกันดี เราเคยไปพังงา พักพังงาคืนหนึ่งไม่ได้พักนาน แล้วก็ไปภูเก็ตคืนหนึ่งแล้วกลับมาไปพังงาคราวนั้นดูว่าท่านคลาดยังไม่ได้ไปสร้างวัด เราไปพ.ศ.เท่าไรไม่รู้ ไปพักที่วัดกลางเมืองนั่นแหละ มีสระใหญ่ๆมีน้ำเต็ม ลึกกว้างใหญ่อยู่นั้น ภูเขาสูง

เวลาท่านเปิดให้ฟังเสียงวิทยุ อย่าหาทางออกไปตัดยาง ที่ไหนเขาก็มียาง ไม่ได้มียางตั้งแต่พังงา ว่าไง

แก้เลยไม่ตก *(เขาจะเอาวิทยุไปด้วย ตัดยางไปด้วยแล้วเปิดวิทยุฟังไปด้วย)* เขาฟังอยู่เหรอ *(ฟังค่ะ บางเตยฟังได้)* แล้วเอาวิทยุไปด้วยเหรอ *(ก็คิดว่าค่ะหลวงตาตอนกลับไปนี่)* กลับไปนี่ก็อาจเอาวิทยุฟาดเข้าป่าก็ได้แล้วไปตัดยาง เรายังไม่เชื่อนะ กำลังหาทางแก้ตัว ทางนี้ธรรมตามติดกันเลย เอาวิทยุไปแล้วบอกว่าวิทยุอยู่นี่นะมึง ทิ้งไว้นั่นเจ้าของตัดยางเพลิน กลับมาก็เอาวิทยุกลับมา *(ยางราคาดีค่ะหลวงตา)* แล้ววิทยุทำราคาตก แสดงว่าธรรมนี้ตกมากสู้ยางไม่ได้ เข้าใจ เอ้า ว่าไปจะตาม *(หลวงตาว่ายังไงก็เอาอย่างนั้นแหละค่ะ)* ต้องอย่างนั้นซิ

เวลานี้ยางกำลังราคาดี ธรรมราคาตกตลอด ใช้ไม่ได้เลย ธรรมราคาตกใช้ไม่ได้ ต้องให้ธรรมขึ้นราคา อะไรจะตกก็ตกขอให้ธรรมในใจขึ้นราคา ส่วนทั้งหลายจะดีหมด ธรรมสำคัญมากนะ พยุงใจได้ทุกด้าน ทางโลกก็เป็นไปด้วยความราบรื่นดีงาม ทางธรรมก็สม่ำเสมอ จำเอานะคำนี้คำสอน สรุปมาสอนคำนี้ละนะ ราคาอะไรดีไม่ดีก็ตาม สู้ราคาของธรรมไม่ได้ที่อยู่ในหัวใจ ดีหมด ไปอยู่ที่ไหนดีหมด จำเอานะ วันนี้คนมีน้อยไม่มาก ธรรมดาเต็มไปหมดตอนเช้าๆ *(กราบลาเจ้าค่ะ)* เอ้า จะไปก็ไป *(อยู่ต่อเดี๋ยวหลวงตาก็เทศน์อีก ต้องรีบไปตั้งแต่หูยังไม่ร้อนเจ้าค่ะ)* ฟัง ไปนี้โดดลงรถแล้วเข้าสวนยางเลยนะ ตัดยางเลย ยางกำลังราคาดี

ไปแห่งละคืนไม่ได้เที่ยว เช่นอย่างไปพังงาไม่ได้ไปไหนเลย เข้าวัดพัก ออกจากนั้นไปภูเก็ต ภูเก็ตก็ไม่ได้เที่ยว ไปพักวัดท่านอาจารย์เทสก์ พอตื่นเช้าก็มาเลย ไม่ได้เข้าไปในเมืองนะ ไม่ได้ไปทั้งสองแห่ง ไปพังงา ภูเก็ต ไม่ได้เที่ยวเลย ไม่ได้เที่ยวทั้งนั้น ไปหาดใหญ่ สถานีควนจงก็ขึ้นเขาเลย ไปพักภาวนาอยู่นั้น อยู่ที่นั่นสบายหน่อยเพราะได้ภาวนา สบายดี เออ พากันกลับได้ ไปถึงโน้นแล้วขอฝากคำ ไปถึงแล้วตัดยางได้ราคาเท่าไรเอามาอวดหลวงตาหน่อยนะ เวลานี้ราคายางกำลังดี ไป ราคาธรรมกำลังตก ไป พูดหยอกเล่นไปอย่างนั้นละ ไปภาคใต้นี่ไปสองหนละมั้ง คราวหนึ่งเขานิมนต์เราไปโน้น นราธิวาสไปในงานเขากง พวกกระทรวงมหาดไทยละนิมนต์แต่อาจารย์องค์สำคัญๆ ไปเขากง พักอยู่นั่นถึงสามคืน ดูว่าสามคืนพักอยู่ที่นราธิวาส วัดประชาภิรมย์ อยู่นอกเมือง ไกลดี

ไปนี้ทำให้ระลึกไม่ลืมนะ มีนายตำรวจคนหนึ่งพวก ต.ม. หัวหน้าๆ ต.ม.ตรวจคนเข้าเมือง เราไปพักที่นั่น แกพูดด้วยความเต็มอกเต็มใจ ด้วยความปีติยินดีมาก ตามธรรมดาแกให้ลูกไปใส่บาตรทุกเช้าเป็นประจำ มอบภาระให้ลูกสาวไปใส่บาตรตอนเช้าเป็นประจำ พระท่านมาบิณฑบาต ดูว่าวันละสององค์สามองค์เป็นประจำ ทีนี้วันนั้นมันบันดลบันดาลอะไรไม่รู้นะ แกบอกลูกเลย นี่แกพูดเอง เอ้อ วันนี้

ทำไมพ่ออยากใส่บาตรเป็นกำลังนะลูก วันพรุ่งนี้พ่อจะใส่บาตรด้วยนะ ถึงเวลามาบอกพ่อด้วย วันนี้พ่ออยากใส่บาตรเป็นกำลังผิดปรกติ ว่างั้น

ลูกมาบอกตอนเช้า ก็เตรียมมาใส่บาตร พอดีเราก็ออกจากวัดประชาภิรมย์ ไกลอยู่นะ ทางเปลี่ยวๆ เข้ามาหาตัวเมือง บรรดาพระทั้งหลายไปเขาจัดสำรับๆ มาพร้อมคือองค์ไหนๆไปพอสว่างนี้เขาจะจัดอาหารมาแล้วเป็นสำรับๆ เป็นประจำๆ สำหรับเราเขาก็จัดมาไว้ก็วางไว้นั่นแหละ เราไปบิณฑบาตของเรา ไปแกก็ยืนรอใส่บาตร นี้แกพูดเองนะว่า พอเราเดินไป ลูกๆ ดูพระองค์นี้ซิ บอกให้ลูกดูพระองค์นี้เดินบิณฑบาต พูดตามเขาพูดนะ เดินบิณฑบาตสง่างามมาก เขาพูดอย่างนั้นนะ สง่างามมาก ลูกๆ ดูซิพระองค์นี่น่ะ เราไปองค์เดียว

จ้อตั้งแต่โน้นมา ดูซิลูกพระองค์นี้แปลกอยู่นะ ไม่ใช่พระแถวนี้ ใกล้เข้ามาๆ แกก็จ้อเตรียมใส่บาตร พอใส่บาตรตักทัพพีหนึ่งปุ๊บ ปุ๊บปั๊บตักอีกทัพพีหนึ่ง เราพอแกตักสองทัพพีแล้วก็ถอย แกขอใส่บาตรอีก พอทัพพีที่สามเราถอยออก แกขอใส่อีก โอ๋ย เอาไว้สำหรับองค์อื่นบ้างเผื่อหลายองค์ท่านมาบิณฑบาตที่นี่ เราถอยเราไม่รับ ท่านมาจากไหน ที่นี่ถามนะ ใส่บาตรยังไม่เสร็จละ “ท่านมาจากไหน” ตอนนี้พักอยู่วัดประชาภิรมย์ *“เดิมท่านอยู่วัดไหน”* เราก็

บอกว่าอยู่อุดร มาในงานนี้แหละ งานเขากงนี่ แกถามอีก *"ท่านชื่อว่ายังไง"* ชื่อมหาบัว *"เหอ"* ขึ้นทันทีเลย คึกคัก ขึ้นเลย "หือ อาจารย์มหาบัวหรือ" ใช่แล้ว

"โอ๊ย ผมมีวาสนา ผมย้ายไปอยู่หนองคาย ผมจะมาทีไร ตอนนั้นมันไม่มีทางเข้ามา มากลางปีฝนตกรถเข้าไม่ได้ ติดโคลน ครั้นหน้าแล้งก็ติดทรายเลยมาไม่ได้ แล้วย้ายไปฟาดไปอุบล จะมาทีไรมาไม่ได้ๆ จนกระทั่งลงมานราธิวาสนี้ เรียกว่าหมดหวังละเรา ผมหมดหวังแล้ว วันนี้ผมมีหวัง" ขึ้นอย่างคึกคักเลย ใส่บาตรที่นี่ สองทัพพี แล้วเราถอยออกมานี่ พอถามแล้วเลยฟาดคว่ำหม้อหมดเลย ของในนั้นก็เทหมด โอ๊ย เดี๋ยวองค์อื่นจะไม่ได้รับ *"ไม่เป็นไร ผมหามาใส่เอง หามาอีกเดี๋ยวนี้"* พอเสร็จแล้วเราก็ไป บิณฑบาตบ้านข้างหน้า ก็ได้แค่นั้นแหละ มันเต็มบาตรแล้ว จะไปไหน จากนั้นก็กลับ ทีนี้พอเราไปแล้วแกกับลูกของแก ปุ๊บปั๊บขึ้นรถไปเหมาโรงข้าวแกงอีก เอาอีก ฟาดเสียจน เต็มบาตร ใส่กะละมังมา

ตั้งแต่นั้นมาติดตามเลยนะ แกเป็นพันโท แล้วเฝ้าทั้งวันที่นี่ อยู่นั้นเป็นประจำ เหมือนว่ามีตำรวจรักษาตัว ที่ไหนพาไปหมด *"ผมไม่มีธุระอะไรผมเป็นหัวหน้า ผมไปสั่งงานเสร็จแล้วผมมา"* เฝ้าทั้งวันเลยตลอดจนกระทั่ง เรากลับ ไม่ไปไหนเลย บอกให้ไปไหนไม่ยอมไป อยากไปไหน

รถแกเตรียมพร้อม จะไปไหนแกพาไป เลยตกลงนราธิวาส ได้ไปเที่ยวเกือบทุกแห่ง ก็แกชวนไปดูที่นั่นชวนไปดูที่นี่ ละซิ ทีนี้วาระสุดท้ายตอนที่เราจะกลับ เขาถวายของมามากมายไม่ใช่น้อยๆ ถวายของแต่ละองค์ๆ มากมาย พอมาถึงเขาก็ถามพระวัดนี้มีกี่คณะ เพราะของมากต่อมาก เต็มรถมาเลย เขาถวายในงาน มีกี่คณะ บอกว่ามีเท่านั้นคณะเท่านี้คณะ เอ้า จัดของให้เป็น ๔ คณะ ทั้งหมดแยกแจกทางโน้นทางนี้

"อ้าว ท่านทำไมไม่เอาล่ะ" เอาแล้ว *"เอาอะไร"* เอาบุญ เราว่า เอาไปแจกๆ *"ท่านไม่เอาอะไรเลยหรือ"* ไม่เอา เอาบุญเอากุศลพอแล้ว อันนี้มันหนัก เราว่างั้น บุญเบากว่ากัน แกมองแล้วมองเล่า โอ๋ย น่าสงสารผู้ชายทั้งคน บทเวลาจะจากเราจะขึ้นรถไปนี้น้ำตาพัง ก้มหน้าน้ำตาพัง *"โอ๋ย ผมนึกว่าผมหมดวาสนาแล้ว ผมก็ได้มาพบพบแล้วจนผมงงเลย มองดูไม่เคยเห็นเลย จนได้บอกลูกดูดูซิพระองค์นี้เดินบิณฑบาต ดูซิน่ะๆ เรื่อย มันสมใจเอาเหลือประมาณ"* แกบอกนะ บทเวลาจะมาร้องไห้นะ โห น่าสงสาร ตั้งแต่นั้นมาก็ไม่ได้พบกันอีก นี่ถึงจุดที่ควรพูดก็พูดเสียบ้าง แกบอกลูก *"ดูซิลูกดูพระองค์นี้ซิลูก"* บอกเรื่อยจ้อมา จนกระทั่งเข้ามาบิณฑบาตก็มาประจักษ์กันอีก บิณฑบาตได้สองทัพพีแล้วถอยบาตรออก เราบอก

ว่าให้องค์อื่นบ้าง ถามไปถามมาพอทราบแล้วฟาดทั้งหมด นอกนั้นไปเหมาโรงข้าวแกงเขา สุดท้ายทั้งกะละมังตามไปเลย เอารถใส่ไปเลย จากนั้นเฝ้าทั้งวัน เลยไม่ได้พบกันอีกนะ ชื่อพันโทอะไรน้า

โอ๋ย ทำไมมันบันดลบันดาล ผมธรรมดาปล่อยภาระให้ลูกใส่บาตรทุกเช้าไม่เคยขาด แกว่างั้น มอบให้เป็นภาระของลูกสาว แต่เมื่อคืนนี้อยากใส่บาตรเป็นกำลัง เลยต้องไปสั่งลูกไว้ วันนี้ไม่ทราบพ่อเป็นยังไงอยากใส่บาตรเป็นกำลัง พ่อจะใส่บาตรวันพรุ่งนี้เช้า พอดีเราไปบิณฑบาตก็ไปเจอกัน ขบขันดีนะ แล้วก็บอกลูกสาว ดูซิลูก

ดูพระองค์นี้ แหม เดินสง่างาม เรางามไม่งามเราก็ไม่ว่าแหละ เขาหากว่าอย่างนั้นเราก็พูดตามเขา แหมสง่างามดูซิลูกดูซิ เรื่อยเลย จนกระทั่งเราจากมา แกร้องไห้นะ พอเห็นของมามากๆ เราแจกทานหมดเราไม่เอาเลย อ้าว ท่านไม่เอาอะไรเลยหรือ เอาแล้ว เอาบุญแล้ว แกยิ่งจ้องเลย แกคงไม่เคยเห็นท่า ก็เราไม่ไปเอาอะไร เราสงเคราะห์โลกต่างหาก

นี่เราพูดถึงเราได้ไปภาคใต้ ไปพักอยู่นราธิวาส ๔ คืน งานเสร็จแล้วก็มา พักอยู่นั้นได้เที่ยวซอกแซกซิกแซ็ก เพราะ ต.ม. คนนี้ละพาไปเที่ยว ชวนไปด้วยนะไม่ใช่ธรรมดา เราจะไปรู้จักอะไร ที่นั่นเป็นอย่างนั้นนะอาจารย์ ที่นี่เป็นอย่างนี้นะอาจารย์ ไปเที่ยวหน่อยน่ะเพราะนานๆ ได้มา ว่างั้น เลยพาไปหมดเลยแถวนั้นนราธิวาส ก็มีพระองค์หนึ่งอยู่วัดพรหมนิวาส ท่านเคยขอหนังสือไปจากเรา พอผ่านไปนั้นเราก็เลยให้เขาแวะ ชื่อพระมหาอะไร โอ๊ย นี่เคารพมากนะ ได้หนังสือเราไปอ่าน เลยไปบอกหัวหน้าเจ้าอาวาสมา เลยมาคุยกันสนุกใหญ่เลย ออกจากนี้ก็เที่ยว เป็นอย่างนั้นละ

นราธิวาสพักอยู่หลายคืนเลยเที่ยวซอกแซก เนื่องจากพันโทนี้แกชวนไปเที่ยวที่นั่นเที่ยวที่นี่ เที่ยวไปหมดเลยนะ ซอกแซกซิกแซ็ก เราไม่อยากไปไหนละ เที่ยวเอา

น้ำใจเขาบ้างที่ไป จากนั้นมาดูไม่ได้ไปอีกนราธิวาส ไปหนเดียวเท่านั้น มาก็มาขึ้นเครื่องบินที่ปัตตานีถึงกรุงเทพเลย นั่นละไปงานเป็นอย่างนั้นละ นอกนั้นไปตามอัธยาศัย ไม่ค่อยได้ไปนะ ไปด้วยกิจการนิมนต์เสีย ไม่สะดวกทางภาคใต้จึงไม่ค่อยได้เที่ยวหลายจังหวัด ไปมีแต่ความจำเป็นอย่างนี้ละเรื่อยๆ มา

วันนี้ตอนเย็นราว ๖ โมงก็จะได้ไปมูลนิธิอุดรสว่างเมธาธรรม เขานิมนต์เราเป็นประธาน ไม่ทราบว่าประธานอะไร เมื่อคืนวานเราก็ไป เขามากวนให้ไป วันนี้ก็จะไปอีก วันพรุ่งนี้ก็เผา เขาก็นิมนต์เราไปเป็นประธานด้วย เทศน์ด้วย แน่ะ วันที่ ๒๖ วันที่ ๒๕ มีว่างบ้างนิดหน่อย วันที่ ๒๖ ก็ไปเทศน์ ไม่ค่อยว่างนะเราวันหนึ่งๆ วันนี้คนไม่มากจะให้เทศน์อะไรนักหนา เทศน์ก็เทศน์พอแล้ว พังงามาทั้งเมืองเราก็ทุ่มกันหมดพุงเลย แล้วจะมีแยกไปไหน มันหมดแล้ว

ศีลธรรมอยู่กับใครงามหมด ให้เอาศีลธรรมประดับตัวงามหมด ไม่ว่าผู้หญิงผู้ชาย นักบวชและฆราวาส ให้ศีลธรรมประดับงามไปหมด งามลึกซึ้ง งามอย่างชุ่มเย็น งามด้วยความเอิบอิ่ม งามด้วยศีลด้วยธรรม งามรูปร่างกลางตัวนั้นเขาๆ เราๆ มันพอๆ กัน ถ้างามด้วยศีลด้วยธรรมนี้สวยงามมาก ซึ้งมากนะ เจ้าของเองก็งาม

คนอื่นก็งาม ๆ มองไปงามหมดนั่นแหละ ให้หาธรรมประดับใจ ถ้าธรรมประดับใจกระจายกระแสออกมานี้งามหมด พากันเข้าใจนะ

เราก็เหนื่อย ตั้งแต่วันกลับจากกรุงเทพมาแล้วไม่ค่อยมีเวล่ำเวลาอะไร เหนื่อยมากจริงๆ ก็สอนทุกอย่างแล้วให้พากันตั้งใจปฏิบัติอรรถธรรมนะ ให้เป็นความสง่างามภายในใจ ความสง่างามภายในใจนี้เทวบุตรเทวดาก็ชมเชย อย่าว่าแต่มนุษย์มนาเราชมเชยว่าสง่างามอะไรนี่ เทวบุตรเทวดาเขาชมเชยมาตลอดบรรดาท่านผู้มีศีลมีธรรม ยิ่งเป็นผู้มีภูมิมีธรรมอันสมบูรณ์เต็มที่แล้ว เทวบุตรเทวดาอินทร์พรหมชมตลอดเวลานะ ไม่ใช่เพียงมนุษย์เรา เทวดาอินทร์พรหมชม สง่างามทุกอย่าง นั่นเห็นไหมล่ะ

อย่างพระกัสสปะท่านออกจากฌานสมาบัติ เข้าสมาบัติ ๗ วัน ดับหมดไม่มีอะไรเหลือเลย ถึง ๗ วัน ธรรมดาเรานั่งได้ที่ไหน ๗ วันท่านเข้าสมาบัติ จิตเข้าพับปุ๊บ ร่างกายนี้เป็นหัวตอ ความรู้สึกจะไม่มารับกันเลย ถ้าความรู้สึกภายในออกมารับร่างกาย มันจะรู้สึกความเจ็บปวดแสบร้อน นั่ง ๗ วันไม่ได้ แม้แต่คืนเดียวก็จนก้นแตก เราเคยนั่งแล้ว นี่จิตเราไม่ได้เข้าแบบจิตพระกัสสปะซิ จิตของเรามันเข้าสู้กับกิเลสต่างหาก เวลานั่งนานๆ ลงไปจนก้นแตกเพราะเรานั่งจริงๆ คืนแรกออกร้อนเหมือน

ไฟเผาก้น ตลอดรุ่งไม่ลุกไม่เปลี่ยนท่าไหนเลย ปวดหนัก ปวดเบาเปิดเรียบร้อยแล้ว อย่างนั้นละหลวงพ่อนิสัยเป็นอย่างนั้น มีเว้นข้อเดียว เว้นแต่ครูบาอาจารย์และพระเณรในวัดเกิดเหตุฉุกเฉินภายในวัดเราจะลุกไปช่วย นอกจากนั้นไม่มีเว้นเลย นั่งตั้งแต่บัดนี้ต้องสว่างเป็นวันใหม่เราถึงจะลุก เอ้าปวดหนักออกเลย ปวดเบาออกเลย จะไม่ออกให้เคลื่อนที่เลย บังคับเจ้าของ

มันไม่เหมือนพระกัสสปะละซิ ฟาดเสียจนกระทั่ง โอ๋ย เรานั่งอยู่นี่ ตัวเรานั่งนี้มันเหมือนหัวตอนะ ทุกขเวทนาที่มันเผาอยู่ในนี้เหมือนกับไฟเผาหัวตอ ทุกข์แสนสาหัส เวลาจิตมันลงกันไม่ได้เป็นอย่างนั้น ก้นนี้ออกร้อนเป็นไฟไปเลย นั่งตลอดรุ่งคืนแรกเป็นเพียงแค่นี้ เว้นไปสองคืน คืนหนึ่งสองคืนบ้างนั่งตลอดรุ่ง สองคืนบ้างสามคืนบ้าง นั่งตลอดรุ่งๆ คืนแรกออกร้อน พอต่อไปนี้หนักเข้ามันพอง ก้นพอง นั่งไม่หยุดตลอดรุ่งเหมือนกันหมด ไม่เปลี่ยนอิริยาบถใดท่าใดนั้นหมด แม้จะปวดหนักปวดเบาไม่ยอมลุก เอ้าให้มันทะลักออกนี้ เวลาเป็นเด็กมันขี้ใส่ตักแม่เสียพอ นี้โตเข้าไปแล้วสมมุติว่าขี้ใส่จีวรมันเอาไปซักไม่ได้เอาไปฆ่าทิ้งเสียมันหนักศาสนา ซัดกันเลย คืนแรกก็ออกร้อนต่อมามันก็พอง จากพองแล้วแตก จากแตกแล้วเลอะ นั่นเห็นไหมล่ะ เลอะก็ตามแตกก็ตามถ้ากิเลสไม่แตกไม่ถอย

ฟาดเสียจนพ่อแม่ครูจารย์ได้มากระตุกออกท่านรู้ความพอดีไม่พอดี เราไม่รู้ความพอดีไม่พอดีท่านรู้ ท่านเป็นอาจารย์ นั่งทีแรกเล่าเรื่องภาวนาให้ฟัง เรื่องอัศจรรย์ในการนั่งตลอดรุ่งเพราะมันฟัดกันสุดเหวี่ยง ไม่ใช่นั่งทนเฉยๆ สติปัญญายิ่งหมุน ทุกข์มากเท่าไรสติปัญญาอยู่ไม่ได้นะ ต้องหมุนติ้วๆ แล้วมันก็ทันกันลงผึงเลย กว่ามันจะลงนี้ โถ แทบเป็นแทบตาย ไปเล่า ให้ท่านฟัง ทีแรกท่านชมเชยยกยอนะ เอาละที่นี่ได้หลักแล้วเอาเลย อัตภาพนี้มันไม่ตายถึงห้าหน มันตายหนเดียวเท่านั้น ทีนี้ได้หลักแล้วเอาเลย ทางนี้ก็เหมือนท่านยุหมา พอออก

มาแล้วมองเห็นใบไม้สดใบไม้แห้งหล่นลง เหมือนกับว่าคู่ต่อสู้มา ทั้งเห่าทั้งกัดไปเลย เข้าใจไหม

ซัดเข้าไปหลายคืนเข้าไป ท่านชักเงียบๆ นะ เรายังไม่รู้ คำชมเชยของท่านลดลงๆ บทเวลาท่านจะเอา พอขึ้นไปนั่งกราบนี้ เขาฝึกม้าเขารู้จักประมาณ ขึ้นอย่างนี้เลยนะกับเราท่านจะไม่อ่อนพูดกันคุยกันเหมือนพ่อกับลูกธรรมดาๆ พอหันเข้ามาสู่ธรรมจะเปรี้ยงทันทีกับเราเป็นอย่างนั้น เรื่องธรรมจะไม่มีอ่อน เด็ดขาดๆ ออกมาเลย เพราะท่านรู้นิสัย เขาฝึกม้าเขายังรู้จักประมาณ ม้าตัวใดที่คึกคะนองมากเขาจะฝึกอย่างหนัก ไม่ควรกินหญ้าไม่ให้กิน ไม่ควรกินน้ำไม่ให้กิน แต่การฝึกฝึกไม่ถอย จนกว่าว่าม้านั้นลดพยศลงการฝึกเขาก็ลดลงๆ จนกระทั่งถึงม้าใช้งานใช้การได้เรียบร้อยแล้ว การฝึกอย่างนั้นเขาก็หยุด ท่านพูดเท่านั้น

แต่ยังเสียดายยังได้พูดอยู่ทุกวันนี้ เรายังเสียดายท่านไม่หมุนกลับมานี้ ไอ้หมาตัวนี้มันฝึกอย่างไร คือเขาฝึกม้าไอ้เราฝึกหมา หมาตัวนี้ฝึกยังไง อยากจะให้ท่านพูดอย่างนั้นท่านไม่พูดท่านพูดเท่านั้น มีเท่านั้นท่านไม่อธิบายมาก แต่เราเข้าใจทันที ในพระไตรปิฎกก็มีก็เราเรียนมาแล้ว ตั้งแต่นั้นมาเราก็ไม่นั่งตลอดรุ่ง มันจะเลยเถิดความหมายว่างั้นท่านเลยหักเอาไว้ นั่งได้เก้าคืนสิบคืน เว้นคืนหนึ่งเว้นสองคืนบ้างนั่งตลอดรุ่งๆ นี่ละมันเลยประมาณท่านก็รู้

เราไม่รู้คิดดูแต่ว่าก้นแตก เอ้า ก้นแตกยังไม่สำคัญจะเอาให้กิเลสแตกนู่นน่ะ มันจะเอาให้กิเลสแตกเจ้าของจะตายยังไม่รู้ ท่านเลยมากระตุกเอา นี่ละอาจารย์ของคนรู้ไหมล่ะ

ไม่มีใครเกินหลวงปู่มั่นเรื่องความฉลาด การฝึกพวกลูกศิษย์ลูกหาท่านเก่งมากทีเดียว กับเรานี่ละเพราะท่านเอามากกับเรา เอาทีไรเด็ดทุกทีเราไม่ลืมนะ ท่านเด็ดลงตรงไหนเราจับเอาไว้ ถูกตามท่านหมด เด็ดตรงไหนถูกตามท่านหมด อย่างที่ว่านั่งตลอดรุ่ง ตั้งแต่ท่านขนาบวันนั้นแล้วเลยเงียบไม่นั่งตลอดรุ่ง ท่านก็ไม่เคยถามอีกเราก็ไม่พูดเพราะเราก็ไม่ทำ ไม่นั่งตลอดรุ่ง อย่างนั้นละการฝึก นี่พูดถึงเรื่องพ่อแม่ครูจารย์ **พระกัสสปะท่านเข้าสมาบัติ ๗ วัน ท่านออกจากสมาบัติ นี่พูดถึงเรื่องเทวดาอินทร์พรหมเขาเห็นหมด ท่านออกจากสมาบัติ ท้าวสักกเทวราชมานิรมิตเพศเป็นพราหมณ์แก่ กับนางสุชาดาภรรยาของท้าวสักกเทวราชนั้น นิรมิตตัวมาเป็นคนแก่สร้างกระต๊อบไว้ข้างทางเดินไปบิณฑบาตของพระกัสสปะคืออยากได้อานิสงส์มาก ก็มาสร้างกระต๊อบ นิรมิตขึ้นมานะมาสร้างกระต๊อบไว้**

พอเห็นท่านบิณฑบาตทางนั้นก็ทำท่า โอ้ นี่ผู้เฒ่าพระท่านมาบิณฑบาตแล้ว ทุกวันเรามีของก็ไม่มีพระวันนี้มีอะไรไหม ความจริงเตรียมมาแล้วหาอุบาย ทางนั้น

ก็บอกว่ามีๆ กุลีกุจอวิ่งนั้นวิ่งนี้ นิมนต์ท่านรอไว้ไปใส่บาตรท่าน ทั้งสองคนท้าวสักกเทวราช กับนางสุชาดา พอใส่บาตรไปท่านรู้แล้วนะ มหาบพิตรมาแย่งบุญแย่งทานเขาทำไม อู๊ย เรื่องบุญเรื่องกุศลโลกทั้งโลกต้องการทั้งนั้นขอให้ได้ทำเถิด ท้าวสักกเทวราชนั่นเห็นไหมหอมหวนถึงโน้นนะ ท้าวสักกเทวราชมาใส่บาตร ท่านก็ว่ามหาบพิตรมาแย่งบุญแย่งทานเขาไปหาอะไร ทุกอย่างมันก็เพียงพอแล้วนี่ ผู้ที่จนเขาก็มี โอ๊ย จนตลอดจนบุญจนกุศล แน่ะไปอย่างงั้นนะ

นี่พูดถึงเรื่องพระกัสสปะเข้าสมาบัติ ๗ วันถึงออกทีหนึ่ง พระกัสสปะนี้เก่งเข้าสมาบัติ ไอ้เรามันไม่ได้แบบสมาบัติมันแบบสู้ตายกัน อย่างนั้นละมันถึงได้พิจารณาแล้วภาคภูมิใจในความเพียรของตัวเอง พิจารณาย้อนหลังไปนี้ ว่าเราได้ตำหนิติเตียนตัวเองที่ตรงไหน ในการประกอบความเพียรว่าท้อแท้อ่อนแอ ขี้เกียจขี้คร้านอย่างนี้มีตรงไหน ไม่มี ตั้งแต่เริ่มก้าวขึ้นสู่เวที เฉพาะอย่างยิ่งฟังธรรมะหลวงปู่มั่นเรียบร้อยอย่างถึงใจแล้ว นั่นล่ะที่นี่ก็มาถามตัวเองทีนี้เราจะจริงไหม ต้องจริง ไม่จริงตายเท่านั้น นั่นล่ะที่นี่มันก็ซัดกันเลย เพราะฉะนั้นความเพียรจึงไม่เคยอ่อนแอ

ตอนนั้นมันกำลังหนุ่มใช่ไหม ตอนมาแก่พิจารณาย้อนหลังถึงความเพียรของตัวเอง โอ๋ย ขยะ โอ้โห ขนาดนั้นมันก็ทำได้ ขนาดนั้นมันก็ทำได้ คือถ้าทำอย่างทุกวันนี้ตายเลยเข้าใจไหม มันทำไม่ได้ นี้มันก็ทำได้เรื่อยมา จากนั้นก็มาภาคภูมิใจ ถ้าไม่ทำอย่างนั้นมันก็ไม่เป็นอย่างนี้ ไม่ทำอย่างนั้นมันก็ไม่เป็นอย่างนี้ ที่เป็นอย่างนี้สมกันแล้วเหตุกับผล เหตุหนักผลก็หนัก เราพอใจนะ วันนี้เอาเท่านั้นละก็เป็นคติเครื่องเตือนใจแล้ว เทศน์วันนี้เป็นคตินะ

นี้ไม่นาน ทางเวียงจันทน์เขาก็จะมาละ มาติดต่ออีกคือเราให้แล้วทั้งสองเครื่องเป็น สามล้านสี่แสน เรายังเปิดทางให้เขา คือเวียงจันทน์เป็นเมืองหลวง แล้วโรงพยาบาลก็เป็นโรงพยาบาลของเมืองหลวง ว่าขาดเครื่องมือมากแต่เขาก็พูดเพียงสำคัญมาสองอย่างเราให้ทันที นี่เราก็เปิดทางให้เขาจะมาติดต่อเราอยู่ หากว่าขาดอะไรก็จะถามกันเราก็จะได้สงเคราะห์อีกๆ เวียงจันทน์ เวลานี้ยังไม่มาตาสำคัญมากเราพิจารณาแล้วนะ ในอวัยวะของเรานี้อะไรสำคัญมากกว่าเพื่อน ตาเป็นที่หนึ่ง คืออะไรจะบกพร่องก็ตามเช่นง่อยเปลี้ยเสียแข้งเสียขาก็ตาม หูหนวกก็ตาม ถ้าตายังดีอยู่ยังไม่หมดความหมาย ความหวังยังมีอยู่เหมือนกันกับโลกทั่วๆ ไป พอตาบอดปุ๊บทีนี้หมดความหมายหมดหวังอะไรแล้วไม่เห็นอะไร เงินทองกองเท่าภูเขาที่เรา

เป็นเจ้าของก็ไม่มีความหมายอะไร ตาบอดเสียอย่างเดียว ถ้าตายังดีอยู่อะไรมีความหมายหมด คนทุกข์คนจนคนมั่ง คนมีมีความหมายเสมอกันหมด ตาจึงเป็นของสำคัญ เราจึงได้อุตส่าห์พยายามเรื่องตาเป็นสำคัญมาก

ทุ่มลงโรงพยาบาลอุดรนี้ ๒๐ ล้านกว่า เฉพาะตา โรงพยาบาลศูนย์ อันนี้ทางเวียงจันทน์เราก็เห็นเป็นความจำเป็น สำหรับเวียงจันทน์เป็นเมืองหลวงของประเทศลาว ความจำเป็นจะอยู่ในโรงพยาบาลนั้นมากที่สุดเลย นี่เขามาขอเพียงสองเครื่องเราให้ทันที และเราก็เปิดทางให้เขาจะมาอยู่ หมอเขาจะมาเอง ให้มาชี้แจง

ความจำเป็นของเครื่องมือทั้งหลายในโรงพยาบาลนั้น มีอะไรบ้างๆ พอช่วยเหลือได้ขนาดไหนเราก็จะช่วยเต็มกำลังของเรา แต่เวลานี้เขายังไม่มาก็ต้องรอๆ ไว้ก่อน

สำหรับโรงพยาบาลอุดรนี้สมบูรณ์มาตลอด แต่คราวนี้เขาได้เครื่องมือชนิดใหม่มา เขาเคยพูดให้เราฟังตั้งแต่ต้นแล้วว่าเครื่องมือชนิดใหม่อย่างนั้นๆ ใช้สำหรับนั้นๆ เอ้อ ถ้ามีมาควรสั่งก็สั่งได้เลยเราว่างั้น นี่ก็พูดเปิดทางให้เขาแล้ว แต่เขายังต้องมาติดต่อกับเราที่วัด เพราะเหตุว่ามันแพงมากตั้ง ๗ ล้าน ๒ แสน เขาจึงมาติดต่อเราอีกทีหนึ่ง เราก็เปิดให้เลย รวมแล้วเป็น ๑๐ ล้าน ๖ แสน ให้โรงพยาบาลทั้งนั้นแหละ

ท้าวสักกเทวราชเนรมิต
เป็นพราหมณ์แก่มาขอนางมัทรี

เหน็ดเหนื่อยเมื่อยล้าขึ้นทุกวันๆ นะ ความห่วงโลกห่วงสงสารยิ่งห่วงมาก สำหรับร่างกายจิตใจเจ้าของไม่มีอะไรห่วงเลย กลับไปห่วงโลกมากขึ้นทุกวันๆ ธาตุขันธ์เจ้าของจะจมอยู่แล้ว แทนที่จะมาห่วงอันนี้มาก ไม่มีนั่นฟังซิ บางทีเราก็คิดสลดสังเวชเหมือนกัน อยู่ๆ ก็มาขยี้ขยำมูตรคูถ ปฏิบัติเพื่อศีลเพื่อธรรมเพื่อมรรคผลนิพพาน แต่ที่ปรากฏประจักษ์อยู่เวลานี้ มีแต่ขยำมูตรขยำคูถอู๊ย ทุกอย่างติดไม้ติดมือเหม็นคลุ้งไปหมด แล้วเหม็น

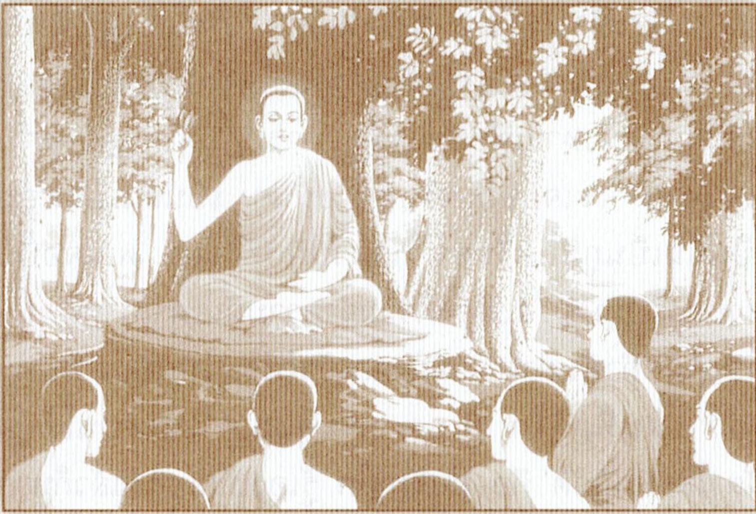

ตำจมูกเราด้วย มูตรคูถถังขยะ ปฏิบัติศีลธรรมแทนที่จะได้ไปทางนู้นไม่ต้องมาเกี่ยวกับทางนี้ กลับเป็นอันว่าเวลานี้เกี่ยวกับเรื่องมูตรเรื่องคูถทั้งนั้นนะ อู๊ย สลดสังเวชจริงๆ นะเรา

โอ้โห ผู้มันหยาบมันหยาบจริงๆ เลยเทียวนะ มันไม่ดูว่าผิดว่าถูกว่าดีว่าชั่วอะไรเลย หยาบสุดยอด มันเลยมูตรเลยคูถไปอีก ผู้ดีก็มีนั่นซิ ได้ขยี้ขยำคุ้ยเขี่ยขุดค้นหาของดีหาสาระอันเป็นคุณประโยชน์ มันแทรกอยู่ในมูตรในคูถนั่น ถ้ามีแต่มูตรแต่คูถอย่างเดียว ก็จะไปสนใจมันอะไร ตั้งแต่อยู่ในท้องเราก็ถ่ายเทมันออก แล้วจะไปกว้านไปจับมันหาอะไร อันนี้มันก็ได้กว้านได้จับได้คุ้ยเขี่ย ทั้งเหม็นทั้งอะไรพูดไม่ถูกก็ทนเอา

เพราะสารประโยชน์มันแทรกอยู่ในมูตรในคูถนั่นมีอยู่ๆ อย่างนั้น ไม่มีแต่มูตรแต่คูถโดยถ่ายเดียว โลกนี้ผู้ดียังมี ผู้ที่เลวก็เหมือนมูตรเหมือนคูถ ผู้ที่ดีและดีเข้าไปหาขั้นดีเลิศยังมีอยู่ในนั้น นี่เรียกว่าสารประโยชน์มีแทรกๆ อยู่ในมูตรในคูถ จำเป็นได้คุ้ยเขี่ยขุดค้นหาสารประโยชน์อันนั้นแหละ เราถึงจำเป็นต้องขยี้ขยำ โอ๊ย มันเลยเหม็นไป

อ้าว คิดจริงๆ นะ เราเป็นอย่างนั้นจริงๆ ในหัวใจเรานี้เราก็ไม่เคยคาดเคยคิดว่าเราจะได้เจออย่างนี้ เทียบเคียง

กันกับเรื่องธรรมอันเลิศเลอเลยสมมุติโดยประการทั้งปวง กับมูตรกับคูถต่างกันอย่างไรบ้าง ทีนี้การปฏิบัติธรรมเราก็ปฏิบัติดังที่เคยพูดแล้ว เพื่อมรรคผลนิพพานๆ ด้นไปเดาไป คาดไปคะเนไป แต่การปฏิบัติไม่ถอย เรียนมาเรียนเท่าไรสงสัยไปเรื่อยๆ เรียนบาปก็ต้องตามไปสงสัยบาป เรียนบุญตามไปสงสัยบุญ เรียนนรกสวรรค์ที่ท่านแสดงไว้ด้วยความถูกต้องแม่นยำ ก็ตามไปสงสัยๆ ตลอดถึงนิพพาน ตามไปสงสัย คือกิเลสมันคืบคลานไปตาม แทรกไปตามเรียนไปมากไปน้อย ทั้งๆ ที่ธรรมท่านชี้แจงบอกด้วยความถูกต้องแม่นยำ แต่เวลาเรียนเข้าไปจำเข้าไป จำเข้าไป ความสงสัยก็แทรกเข้าไปๆ ไม่มีอะไรเป็นความจริงใจแน่ใจจากการศึกษาเล่าเรียนมา บทเวลาปฏิบัติไปนั้นซีมันชัดน่ะ

นี่ละที่ว่าเราไม่เคยคาดเคยคิด เรียนไปปฏิบัติไปๆ คือก้าวไปก็ไปเจอของจริงเป็นลำดับลำดาไปเรื่อยๆ เพราะท่านสอนแนวทางเพื่อของจริง การปฏิบัติให้ปฏิบัติตามแนวทาง จะเจอของจริงอย่างนั้นๆ เป็นขั้นเป็นตอนเป็นขั้นเป็นภูมิไปเรื่อยๆ เวลาปฏิบัติก็เจอ พอเจอปั๊บหายสงสัยปุ๊บๆ ลบล้างความจำความด้นเดาเกาหมัดนั้นออกโดยลำดับลำดา มันเจอเข้าไปๆ ไม่ต้องถามใคร คำว่า **สนฺทิฏฺฐิโก** รู้เอง พระพุทธเจ้าประทานให้ทุกสัตวโลกที่ปฏิบัติ คือ **สนฺทิฏฺฐิโก** รู้เองเห็นเอง แล้วก็หายสงสัยทันทีๆ ไม่ต้องไปหาใครมาเป็นพยาน ลง **สนฺทิฏฺฐิโก** ได้จ้าขึ้นภายในใจแล้ว

ทีนี้เวลาปฏิบัติตั้งแต่ขั้นภูมิต่ำๆ ก็เป็น **สนฺทิฏฺฐิโก** ตามขั้นภูมิของตนไปโดยลำดับ ขยายออกไป กว้างออกไป การปฏิบัติปฏิบัติไปมากเท่าไร เดินก้าวไปเรื่อย เหมือนเราเดินทางไปนี่ เดินไปเท่าไรความเห็นไม่มีสิ้นสุด ผ่านไปที่ไหนๆ จะเจอจะเห็น เพราะสิ่งที่สองฟากทางมีอยู่แล้ว เดินไป ก้าวไป เห็นไป รู้ไปเห็นไป นั่น นี่เป็นข้อเทียบเคียง

สภาวธรรมทั้งหลายที่เกี่ยวกับจิตซึ่งจะต้องสัมผัสสัมพันธ์จะรู้จะเห็นกัน ก็แบบเดียวกัน ปิดไม่อยู่ เราเดินไปสองฟากทางเราจะปฏิเสธได้หรือว่า สิ่งสองฟากทางไม่มีอะไรจะสัมผัสทางหูทางตาเรา ก็มันมีอยู่เป็นประจำ

มาตั้งกัปตั้งกัลป์สิ่งเหล่านี้ เมื่อมีหูมีตาก็ต้องเห็นต้องได้ยิน ธรรมชาติเหล่านั้นก็เหมือนกัน มีตั้งกัปตั้งกัลป์มาแล้ว เวลาปฏิบัติไปก็เหมือนกับเดินไปตามสายทางก็เจอเอาๆ เจอตรงไหนก็หายสงสัย อย่างเรามองไปนี้เห็นอะไรเราก็หายสงสัยไปเรื่อยๆ การก้าวเดินหรือการปฏิบัติก็เป็นแบบเดียวกัน

นี่ละท่านจึงว่า ปริยัติ ปฏิบัติ ปฏิเวธ ปริยัติได้แก่การศึกษาเล่าเรียนตามแบบแปลนแผนผังคือตำรับตำราท่านทำกรุยหมายป้ายทางเอาไว้ๆ ให้เรียนตามนั้น ให้เดินตามนี้ เป็นภาคปฏิบัติ คือก้าวเดิน ท่านสอนให้ทำอะไรก็ทำอย่างนั้น เรียกว่าก้าวเดิน แล้วก็จะเจอเรื่อยๆ

เวลามันมืด-มันมืดจริงๆ นะใจ มันมืดมันเลวไม่ใช่ของเล่นนะ ความมืดมันก็เพื่อความเลวนั่นแหละไม่เพื่ออะไร เวลาปฏิบัติไปตามสายทางที่ท่านแสดงก็ปรากฏๆ นั่นละ **สนฺทิฏฺฐิโก** คือรู้ประจักษ์ๆ ส่วนย่อย ส่วนใหญ่ ส่วนไหนความรู้กับสิ่งนั้นมาสัมผัสก็ชัดเจนๆ เป็น **สนฺทิฏฺฐิโก** ประจักษ์กับตัวเองไปเรื่อยๆ แล้วกระจ่างขึ้นเรื่อยด้วยนะ ที่ไม่กระจ่าง ที่มืดมิดปิดตาก็คือกิเลสอย่างเดียวเท่านั้น สามแดนโลกธาตุนี่ ต้นไม้ภูเขาดินฟ้าอากาศไม่มีอะไรมาปิดใจได้เลย มีกิเลสซึ่งเป็นสนิมกัดเหล็ก มันอยู่ภายในใจกัดใจตลอดเวลา ให้สึกให้กร่อน แต่ทำลายจิตไม่ได้

หากกัดให้สึกให้กร่อนไป ส่วนสนิมกัดเหล็กกัดไปจนเหล็กหมด

แต่กิเลสกัดจิตไม่หมด จิตไม่หมด จิตไม่ตาย แต่กัดตลอดให้ได้รับความทุกข์ความทรมาน ด้วยความชั่วช้าลามกที่เกิดขึ้นจากกิเลสแล้วก็เผาจิตๆ เพราะฉะนั้นผู้ไปตกนรกตั้งกัปตั้งกัลป์ จึงต้องทนทุกข์ทรมานอยู่ตั้งกัปตั้งกัลป์ เพราะจิตไม่ฉิบหาย เวลาปฏิบัติไปๆ

พระพุทธเจ้าเราจะได้พบง่ายๆ เหรอว่าอย่างนั้นเลยนะ เราพูดแล้วกราบตลอดนะ มันอดไม่ได้ คือสดๆ ร้อนๆ ตลอดหัวใจ คืออันนี้กับธรรมชาติหรือว่าธรรมธาตุของพระพุทธเจ้ามาเป็นอันเดียวกัน แล้วมันจืดมันจางไปไหน เป็นอดีตอนาคตไปที่ไหน มันประจักษ์ตลอดเวลาในหัวใจนี้

เกี่ยวโยงกันเป็นธรรมธาตุเดียวกัน แล้วไปถามใครมันเห็นอยู่อย่างนี้ จะไปถามใคร เรากราบท่านสนิทๆ ตลอด

แล้วพระพุทธเจ้าทุกๆ พระองค์ที่มาสอน สอนตามหลักความจริงล้วนๆ นะ กิเลสมันก็ตามกลบตามลบไปเรื่อยๆ อันใดว่ามีมันบอกไม่มี อันใดว่าดีมันบอกว่าชั่ว อันไหนที่ชั่วมันบอกว่าดี นี่ลบกันไปตลอดๆ พระพุทธเจ้าสอนไว้ตรงไหนเรียกว่า **เอกนามกึ** คือตรัสไว้คำใดแล้วไม่มีสอง คือคำสอนโลกนั้นเอง กิเลสมันก็ลบ ทีนี้เวลาปฏิบัติไปมันก็เป็นไปตามนั้น เห็นไปตามที่ทรงสอนแล้วตามวิสัยของตนมากน้อย อันนี้มันก็เป็นพยานได้ในส่วนใหญ่ที่เราไม่รู้ไม่เห็นก็เป็นพยานได้ในส่วนใหญ่ ที่ยังไม่เห็นก็ยอมทันทีไปเลยๆ ยอมไปเรื่อย เพราะอันนี้เป็นพยานๆ

เวลามันจ้าขึ้นมา เอ้า สรุปความลงแล้วจ้าขึ้นมา อันที่ว่าธรรมธาตุ เหล่านี้โลกมันมีสมมุตินะ เช่นว่า นิพพาน หรือวิมุตติ หรือธรรมธาตุนี่ โลกมีสมมุติท่านก็เอาอันเลยสมมุติไปแล้วมาตั้งให้โลกให้สัตว์ทั้งหลายได้คาดได้หมายประหนึ่งว่าเป็นกรุยหมายป้ายทางไป เป็นเครื่องดึงดูดของจิตใจไปในทางที่ดี ส่วน **สนฺทิฏฺฐิโก** ท่านมอบไว้แล้วเมื่อเจอแล้วก็หายสงสัยเองๆ ทีนี้เราเจอเอาอย่างจังๆ อย่างที่ว่านั่นซิ ทีนี้สงสัยอะไร มีแต่กราบพระพุทธเจ้ากราบๆ อ๋อ เป็นอย่างนี้เอง

ทีนี้ธรรมชาตินั้นกลับมาดูเรื่องวัฏจักรของกิเลสที่ควบคุมอยู่นี่ ควบคุมสัตว์ทั้งหลายอยู่ในวัฏจักรอันนี้แล้วดูกัน อันนี้ก็เทียบเหมือนกัน อันธรรมชาติวิมุตติหลุดพ้นก็ตั้งเป็นสมมุติขึ้นมา เป็นขั้นที่สุดยอดแห่งความสูงแหละทีนี้จึงมาดูกองมูตรกองคูถนี้มันดูกันได้ยังไง นี่ละที่พระพุทธเจ้าทรงสลดสังเวชทรงท้อพระทัย จะปล่อยไปเสียเหรอกองมูตรกองคูถที่มืดตื้ออยู่นี้ จะปล่อยไปเสียเหรออ้าว แร่ธาตุต่างๆ ที่เป็นสารประโยชน์ก็แทรกอยู่ในนั้นๆก็ทรงให้เป็นความห่วงใยเมตตาสงสาร ก็ต้องมาคุ้ยเขี่ยขุดค้นหาสาระที่อยู่จมในกองคูถนั้นแหละ

ที่พระองค์ทรงสั่งสอนสัตวโลกก็คือ คุ้ยเขี่ยขุดค้นหาสิ่งสาระสำคัญในกองมูตรกองคูถของสัตว์ทั้งหลายที่มืดแปดทิศแปดด้านนั่นแหละ มันแทรกอยู่ในนั้นๆ ท่านถึงยอม จึงว่าท้อพระทัยจะไม่สั่งสอนโลก ก็คือมองไปมันมีแต่อันเดียวมืดตื้ออยู่ มีแต่มูตรแต่คูถแต่ฟืนแต่ไฟเผาไหม้สัตวโลกตลอดเวลา แล้วท้อพระทัยจะไม่ทรงสั่งสอน ทีนี้ในขณะเดียวกันก็ทรงทราบ สิ่งที่เป็นสารประโยชน์ก็ไม่ได้อยู่ที่ไหน มันก็แทรกอยู่กับกองมูตรกองคูถจำเป็นก็ต้องได้คุ้ยเขี่ยขุดค้นกองมูตรกองคูถ ถึงเหม็นถึงอะไรก็ต้องทนไป หยิบไปจับไป เปื้อนเปรอะเลอะเทอะก็เอาเปื้อนไปๆ เหม็นก็จำเป็นต้องดมกันไปอย่างนั้น นี่ละพระพุทธเจ้าท่านสอนโลก

มาเทียบเราเหมือนกับหนูก็ตามนะ แต่ก็เป็นอย่างเดียวกันจะให้ว่ายังไง พูดเปิดอกให้พี่น้องทั้งหลายฟัง มันต่างกันยังไงธรรมชาตินั้นจึงมาเล่นกับกองมูตรกองคูถ พูดนั้นพูดนี้อย่างที่พูดเมื่อวานนี้ ก็มีแต่กองมูตรกองคูถทั้งนั้นแหละ นี่มันจะมีอะไรอันนี้ บอกว่าสารประโยชน์ยังมีอยู่ในกองมูตรกองคูถ ในเรื่องราวที่พูดถึงนั่นเอง จึงจำเป็นต้องได้พูดถึงมัน ทั้งดีทั้งชั่ว อย่างที่แสดงเมื่อวานนี้ได้ยินทุกคนเห็นไหมล่ะ นั่นละเรื่องกองมูตรกองคูถมันเต็มไปหมดอย่างนั้น ทีนี้สิ่งที่เป็นสาระก็แทรกอยู่ในนั้น แล้วจะปล่อยไปตามกองมูตรกองคูถนั้นเสีย สารประโยชน์นั้นก็หายขาดไปไม่เป็นประโยชน์อะไร เอ้า ก็ต้องคุ้ยเขี่ยขุดค้นหยิบออกมา ดึงออกมาไปอย่างนั้น พิจารณาซิ

โห เราสลดสังเวชจริงๆ นะ เห็นโลกมันมืดมันหนาเท่าไร ยิ่งใจนี่มันท้อมันถอย แล้วมันก็มีอีกละที่ว่าให้ได้ไปหยิบอีกแหละ จะถอยจะหนีเสียเลย อันที่น่าสงสารก็มีอยู่ในนั้นอีกแหละ เป็นอย่างนั้นนะ เป็นอย่างนั้นจริงๆ ในหัวใจนี้ เราก็ไม่เคยคาดเคยคิดเคยฝันว่าจะรู้จะเห็นอย่างนี้ จึงได้ยกโคตรแซ่หลวงตาบัวมาล่ะซิ คือให้มันถึงความจริงให้มันมีน้ำหนัก ธรรมชาตินี้เป็นยังไง เกิดมาแต่โคตรพ่อโคตรแม่หลวงตาบัวว่างั้นเลย ไม่มีคนไหนมารู้

มาเห็น แต่ทำไมเราโผล่ขึ้นมารู้คนเดียวอย่างจังๆ อย่างนี้ นี่ซิถึงยกโคตรมา หมดทั้งโคตรเราก็ไม่รู้ ทำไมเรามารู้ได้นี่น่ะ ความหมายว่างั้น ทีนี้ความด้นเดาเกาหมัดนั้นล้มไปหมดเลย พอความจริงผางเข้าถึงหัวใจเต็มเท่านั้นไม่ต้องไปถามใคร

เพราะฉะนั้นพระพุทธเจ้าทุกพระองค์ สาวกทุกองค์นะที่ตรัสรู้ปึ๋งขึ้นมา ไม่ถามใครทั้งนั้น แม้แต่จะก้าวเดินไปทูลถามพระพุทธเจ้าในแง่สงสัยปัญหาธรรมะขั้นสูง พอไปตรัสรู้ปึ๋งในท่ามกลางทางนั้นเสีย กลับทันทีไม่ไป นั่นเห็นไหมล่ะ **สนฺทิฏฺฐิโก** เต็มสัดเต็มส่วนประกาศป้างขึ้นแล้วกลับทันที ไม่เห็นไปทูลถามพระพุทธเจ้า นั่นละ **สนฺทิฏฺฐิโก** ประกาศไว้อย่างเด็ดขาด สิทธิ์ขาด อำนาจสุดยอดอยู่ในนั้นหมด ใครรู้เข้าไม่ต้องถามใครๆ นี่ละธรรมเป็นของจริงอย่างนี้ พี่น้องทั้งหลายจำเอา อย่าฟังแบบเซ่อๆ ซ่าๆ นอนใจนอนจมนะ

นี่พยายามสอนเต็มเหนี่ยว เราก็จวนตัวเข้ามาทุกวันๆ แล้ว เราจะหวังอะไรก็หวังตั้งแต่ผู้ที่จะได้รับประโยชน์ ก็ลากก็เข็นกันไปอย่างนั้นแหละ ลำพังเจ้าของก็ดูตั้งแต่ขันธ์มันดีดมันดิ้น มีแต่ขันธ์เท่านั้น ถ้าว่าเป็นภัย ก็ขันธ์เท่านั้นเป็นภัย แต่จะเป็นภัยกับอะไรล่ะ แน่ะ ก็เพียงรับทราบเท่านั้น รับทราบมันเท่านั้น พาขับพาถ่ายพากินพาหลับ

พานอน พาไปพามา เคลื่อนไหวเยียวยารักษา มีแต่เรื่องของขันธ์ที่มันกวน ระงับมันไว้พอประทังวันหนึ่งๆ พอถึงกาลเวลาที่จะทิ้งมันเท่านั้นเอง แล้วสุดท้ายโลกธาตุนี้ไม่มีอะไรกวนนะ มีแต่ขันธ์ ธาตุขันธ์ในร่างกายของเรามันกวนรวมมาแล้วมีเท่านี้ในจิตดวงนี้ว่างั้นเลย นอกนั้นไม่มี

อันเหล่านี้มันสัมผัสสัมพันธ์ให้รู้อยู่ตลอด เจ็บมันก็รู้ เจ็บท้องปวดศีรษะหิวหลับหิวนอนอะไร ปวดเจ็บปวดถ่ายมันก็รู้ๆ มันก็กวนๆ ก็ระบายมันไป คือหมายความว่าบรรเทามันไปด้วยการระงับ พาหลับพานอนพาขับพาถ่ายไป พอถึงกาลเวลา มันก็มีเท่านี้กวน ไม่มีอะไรกวนสิ่งเหล่านั้นถ้าว่ากิเลสมันก็พังลงไปแล้วเอาอะไรมากวน

ตัวกวนที่สุด ตัวบีบบี้สีไฟทำสัตวโลกให้ได้รับความทุกข์ความทรมานคือกิเลสประเภทต่างๆ พังไปหมดแล้ว เอาอะไรมากวน

ก็มีแต่ขันธ์ที่เป็นเศษเป็นเดนของกิเลสเท่านั้น มันยังเหลืออยู่อันนี้กวน พออันนี้ดับลงไปแล้วพรึบหมดเลย เรื่องสมมุติทั้งหลาย อนุปาทิเสสนิพพาน เป็นธรรมธาตุล้วนๆ ไม่มีสมมุติเข้าไปเกี่ยวข้องเลย สมมุติก็คือธาตุขันธ์ ขยายออกไปก็คือเรื่องภายนอกเท่านั้นเอง เมื่อตัวใหญ่มันคือธาตุขันธ์อันนี้เป็นสมมุติ มีใจรับผิดชอบอยู่ พังลงไปเท่านั้น ก็พรึบหมดเลย นั่นละท่านว่านิพพาน ดับหมดขึ้นชื่อว่าสมมุติโดยประการทั้งปวง ไม่มีเศษมีเหลืออยู่ในธรรมธาตุอันนั้นเลย นั่นละที่ว่าเลิศก็เลยเลิศไปเสียทุกอย่าง ไม่มีอะไรเกิน คาดไม่ได้ แต่เจ้าของผู้รู้ผู้เห็นไม่สงสัย **สนฺทิฏฺฐิโก** ประกาศตีตราไว้เรียบร้อยแล้วไม่สงสัย

นั่นละที่บึกบึนอยู่เวลานี้ เราพูดจริงๆ ทนเอานะ พอฉันจังหันเสร็จแล้วก็หาที่หลบหลีก ไม่ใช่อะไรนะนั่น หลบหลีกเพื่อขันธ์ของตัวเอง ไปนี่เราขึ้นบนรถนี้นอนเลย ระงับอยู่ในขันธ์ ภาวนาระงับอยู่ในขันธ์นี้เรื่อยๆ รถจะไปไหนมาไหนไม่สนใจ สบายอยู่ในระหว่างขันธ์กับจิตที่ครองกันอยู่เท่านั้นพอ ภาวนาไปในนั้น ภาวนาก็เกี่ยวกับขันธ์กับจิต ภาวนาเพื่อฆ่ากิเลสฆ่าตัวไหนว่างั้นเลยนะ พูดให้มันชัดๆ

ขนาดนี้ เอากิเลสตัวไหนมาฆ่าว่างี้เลย จะให้พูดว่ายังไงอีก มันเด็ดขนาดนั้นนะหัวใจนี้ เวลามันเต็มเหนี่ยวของมันแล้ว จะให้อ่อนกว่านั้นไม่ได้ ต้องเต็มสัดเต็มส่วนตามหลักธรรมชาติ เวลาพูดออกมาตามหลักธรรมชาติจึงพูดอย่างนี้เอง นี่ละหลักธรรมชาติ

ไปอย่างนั้นละ ไปนี่ความเมตตามันครอบโลกธาตุตลอดเวลานะ เป็นหลักธรรมชาติ ไปที่ไหนมีแต่ความเมตตาสงสาร เห็นหมาก็เล่นกับหมา เล่นอยู่ในรถนะ ครั้นเวลาลุกนั่งขึ้นมาเห็นหมาก็เล่นกับหมา มันอยู่นอกรถ

มันไม่รู้กับเรานะ เล่นกับหมาคือเล่นด้วยความสงสาร ไอ้ด่างบ้าง ไอ้ดำบ้าง ไอ้ตูบบ้าง ว่าให้มันนะ ว่าอยู่ในรถคนเดียวแหละเหมือนบ้านะ พิจารณา ความเมตตานี้ก็เหมือนบ้าเหมือนกันเวลาแสดงออก มึงมาอะไรเดี๋ยวกูเหยียบหัวมึงนะ พูดหยอกมัน มึงไม่รู้จักรถสังฆราชเหรอนู่นน่ะ เล่นกับหมา มึงไม่รู้จักรถสังฆราชเหรอ เดี๋ยวเหยียบหัวมึงนะ

เขาก็ไปตามประสาของเขาเขาจะไปรู้อะไรสังฆราชฆะแรดเข้าใจไหม แต่เราก็เป็นบ้าด้วยความเมตตานั่นแหละที่แสดงออกมีแต่ความเมตตาทั้งนั้นนะ เป็นกิริยาที่เล่นที่อะไรกับเขามีแต่ความเมตตา เห็นหมาจับหูขยี้เลย อันเดียวนั่นละไม่ใช่อะไรนะ เห็นอะไรๆ จับขยี้ เห็นหมูเห็นหมาอะไรจับหูมันขยี้ๆ ไม่อะไรละอันเดียวละพาให้เป็น

ไปเห็นอะไรก็เอาอีกแหละ พอซื้อ-ซื้อไปเรื่อย บางทีซื้อไม่เอาของซื้อไปเรื่อย สำคัญนะ โอ๊ย อยากให้เห็นให้รู้นะแหม พิลึกจริงๆ คาดไม่ได้ ใครอย่ามาคาดนะ อย่างนั้นละที่ว่าเลิศเลอ-เลิศขนาดนั้นละ พระพุทธเจ้าทุกพระองค์พระสาวกอรหันต์ทั้งหลายทุกองค์ เลิศอย่างนั้นให้ดูเอาไปไหนความสงสารนี่เป็นพื้นฐานเลย ก็อย่างที่ทำแก่โลกเวลานี้ ทำด้วยความเมตตาสงสารทั้งนั้น พอช่วยได้ขนาดไหนก็ช่วยไปๆ เมื่อช่วยไม่ได้แล้วก็สุดวิสัยอย่างว่านั่นแหละ

ผู้ที่มันมืดมันมืดจริงๆ นะ โอ๊ย จนอิดหนาระอาใจ นั่นละที่ว่า ปทปรมะ คือพระพุทธเจ้าปล่อยเลย ชักสะพานเลย คือไม่เล่นด้วยเลย มันไม่มีอะไรเจือปนในนั้นพอที่จะไปคุ้ยเขี่ยขุดค้นไปยกไปยอมันให้หนัก ปล่อยเลยๆ ปทปรมะพวกนี้หนาที่สุด ไม่ฟังเสียงอรรถเสียงธรรม เสียงความผิดความถูกประการใดเลย มีแต่จะบึนตามกิเลส จะเอาให้ได้อย่างใจ เด็ดเพื่อจะจม เด็ดขาดๆ เพื่อให้จมถ่ายเดียว

เจ้าของไม่ตั้งใจว่าจะจมนะ แต่หลักธรรมชาตินี้คือก้าวเพื่อจม มันก็ไม่สนใจ นี่เรียกว่าหนาที่สุดเลย อยู่ในร่างของสัตว์นั่นแหละ หัวใจอยู่ในนั้น คือลมหายใจประกันเอาไว้ชั่วระยะไม่ให้เจออย่างจังๆ ให้เจอแต่อยู่ภายในใจ คือใจนี้เป็นฟืนเป็นไฟเผาอยู่ตลอดเวลา จะเอาอะไร จะทำยังไงจะให้ได้อย่างใจยังไง มีแต่กิเลสบงการ เป็นไฟๆ เผาตลอด เจ้าของไม่รู้ มันส่งออกข้างนอกกับสิ่งต้องการ จะเอาอันนั้นจะเอาอันนี้ ทางนี้เผาอยู่ภายใน

ธรรมดูหมด เห็นหมดจะว่าไง ไม่ได้สนใจว่ามันจะไปเจออะไรอย่างจังๆ ด้วยความชั่วช้าลามก นี่ละมันจะไปเจออะไร เพราะฉะนั้นจึงว่าลมหายใจรั้งเอาไว้เสียก่อนรอเวลา พอลมหายใจขาดสะบั้นนี้ปึ๋งเลยทันที ลมหายใจขาดก็เรียกว่าเครื่องกั้นขาด กำแพงขาด กำแพงเหมือนลมหายใจกั้นเอาไว้ ยังไม่เห็นตัวจังๆ ที่พระพุทธเจ้าทุกๆ

พระองค์สอนไว้นั้น นรกอเวจี พวกนี้จะลงจุดนั้นเลยไม่ไป ที่อื่นแหละ ลมหายใจกั้นเอาไว้ แต่กิเลสตัณหามันก็สับยำ ข้างในให้ดีดให้ดิ้นเพื่อฟืนเพื่อไฟเพิ่มเข้าไป จนกว่าจะถึงเวลา พอถึงเวลาแล้วปึ๋งเลย ปัญหาที่ไหนหมดทันทีเลย ไอ้ตัว ที่ลบล้างเก่งๆ หมด ไม่มีฤทธิ์มีเดชอะไรเลย

เหมือนกับนักโทษที่เวลาอยู่นอกเรือนจำ เขาจับ ยังไม่ได้ ก็มีฤทธิ์มีเดชสุดยอดของนักเลงโต พอจับมัด เข้าไปในเรือนจำแล้วหมดฤทธิ์ เป็นอย่างนั้นละ นี่ก็แบบ เดียวกันกับพวกประเภทปทปรมะที่หนาที่สุด ทำลายนรก พระพุทธเจ้าทุกพระองค์ไม่มีพระองค์ใดทำลายได้ ตัวนี้ ในความรู้สึกของมัน มันสามารถจะลบล้างได้ว่าสิ่งเหล่านี้ ไม่มีๆ เพราะฉะนั้นถึงสร้างเอาเต็มเหนี่ยว พอจบแล้ว ก็อย่างว่านั่นแหละ วันนี้พูดเพียงเท่านี้แหละ ไม่เทศน์มาก อะไรนัก จะให้พรเสียก่อนเดี๋ยวลืมให้พร

เมื่อวานนี้โรงสี (สมหมาย) ร้อยเอ็ด (เอาข้าวสาร มาถวาย) มาเมื่อวาน ๑ พันถุง นั่นอย่างนั้นแหละ เอามา เพิ่มเรื่อย โกดังนี้ ขาดเท่าไรขาดไม่ได้ ซื้อมาๆ มาทุกวัน รถโรงพยาบาล โรงพยาบาลต่างๆ มาคันไหนก็เต็มเอี๊ยดๆ ตามอัตราที่กำหนดไว้ทุกคัน ไม่ให้มากน้อยต่างกัน อย่างนี้ ทุกคันๆ เป็นประจำวัน ไม่ค่อยมีขาดนะ มาทุกวันไม่มาก ก็น้อย วันละ ๒ โรง ๓ โรง อยู่ในย่านนี้ ๓ โรง ๔ โรง

มากก็มี แต่นานๆ มีทีหนึ่ง ที่ไม่มีเลยนี้จะไม่ค่อยปรากฏ ต้องมีจนได้ เช่นอย่างเมื่อวานนี้ไปดู ก็มีโรงหนึ่ง

เมื่อวาน เราไม่ได้ไปโรงพยาบาล เราไปวัดป่าแก้ว ไปวัดป่าแก้ว เราเอาของไปเหมือนกัน ไปที่ไหนก็แบบนั้นแหละ หลวงตา ไม่ใช่วัดรอยนะ คือเอาเมตตาพูดเลย หลวงตาพระเวสสันดร ว่างั้นไม่ผิด คือเราไม่ได้วัดรอย แต่เราเดินตามศาสดา เราไม่ได้วัดรอยศาสดา ไปที่ไหนแบบเดียวกันหมด เต็มรถๆ เหมือนกัน จะไปโรงพยาบาล หรือไปวัดไปวาไปที่ไหนแบบเดียวกันหมด ขนเต็มรถๆ ไปอย่างนั้น ก็ไม่เห็นหมดนะ ก็มาเรื่อย

เอา มันจะจนตรอกจนมุมพาพี่น้องชาวไทยทั้งหลายตกนรกอเวจี ด้วยการให้ทานนี้ ขอให้เห็นเสียทีในตำราไม่มี มีแต่ขึ้นตลอด ถึงจะจนก็จนเพื่อมหาสมบัติ คือพระพุทธเจ้า เป็นพระเวสสันดร ไม่มีอะไรทาน ฟาดเอานางมัทรีทาน กัณหาชาลี ก็ไปแล้ว นางมัทรียัง ท้าวสักกเทวราชเนรมิตเป็นพราหมณ์แก่มาขอนางมัทรี ยกให้เลย นั่น ท้าวสักกเทวราชก็เลยขอพร ตั้งแต่นี้ต่อไป พระนางมัทรีนี้เป็นคู่พระบารมีของพระองค์ ขออย่าให้แยกย้ายไปไหนจากพระองค์เลย อย่างอื่นก็เป็นบารมีเหมือนกัน แต่นี้เป็นหลักใหญ่ เป็นคู่ของพระองค์โดยแท้ นั่นฟังซิ ท้าวสักกเทวราชขอพร ถวายคำแนะนำ ขออย่า

ให้ทานแต่นี้ต่อไป ข้าพระองค์ที่มานี้ ไม่ใช่เป็นคนขอทานทุกข์จนคนโลกธรรมดา เป็นท้าวสักกเทวราช แปลงเพศลงมาจะขอทดลองก็ถูก จะมาถวายคำแนะนำก็ถูก พอถวายแล้ว ท้าวสักกเทวราชก็ยกให้คืน แต่นี้ต่อไปขออย่าได้สละทานนางมัทรีต่อไป พระองค์ก็ไม่ทำอีกเลย นั่นเห็นไหมล่ะ นั่นละพระเวสสันดรจนถึงขนาดไม่มีอะไรทาน ลูกก็หมดไปแล้ว ยังเหลือแต่พระนางมัทรีคู่พระบารมีก็ยกให้ จนไหม เวลาดีด เห็นไหม ศาสดาองค์เอก นั่น อ่อนลงเพื่อจะดีดนะ ไม่ใช่อ่อนลงเพื่อล่มเพื่อจม อ่อนเพื่อดีดขึ้นนะ อย่างนั้นแล้ว

นี้จึงว่า เอา มันจะจนอะไรก็ให้มันจนไป ไม่มีอะไรติดเนื้อติดตัว พาพี่น้องชาวไทยเราจมลง ด้วยการทำบุญให้ทาน เอาให้เห็นเลย ว่างั้นแหละเรา พูดอย่างกล้าหาญเลย เอาให้เห็น ว่างั้นเลย

มันก็ค่อยเป็นค่อยไปมา ให้ทานเรื่อย เอาจนไม่มีอะไรติดเนื้อติดตัวแล้วสบาย แน่ะ แปลกนะ อะไร ๆ หมดไปเท่าไร แทนที่จะเป็นกังวล เป็นข้อหนักใจ เป็นทุกข์ ไม่เป็นมาอีกอยู่งั้น เมื่อวานนี้เขาก็ขนมาจนเต็ม (โกดัง) ไข่ลม ข้าว ขนม อะไร เราเข้าไปดูเมื่อคืนตอน ๒ ทุ่มเราไปดูเต็มเอี๊ยดเลย มาเรื่อยๆ พวกโรงพยาบาลแหละมา ทีนี้เขายิ่งทราบนะ ว่าวัดนี้แจกทาน โรงพยาบาลต่างๆ จึงมาทั้งใกล้ทั้งไกล จนกระทั่งอุบลฯ อุบลฯ มาบ่อยเหมือนกันแถวนี้มาหมด ทานไปเรื่อยๆ อย่างนั้น ทำให้พอเสีย ตายแล้วก็หมดเรื่องอันนี้ กิริยาอย่างนี้ไม่มี เวลามีชีวิตอยู่นี้ก็ทำเสียให้เป็นผลเป็นประโยชน์ เป็นสิริมงคลแก่โลก เป็นคติตัวอย่างแก่โลกต่อไป

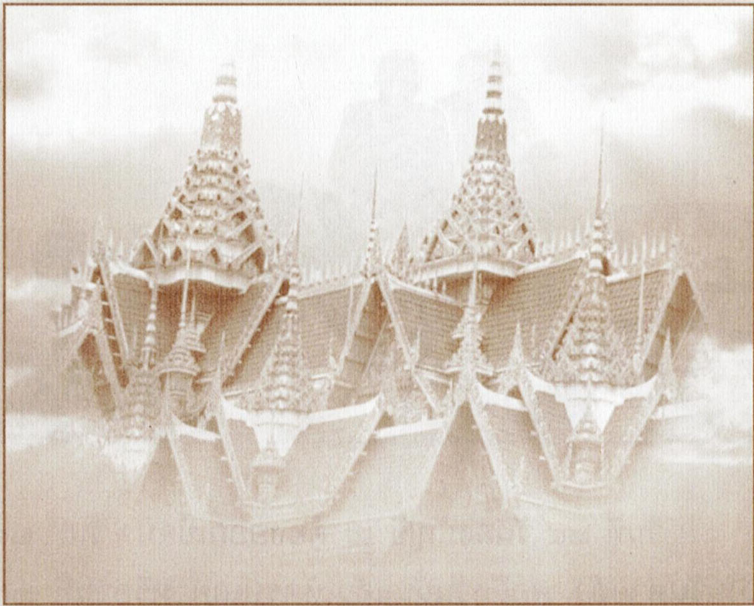
ให้ภาวนานะ จับหลักใจให้ดี ใจนี้เป็นหลักสำคัญ สิ่งภายนอกก็อย่างที่พูดแล้ว อาศัยชั่วเวลา ส่วนใจนี้พึ่งเป็นพึ่งตายตลอดกัปตลอดกัลป์ ต้องอาศัยบุญถึงจะมีที่ยึดที่เกาะ เกิดก็เกิด ตายก็ตายเหมือนโลก แต่เกิดของคนมีบุญนี้ต่างกัน ความทุกข์มีน้อยมาก ยิ่งผู้ที่มีความดี

มากเท่าไร ความทุกข์ลดๆ ความดีเด่นๆ ไปเรื่อยๆ จนกระทั่งถึงที่สุดจุดหมายปลายทาง เพราะอำนาจแห่งบุญแห่งกุศลค้ำชูจิตใจตลอดไป ถ้าเป็นฝ่ายความชั่วแล้วกดลงตลอด เป็นอย่างนั้นนะ อำนาจแห่งกรรมดีกรรมชั่วนี้เหนือทุกอย่าง ใครอย่าไปอาจหาญนะ ถ้าไม่อยากให้จม

ยกเมืองไทยเป็นเมือง ท้าวสักกเทวราช

ทองคำและดอลลาร์ของเราคราวนี้จะดังลั่นทั่วโลก ละนะ เรามอบทองคำและดอลลาร์คราวนี้จะดังลั่นทั่วโลก อีกพักหนึ่ง พอเสร็จทองคำได้ตามกำหนดแล้วก็ดังอีกละทีนี้ ดังแล้วก็ดังสุดท้าย แล้วก็ออกไปเป็นประวัติศาสตร์ สหรัฐ จะดูก็ดูนี่เรือกำลังขึ้นท่าๆ คอยแต่จะฟังเทศน์ ได้เรื่องอะไร (ทางสหรัฐนิมนต์หลวงตาแสดงธรรมโปรดให้ทางสหรัฐ)

วันที่ ๒๔ วันลงบัญชี เขาต้องออกเช็คมา วันที่ ๒๔ เป็นวันตายตัว พอถึงวันนั้นแล้วให้ครบเลย หรือวันที่ ๒๔ รวมหมด วันที่ ๒๕ ประกาศก็อาจเป็นได้นะ พอวันที่ ๒๖ ก็มอบเลย เรียกว่าแน่นอนเลยดอลลาร์เราคราวนี้ให้ได้ ๕๐๐,๐๐๐ ดอลล์ กับทองคำเข้ากันได้เลย พอดีด้วยกัน พี่น้องเราทั้งหลายให้พากันเร่งใส่ดอลลาร์ ซึ่งขาดอยู่เวลานี้ ๗๐,๐๑๗ ดอลล์ ขาดอยู่เวลานี้ เป็นเวลาอีก ๓-๔ วัน พยายามเอาให้ได้

โยม : งวดนี้เป็นสามัคคีดอลลาร์ของคนในศาลาทั้งหมดเจ้าค่ะ ทั้งหมดสี่ร้อยกว่าดอลลาร์ ขอถวายเป็นพุทธบูชา ธรรมบูชา สังฆบูชา และสามารถเข้าสู่มรรค ผล นิพพานได้โดยง่ายด้วยกันทุกท่านเทอญ

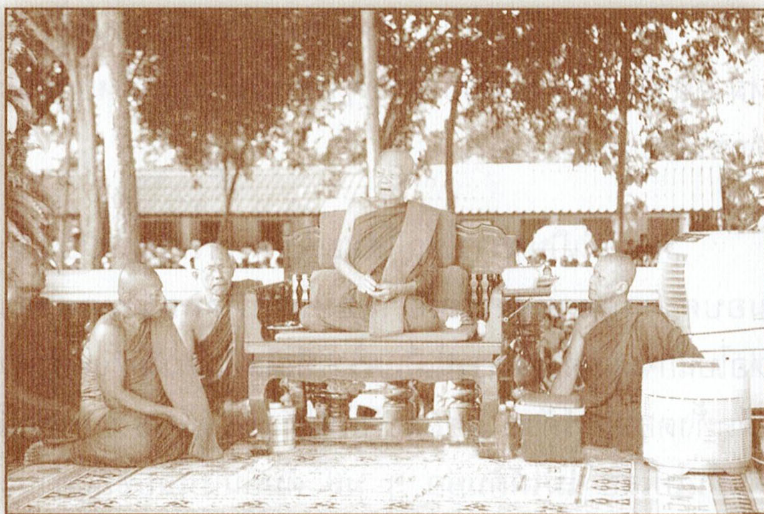
หลวงตา: พอใจๆ เร่งให้มันเข้าสู่นิพพานได้วันนี้ หลวงตายิ่งดีใจด้วย มันอืดอาดๆ เดี๋ยวนี้น่ะ มันไม่ไหวอยู่นี่น่ะ ทุกคนเร่งนะ

คราวนี้เป็นคราวใหญ่โตของเราคราวหนึ่งเหมือนกัน มอบคราวนี้ทองคำเรียกว่ามอบมากที่สุดกว่าทุกคราว ต่อไปนี้ก็จะลดลงๆ คราวนี้เป็นคราวที่เด็ดที่สุด เด็ดทั้งทองคำ เด็ดทั้งดอลลาร์ด้วย ดอลลาร์ก็ให้ได้ ๕๐๐,๐๐๐ ทองคำนี้ ตันขึ้นไปเลย ไม่ได้ตันย่อ ๆ นะ ตันขึ้นไปเลยทองคำนะ หนักเป็นตันขึ้นไปเลยให้พอดีกัน

การมอบทองคำเข้าสู่คลังหลวงทุกๆ ครั้งมา คราวนี้เป็นคราวที่มอบหนักมากกว่าทุกคราว ทั้งดอลลาร์ ก็น่าจะเป็นคราวนี้ถึง ๕๐๐,๐๐๐ แต่ต้นๆ นานๆ มาใส่ทีหนึ่ง มากเหมือนกันนะ ทองคำก็เป็นตั้งพัน เราเร่งเข้าให้ทันกับ เหตุการณ์ของเรา ยังอีกสามวัน ให้พยายามทุกๆ คน เร่งใส่หลักชัยของเรา หลักชัยของเราคือทองคำก็ให้ ได้เต็มเหนี่ยว ดอลลาร์ก็ให้ได้เต็มเหนี่ยวตามกำหนดว่า ๕๐๐,๐๐๐ ดอลล์คราวนี้ เอาให้จริงให้จัง

ไอ้เรื่องการเทศนาว่าการ หลวงตาอย่าให้เทศน์ นักเถอะ เดี๋ยวนี้ก็เทศน์ตลอด พูดตลอดก็ไม่ทราบจะให้ เทศน์ว่าไงอีก นี่อย่างเขาขอมาเราก็เทศน์มาตลอด ก็พอดี

เวลาแล้ว บอกเขาเสียว่าฟังเทศน์ฟังตามที่พูดมานี่ก็แล้วกัน ว่าอย่างนั้นนะ ทางสหรัฐเขารอฟังเทศน์ เราก็เทศน์อยู่ตลอด พูดตลอด ก็ควรจะได้ฟังมาแล้วแหละ

เอานะ เอาให้พร้อมเพรียงกันให้เต็มเหนี่ยว คราวนี้ให้เห็นจุดเด่นของชาติไทยเราอีกจุดหนึ่ง ดอลลาร์ขาดอยู่เท่าไร ๗๐,๐๐๐ ต้องได้ว่างั้นเลย ทองคำก็รับกันไว้เรียบร้อยแล้วเวลานี้ ของคนทั้งประเทศ ทั้งทองคำทั้งดอลลาร์รวมเป็นจำนวนมากด้วยกันคราวนี้ ไม่ให้เสียความมุ่งมั่น ความเด็ดขาดของชาติไทยเรา ต้องเอาให้โลกทางภายนอกได้เห็นชัดเจน นี่ชาติไทยของเราจะได้แสดงความสามารถในครั้งนี้ แสดงให้เต็มที่นะพี่น้องทั้งหลาย เรื่องของเราที่แสดงอยู่นี้ไม่ใช่จะมีเพียงนี้ จะกระจายออก

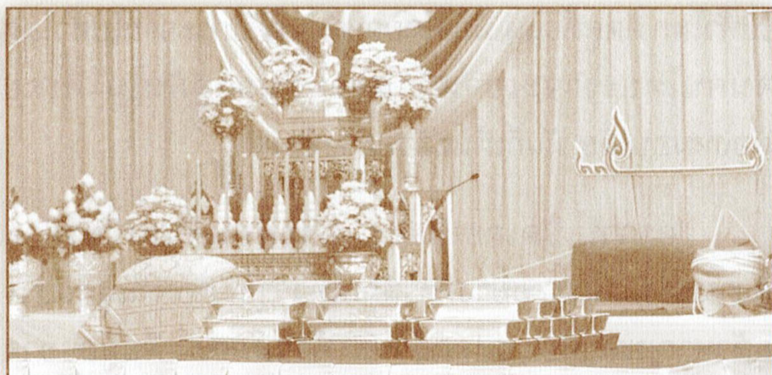
ไปทั่วโลก คิดดูตั้งแต่เมืองไทยจะล่มจมยังกระจายไปทั่วโลก จนคนไทยเราจะเอาหน้าแหงนขึ้นมาดูกันไม่ได้เลย ต้องหมอบเลย มันก็เห็นแล้วอย่างชัดเจน

คราวนี้เปิดเลยเชียว เอาอย่างเต็มเหนี่ยวด้วยความสง่าผ่าเผย อย่างท้าวสักกเทวราช คือท่านผู้องอาจกล้าหาญชาญชัย แปลแล้วนะ **ท้าวสักกะ** คือผู้องอาจกล้าหาญชาญชัยทุกอย่าง ไม่มีย่อท้อต่อสิ่งใด **ท้าวสักกเทวราช** อันนี้เราก็ยกเมืองไทยเป็นเมือง**ท้าวสักกเทวราช** ล่ะซี สู้ความจนให้มันหงายลงทะเล ถอยมันเมื่อไร ความจนเข้าตรงไหนเป็นไฟตรงนั้น เอาให้มันลงทะเล

วันนี้จะไม่พูดอะไรมาก พูดหนักแล้ว ตอนเย็นไปเทศน์ กทม. หลวงตานี้หมุนติ้วๆ เรายอมรับเพราะเราเป็นหัวหน้าเอง โครงการเราตั้งเอง เราต้องเดินตามโครงการ หนักเบาขนาดไหนเราก็บึกบึนนะ รักษาความสัตย์ความจริงของเราตลอด ต่อไปนี้จะให้พร

สถานะยอดบริจาคทองคำและดอลล่าร์เข้าคลังหลวง

ข้อมูล ณ วันที่ ๓๐ กันยายน ๒๕๕๒

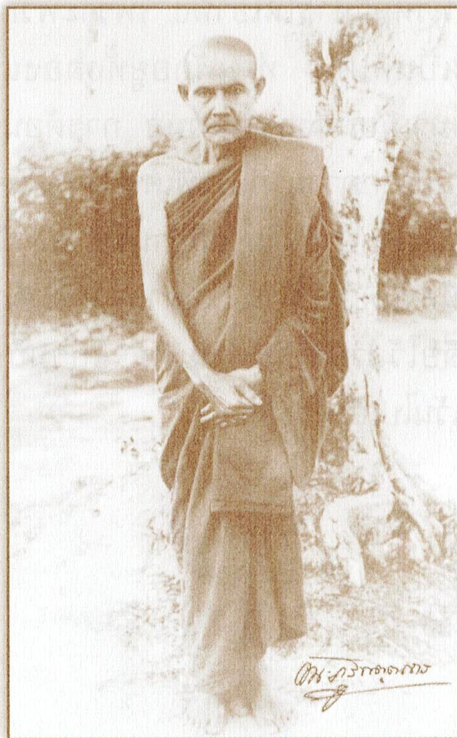
ยอดทองคำรวมทั้งทองคำซึมซาบ ๑๒,๐๒๕ กิโลกรัม

ดอลล่าร์สหรัฐ ๑๐,๒๑๔,๖๐๐ ดอลล่าร์

ท้าวสักกเทวราชบนสวรรค์ มาเยี่ยมพระอาจารย์มั่นเสมอ

ท่านพักจำพรรษาอยู่บ้านน้ำเมา อำเภอแม่ปั๋ง เชียงใหม่ ท่านว่าท่านต้อนรับแขกจำพวกกายทิพย์บนสวรรค์ มี**ท้าวสักกเทวราช** เป็นหัวหน้ามากเป็นพิเศษ แม้หน้าแล้ง ท่านหลีกออกไปเที่ยววิเวกองค์เดียวอยู่ในถ้ำดอกคำ ก็มี

ท้าวสักกเทวราชพาพวกเทวดามาเยี่ยมท่าน ซึ่งมาแต่ละครั้งเป็นหมื่นเป็นแสนและมาบ่อยที่สุด ถ้าพวกที่ไม่เคยมาท้าวสักกเทวราชต้องเตือนให้เขาเข้าใจวิธีฟังธรรมก่อนที่ท่านจะแสดงให้ฟัง โดยมากท่านแสดงเมตตาอัปปมัญญาพรหมวิหารให้เขาฟัง เพราะพวกเทวดาชอบธรรมนี้มากเป็นพิเศษ ท่านพักอยู่ทั้งสองแห่งนี้ ท้าวสักกเทวราชมาเยี่ยมฟังธรรมเสมอ การต้อนรับพวกเทพทุกชั้นทุกภูมิก็ปรากฏว่ามากเป็นพิเศษกว่าที่อื่นๆ เพราะที่นี่อยู่ลึกและสงัดมากบรรยากาศก็อำนวย พวกนี้เคารพท่านและสถานที่ที่ท่านพักอยู่มาก แม้ทางจงกรมที่ญาติโยมเอาทรายมาเกลี่ยไว้สำหรับให้ท่านเดินจงกรมก็ไม่กล้าผ่านเข้ามา ต้องเว้นไปเข้าทางอื่น

คำปรารภท้ายเล่ม

ท้าวสักกเทวราช เป็นใคร? มีองค์จริงหรือไม่?

เป็นคำถามที่อยู่ในใจข้าพเจ้าตลอดมา ถึงแม้ว่าจะเคยได้ยินได้ฟัง จากพระที่ท่านแสดงพระธรรมเทศนา และได้อ่านพบเกี่ยวกับองค์ท่านว่า ท่านก็คือ **ท้าวอมรินทราธิราช** หรือ ที่เรียกกันจนติดปากว่า **พระอินทร์** นั่นเอง

ในที่สุดความสงสัยทั้งหลายก็มลายหายไป เมื่อได้มาพบกับพระองค์สำคัญ ท่านเป็นลูกศิษย์ของพ่อแม่ครู

อาจารย์ **พระหลวงปู่มั่น ภูริทัตโต** ผู้เป็นพระปรมาจารย์ใหญ่ฝ่ายวิปัสสนาธุระ ซึ่งถึงแม้พระหลวงปู่มั่น จะได้ล่วงลับไปแล้ว แต่ก็ยังมีครูอาจารย์ที่มีคุณธรรม เฉกเช่นเดียวกันยังมีชีวิตอยู่ ซึ่งก็คือ **องค์หลวงตามหาบัว ญาณสัมปันโน** วัดป่าบ้านตาด จังหวัดอุดรธานี นั่นเอง

ในระยะเวลาที่ข้าพเจ้าได้เข้าร่วมถวายผ้าป่าช่วยชาติในโครงการช่วยชาติ โดย พระหลวงตามหาบัว ญาณสัมปันโน เริ่มตั้งแต่ปี พ.ศ ๒๕๔๑ ในนาม คณะเรือบุญปากน้ำ **ศิษย์ท่านพ่อลี ธัมมธโร** วัดอโศการาม ตลอดมานั้น ทำให้มีโอกาสได้รับฟังพระธรรมเทศนา ของท่านหลายแห่ง ทั้งที่วัดป่าบ้านตาด จังหวัดอุดรธานี และตามสถานที่ที่ท่านได้รับอาราธนาไปแสดงธรรมรับผ้าป่าช่วยชาติ ในหลายอำเภอ หลายจังหวัด โดยเฉพาะที่สวนแสงธรรม พุทธมณฑล สาย ๓ กรุงเทพมหานครฯ ในจังหวะที่ท่านเดินทางมาแสดงธรรมนั้น ท่านจะอยู่โปรดเมตตาแสดงธรรม เป็นระยะเวลานานพอสมควร ยังความชุ่มชื่นใจในรสของพระธรรมเทศนาอย่างไม่จืดจาง เกิดความเชื่อมั่นขึ้นมาอย่างแรงว่า นรก สวรรค์ พรหม นิพพาน มีจริง จิตยอมรับในเรื่องบาปบุญคุณโทษอย่างไม่สงสัย และเมื่อฟังธรรมที่ท่านแสดงเกี่ยวกับ เทพบุตร เทพธิดา พระอินทร์ พระพรหมในสวรรค์ชั้นฟ้าแล้ว ยิ่งเกิดความแปลกประหลาดอัศจรรย์

ใจ ในภพภูมิที่ไม่สามารถพบเห็นได้ด้วยตามนุษย์ แต่ไม่พ้นวิสัยของผู้มีตาทิพย์หรือตาในไปได้

ในที่สุดก็เกิดเรื่องประหลาดอัศจรรย์ใจ กับตนเองอย่างไม่คาดฝัน โดยใน**คืนหนึ่งได้ฝันเห็นเทพบุตรองค์หนึ่งมีรัศมีงดงามสว่างไสวมาปรากฏตรงหน้า รัศมีของท่านประกอบด้วยสีสันแพรวพราวสวยงามอย่างสุดจะบรรยาย รัศมีเป็นประกายราวสายรุ้งพุ่งเจิดจ้า ท่วมท้นจนแทบมองไม่เห็นรูปร่าง** ในขณะที่มองอย่างตกตะลึงพรึงเพริดอยู่นั้น พลันท่านก็เชิญชวนให้ไปสวรรค์ด้วยกัน การเชิญชวนของท่านเหมือนพูดด้วยภาษาใจไม่ได้เอื้อนเอ่ยออกมาเหมือนภาษามนุษย์เรา ด้วยอัศจรรย์ใจในความงามของรัศมีที่ไม่เคยพบเห็นมาก่อนเลยในโลกมนุษย์ ทำให้จิตใจคล้อยตามตกลงรับปากว่าจะไปด้วยอย่างง่ายดาย ท่านจึงให้บริวารของท่าน ไปทำความสะอาด บนทางสะพานที่จะข้ามไปด้วยกัน แต่พลันเมื่อมองไปที่สะพานที่จะพาข้ามไปกลับปรากฏเห็นบุคคลหนึ่งยืนอยู่ในน้ำกำลังซ่อมเสาสะพานต้นหนึ่ง ซึ่งยังซ่อมไม่แล้วเสร็จดี จึงไม่สามารถจะติดตามท่านไปได้

เมื่อรู้สึกตัวตื่นขึ้นมา คิดทบทวนความฝันอันประทับตราตรึงใจอันไม่รู้ลืม เมื่อมีโอกาสพบเพื่อนฝูง จึงได้เล่าเรื่องนี้ให้เพื่อนฟังขณะที่กำลังนั่งรถพาคนไปบีบนวด

ถวายแก่ หลวงปู่สังวาลย์ เขมโก ที่วัดทุ่งสามัคคีธรรม อ.สามชุก จ.สุพรรณบุรี ในสมัยตอนที่ท่านยังมีชีวิตอยู่ เพื่อนๆ ช่วยกันทำนายความฝันกันว่าน่าจะเป็นเทพบุตรองค์ใด ทำไมจึงมีรัศมีงดงามมากจนสุดบรรยาย ในที่สุดก็เกินความสามารถของบุคคลใดที่จะคาดเดา

หลวงตามหาบัว ญาณสัมปันโน กับ หลวงปู่สังวาลย์ เขมโก

พระหลวงตาพยากรณ์

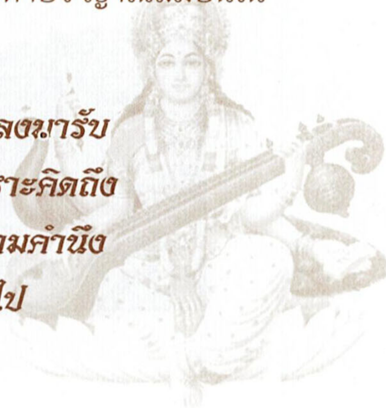
ความสงสัยใดๆ ที่เกิดขึ้น ไหนเลยจะพ้นญาณวิถีขององค์พระอรหันต์ได้ เมื่อเย็นวันหนึ่งได้พาสามีไปกราบองค์**พระหลวงตามหาบัว ญาณสัมปันโน** ที่กุฏิกลางน้ำ ณ สวนแสงธรรม พุทธมณฑลสาย ๓ กรุงเทพมหานครฯ ซึ่งในตอนนั้น พระหลวงตาได้ลงมาแสดงธรรม โปรดเหล่าสาธุชนผู้สนใจใฝ่ในบุญ อันเป็นหนทางอันประเสริฐ

ที่จะนำพาไปให้พ้นทุกข์ ถึงบรมสุขได้ ในตอนนั้นท่านได้เริ่มโครงการช่วยชาติได้ระยะหนึ่งแล้ว จึงได้นำทองคำและปัจจัยไทยทานเข้าไปกราบถวาย เมื่อท่านเห็นข้าพเจ้าและสามี ท่านจึงได้ทักขึ้นว่า

"ผัวเมียคู่นี้เป็นคนใจบุญ เมียตายแล้วจะได้ไปเกิดเป็นเทวดา ไปอยู่บนสวรรค์ชั้นฟ้ากับท้าวสักกเทวราช"

เมื่อได้ฟังคำพยากรณ์ของท่านแล้ว เกิดความรู้สึกชุ่มชื่นขึ้นมาในจิต นำคำของท่านมาพิจารณาแล้ว ดีใจจนสุดจะบรรยาย ที่ได้รู้ว่าเทพบุตรองค์ที่มารับนั้น คือท้าวสักกเทวราช ผู้เป็นใหญ่ในสวรรค์ชั้นดาวดึงส์ แต่เมื่อมาคำนึงถึงเรื่องที่ไปรับปากว่าจะไปกับท่าน และถ้าได้ไปจริงๆ ชีวิตในโลกมนุษย์ก็คงจะต้องลับดับไป แต่ในเมื่อชีวิตยังมีอยู่ต่อ จึงขอตั้งจิตอธิษฐานว่า จะดำเนินชีวิตที่เหลืออยู่นี้ ให้เป็นประโยชน์ต่อตนเองและประโยชน์ต่อผู้อื่น จนสุดกำลังความสามารถ ของมนุษย์คนหนึ่งที่จะพึงมีได้ โดยขออาราธนา พระหลวงตามหาบัว ญาณสัมปันโนเป็นองค์ถือธงชัยนำ

ท้าวสักกเมตตาลงมารับ
เตรียมนำกลับรับไปเพราะคิดถึง
แต่สะพานยังไม่เสร็จตามคำนึง
ชีวิตจึงยังไม่ลับดับโลกไป

ท้าวสักกเทวราชลงมาอนุโมทนา
เรื่องสวนปฏิบัติธรรม

หลังจากที่ข้าพเจ้าฝันเห็น **ท่านพ่อลี ธัมมธโร** อดีตเจ้าอาวาส วัดอโศการาม มาสั่งให้ย้ายบันไดกุฏิของท่านซึ่งเดิมลงมาทางถนนด้านหน้า ให้เปลี่ยนไปลงด้านหลังทางชายทะเล ท่านบอกว่าท่านจะคอยต้อนรับคณะที่จะมาทางเรือ แล้วให้ข้าพเจ้าเตรียมที่พักไว้สำหรับคณะที่จะมาโดยท่านจะอบรมสั่งสอนการภาวนาแก่คณะที่มาด้วยองค์ของท่านเองนั้น

จากความฝันครั้งนี้ ทำให้ข้าพเจ้าหาสถานที่เตรียมไว้เป็นที่พักสำหรับผู้ที่ใฝ่ใจในทาน ศีล ภาวนา จึงได้ริเริ่มทำสวนไว้เป็นที่ปฏิบัติธรรม บนที่ดินอยู่ใกล้เขารัง ตำบลพุทธบาท อำเภอชนแดน จังหวัดเพชรบูรณ์ และน้อมนึกในใจว่า จะสร้างกุฏิถวาย พระหลวงตามหาบัว ญาณสัมปันโน

ด้วยไม้สักทั้งหลัง พร้อมด้วยทางจงกรม ให้เหมือนกับในฝันบนเนินเขาลูกนั้น

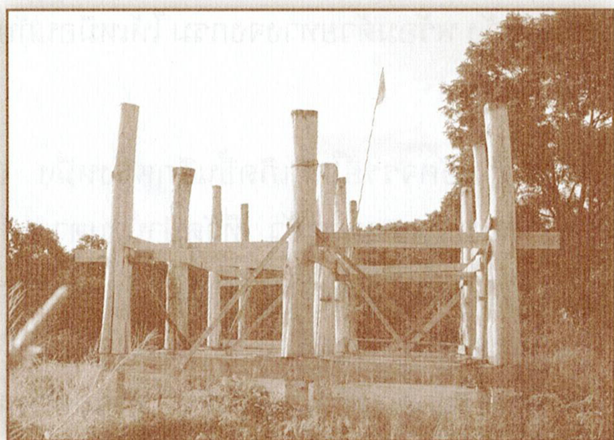
แล้วความอัศจรรย์ใจก็เกิดขึ้นอีกครั้งหนึ่ง เมื่อได้ขึ้นไปกราบ พระหลวงตามหาบัว ที่วัดป่าบ้านตาด จังหวัดอุดรธานี แล้วขากลับจึงได้แวะมาทางเขารัง จ.เพชรบูรณ์ เพื่อมาพักและดำเนินการสร้างที่พักและห้องน้ำสำหรับผู้มาภาวนาต่อ ในกลางคืนนั้นฝันเห็น ท้าวสักกเทวราชผู้เป็นใหญ่ในสวรรค์ชั้นดาวดึงส์ เปิดหน้าต่างมามองดูข้าพเจ้า ซึ่งกำลังทำสวนปฏิบัติธรรมอยู่ข้างล่าง แล้วท้าวเธอก็เหาะลงมาจากปราสาทไพชยนต์ ลอยมาลงประทับนั่งบนหินก้อนใหญ่ แล้วเนรมิตรูปไอปปาติกะนั้นให้เป็นร่างทึบคล้ายกับปูนปลาสเตอร์สีขาว ใบหน้าท่านเหมือนรูปวาดที่ดูจิ้มลิ้มพริ้มเพรา เอ่ยคำพูดโดยที่ปากท่านไม่ได้ขยับ แต่กลับฟังแล้วเข้าใจ เหมือนดังว่าท่านพูดด้วยภาษาใจ ว่า

“เราขออนุโมทนา เรื่องการทำสถานที่ปฏิบัติธรรม อันจะเป็นกุศลอันยิ่งใหญ่ สืบทอดพระศาสนาให้ดำรงคงอยู่ครบ ๕,๐๐๐ ปี”

ฝันว่าได้ถวายทองคำ ๓๓ บาท ฉลองกุฏิหลังใหม่

หลังจากที่ฝันเห็น ท้าวสักกเทวราชลงมาอนุโมทนาเรื่องสวนปฏิบัติธรรมแห่งนี้แล้ว ดูเหมือนใจจะอิ่มเอม

กุฏิที่กำลังดำเนินการก่อสร้าง เพื่อถวายแด่หลวงตามหาบัว

ราวกับอิ่มทิพย์อยู่ได้หลายวัน ด้วยคำที่ท่านมาอนุโมทนา ทั้งที่ลงมือสร้างกุฏิพระหลวงตายังไม่แล้วเสร็จดี แต่คงจะยินดีปรีดามากจนเก็บนำไปฝันว่า สร้างกุฏิพระหลวงตาเสร็จสิ้นแล้ว จึงได้กราบนิมนต์พระหลวงตามารับทองคำและกุฏิหลังใหม่ ในฝันเห็นผู้คนจำนวนหนึ่งนั่งอยู่บนกุฏิหลังใหม่ พร้อมใจกันนำถวายทองคำของแต่ละบุคคลเป็นจำนวนรวมกันได้ ๓๓ บาท เมื่อถวายเสร็จเรียบร้อยแล้วเดินออกมาข้างนอกพบผู้คนมากมายมาร่วมงาน มีการตั้งโรงทานเลี้ยงอาหารการกินอย่างไม่ขาดสาย โดยมีเจ้าภาพนำข้าวสารมาร่วมจนเกือบท่วมท้นเนินเขานั้น

เมื่อตื่นจากความฝัน ข้าพเจ้าเกิดความตื่นเต้นยินดีราวกับเป็นเรื่องเกิดขึ้น จริงๆ ความอิ่มเอมเปรมใจดูราว

กับจะไม่จืดจางหายไปโดยง่าย แต่เกิดความสงสัยว่าทำไมจะต้อง ถวายทองคำของแต่ละบุคคล เป็นจำนวนรวมกันได้ ๓๓ มากกว่านี้ หรือ น้อยกว่านี้ ได้หรือไม่ จนเมื่อได้มาอ่านพระธรรมในธรรมบท เรื่องเกี่ยวกับ ท้าวสักกเทวราชจึงพบคำเฉลยว่า ที่ต้องถวาย เป็นจำนวนเลข ๓๓ เพราะในอดีตกาลที่ผ่านมานั้น ท่านและเพื่อนๆ รวม ๓๓ คนได้บำเพ็ญคุณประโยชน์ ชักชวนกันทำบำเพ็ญกุศลกัน

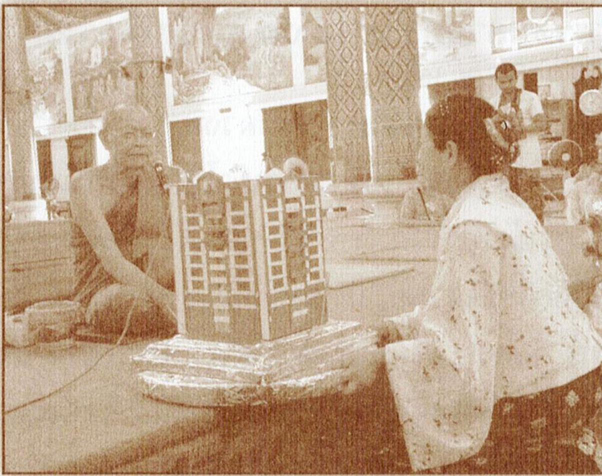
อยู่เสมอ เมื่อสิ้นชีพไปเกิดเป็นท้าวสักกจอมเทพในสวรรค์ชั้นดาวดึงส์ ถึงความประเสริฐกว่าเทวาทั้งหลาย พร้อมด้วยมิตรสหายทั้ง ๓๓ คน ข้าพเจ้าจึงเริ่มเชิญชวนสาธุชนผู้ใจบุญทั้งหลาย มาร่วมแรงร่วมใจสละทอง ซึ่งเป็นของนอกกาย เพื่อเตรียมไว้ถวายพระหลวงตาในตอนฉลองกุฏิหลังใหม่ จะได้นำไปไว้ให้สว่างไสวอยู่ในท้องพระคลัง ค้ำจุนเศรษฐกิจของชาติไปถึงรุ่นลูกรุ่นหลานของเรา

ผู้อุปถัมภ์ค้ำจุน

หลังจากที่ข่าวเรื่องการสร้างสวนปฏิบัติธรรมที่เพชรบูรณ์ ได้แพร่กระจายออกไป ได้มีผู้ใจบุญร่วมปัจจัยส่งเข้ามากันอย่างไม่ขาดสาย แต่เนื่องจากสถานที่นี้ยังเป็นป่าเป็นเขา จึงยังขาดแคลนสิ่งจำเป็นเช่น กุฏิ ศาลา ที่พักห้องน้ำ โรงครัว หอสวดมนต์ ถนน ไฟฟ้า สะพาน ข้าพเจ้าจึงเริ่มก่อสร้างไปทีละส่วนตามความจำเป็นก่อนหลัง โดยเฉพาะกุฏิพระหลวงตานั้นทำด้วยไม้สักทั้งหลัง เมื่อรวบรวมได้ปัจจัยพอสมควรแล้ว จึงจะเริ่มสั่งไม้แล้วจึงนำไปเลื่อยแล้วอบแห้ง กุฏิหลังนี้ดูจะเป็นกุฏิที่รวมน้ำใจจากลูกศิษย์ทั้งหลายนำมาร้อยดวงใจถวายพระหลวงตา

อยู่ต่อมาไม่นาน ข้าพเจ้าก็ได้พบกับเจ้าภาพที่นำข้าวสารมาร่วมในงานบุญของสวนปฏิบัติธรรมตามที่ฝัน

หลวงพ่อทอง จนฺทสิริ เจ้าอาวาสวัดอโศการาม อ.เมือง จ.สมุทรปราการ

เห็นมา เป็นสามีภรรยาจากจังหวัดพิจิตร เธอได้นำปัจจัยและทองคำเข้าร่วมถวายกับ คณะเรือบุญปากน้ำ เมื่อวันคล้ายวันเกิด พระหลวงตามหาบัว และในงานทอดมหากฐินสงเคราะห์โลก เมื่อรู้เรื่องความฝัน เธอจึงปวารณาเรื่องข้าวสารเป็นคันรถ เนื่องจากเธอเป็นพ่อค้าข้าว ข้าพเจ้าจึงนึก อัศจรรย์ในใจว่า ผู้ที่ฝันเห็นนั้นมีตัวตนจริงๆ

ในวันที่ ๒๘ เมษายน ที่ผ่านมา เป็นวันคล้ายวันเกิดของหลวงพ่อทอง จันทสิริ ข้าพเจ้าในนามคณะเรือบุญปากน้ำ น้อมกราบถวายสวนปฏิบัติธรรมแห่งนี้ให้เป็นสาขา **ท่านพ่อลี ธัมมธโร** วัดอโศการาม ท่านจึงมอบหมายเป็นทางการให้ดำเนินงานต่อไปจนแล้วเสร็จเพื่อให้เป็น พุทธบูชา ธรรมบูชา สังฆบูชา สืบทอดพระศาสนาต่อไป

พระหลวงตา ถามถึงสวนปฏิบัติธรรม

เมื่อวันคล้ายวันเกิด พระหลวงตามหาบัว วันที่ ๑๒ สิงหาคม พ.ศ ๒๕๕๑ ได้มีโอกาสเข้าไปกราบท่านในโรงฉันน้ำร้อน ภายในบริเวณวัดป่าบ้านตาด จังหวัดอุดรธานี ท่านถามถึงการทำสวนปฏิบัติธรรมที่เพชรบูรณ์ และเส้นทางไปที่แห่งนี้ จึงกราบเรียนเส้นทางให้ท่านทราบและรายงานว่า กำลังก่อสร้างเสนาสนะต่างๆ ที่จำเป็น โดยเฉพาะกุฏิพระหลวงตานั้น ยังไม่แล้วเสร็จด้วยดี และกราบเรียนท่านเกี่ยวกับเรื่องที่ ท้าวสักกเทวราชลงมาอนุโมทนา เรื่องสวนปฏิบัติธรรมแห่งนี้ ท่านได้พยักหน้ารับทราบ

เกิดกำลังใจในคำที่ท่านสอบถาม จึงตั้งใจอย่างมุ่งมั่นในการทำสถานที่ไว้เป็นที่ปฏิบัติธรรม ตั้งชื่อว่า **สวนปฏิบัติธรรม *"สายธาร-สายธรรม"*** ตามที่ **หลวงตามหาบัว ญาณสัมปันโน** ได้เทศน์ไว้ว่า **"ผู้ปฏิบัติธรรมทั้งหลายก็เปรียบเหมือนสายน้ำ ที่ไหลมาตามลำธารต่างๆ เพื่อจะไปบรรจบพบกันที่มหาสมุทรทะเลหลวง คือความวิมุติหลุดพ้นนั่นเอง"**

จึงขอผลานิสงส์ผลบุญที่คณะศิษย์ทั้งหลายได้ดำเนินรอยตามองค์ครูบาอาจารย์ ทำสถานที่ไว้ให้ผู้ใฝ่ใจใน ทาน ศีล ภาวนา ได้ปฏิบัติธรรม และจัดพิมพ์

หนังสือแจกเป็นธรรมทาน เพื่อเป็นการรำลึกแสดงกตัญญูกตเวทิตาคุณ แด่องค์พ่อแม่ครูอาจารย์ จงมาเกื้อหนุนเป็นพละปัจจัยนิสัยนำส่ง ให้เกิดปัญญาญาณ ข้ามวัฏสงสารเข้าสู่พระนิพพานได้โดยไว หากแม้นยังไม่พ้นทุกข์ ยังต้องเวียนว่ายตายเกิดอยู่ในชาติภพใดๆ ก็ตาม ขอให้พบแต่ความเจริญรุ่งเรือง ความขัดสนจนใจอย่าได้มี เป็นผู้ปราศจากโรคาพยาธิ พบเห็นแต่ผู้ใจดีมีเมตตา บรรลุถึงสิ่งที่พึงประสงค์ทุกประการ

ลูกศิษย์ปากน้ำ

ท้าวสักกเทวราชมาขอ

วัดอโศการาม
WAT ASOKARAM

เลขที่ 136 หมู่ 2 ตำบลท้ายบ้าน อำเภอเมือง จังหวัดสมุทรปราการ 10280
SAMUTPRAKARN, THAILAND 10280
โทรศัพท์ / โทรสาร : 0-2389-2299, 0-2395-0003

<u>**หนังสือรับรอง**</u>

ที่ 106/2552

ตามที่คณะเรือบุญปากน้ำ นำโดยคุณเรวดี ผลวัฒนสุข ได้ดำเนินการก่อสร้างกุฏิ ศาลาปฏิบัติธรรม และเสนาสนะ ณ สวนปฏิบัติธรรม "สายธาร-สารธรรม" ที่ตำบลพุทธบาท อำเภอชนแดน จังหวัดเพชรบูรณ์ อันประกอบด้วย

1. ที่พักของหลวงตามหาบัว ญาณสัมปันโน 1 หลัง
2. ศาลาปฏิบัติธรรม 1 หลัง
3. ที่พักผู้ปฏิบัติธรรม 2 หลัง
4. และจะดำเนินการก่อสร้างในโอกาสต่อไป เป็นต้นว่า ที่ประดิษฐานพระบรมสารีริกธาตุ และเสนาสนะอื่นที่จำเป็นสำหรับผู้ปฏิบัติธรรม

ดังนั้น เพื่อให้การดำเนินงานเป็นไปด้วยดี จึงมอบให้คณะเรือบุญปากน้ำ นำโดยคุณเรวดี ผลวัฒนสุข เป็นผู้ประสานงานดำเนินการ ในนามของวัดอโศการาม ต่อไป

วัดอโศการาม
วันที่ 21 สิงหาคม 2552

(พระญาณวศิษฏ์)
เจ้าอาวาสวัดอโศการาม

ชมรมผู้ปฏิบัติธรรม *"สายธาร-สายธรรม"*

ขอเชิญชวน สาธุชนผู้ใฝ่บุญทั้งหลายร่วมเป็นเจ้าภาพพิมพ์หนังสือพระธรรมเทศนา โดย **พระหลวงตามหาบัว ญาณสัมปันโน** เพื่อแจกเป็นธรรมทาน **รายการหนังสือที่จัดพิมพ์มีดังนี้**

๑. พระอัฐิธาตุพ่อแม่ครูอาจารย์เป็นของอัศจรรย์

๒. หนีนรกมาเกิด (พิมพ์ครั้งที่ ๒)

๓. ไม่มีใครลำบากยิ่งกว่าหลวงปู่มั่น

๔. พลังจิตอัศจรรย์ ท่านพ่อลี (พิมพ์ครั้งที่ ๒)

๕. วิสาขบูชา

๖. แม่จะไปละนะ!

๗. ท้าวมหาพรหมมี ๔ หน้า

๘. พ่อตาย พ่อยัง

๙. หลวงตาพาดำเนิน

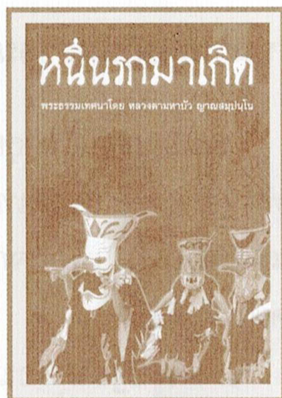
๑๐. ท้าวสักกเทวราชมาขอ

ขอให้อานิสงส์ผลบุญที่ท่านได้กระทำในครั้งนี้ ติดตามเกื้อหนุนท่านและครอบครัว ให้เจริญด้วย อายุ วรรณะ สุขะ พละ ธนสารสมบัติ สวรรค์สมบัติ นิพพานสมบัติ บรรลุถึงสิ่งที่พึงประสงค์ทุกประการ

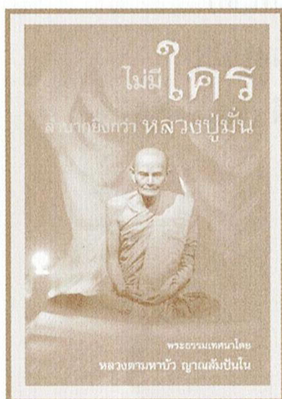

พระอัฐิธาตุ
พ่อแม่ครูอาจารย์
เป็นของอัศจรรย์
พระธรรมเทศนา โดย
หลวงตามหาบัว ญาณสมฺปนฺโน

หนีนรกมาเกิด
พระธรรมเทศนาโดย หลวงตามหาบัว ญาณสมฺปนฺโน

ไม่มีใคร
ยิ่งกว่า หลวงปู่มั่น
พระธรรมเทศนาโดย
หลวงตามหาบัว ญาณสัมปันโน

พลังจิตอัศจรรย์
ท่านพ่อลี
พระธรรมเทศนาโดย
หลวงตามหาบัว ญาณสัมปันโน

วิสาขบูชา

แม่
จะไปละนะ
พระธรรมเทศนาโดย
หลวงตามหาบัว ญาณสัมปันโน

รวมหนังสือธรรม พิมพ์เพื่อแจกเป็นธรรมทาน ๑๐ เรื่อง

จำนวน ๘๘,๘๓๓ เล่ม ค่าจัดพิมพ์ ๑,๒๐๓,๑๖๙.๐๐ บาท

สร้างหนังสือธรรมะเพียงเล่มเดียว
มีอานิสงส์เท่ากับสร้างพระหลายหมื่นองค์

สพฺพทานํ ธมฺมทานํ ชินาติ

การให้ธรรมเป็นทาน ชนะการให้ทั้งปวง

หนังสือเล่มนี้แจกเป็นธรรมบรรณาการ
ด้วยความปรารถนาดี

จาก ....

ผู้มีจิตศรัทธาต้องการเป็นเจ้าภาพจัดพิมพ์หนังสือธรรม

ร่วมบริจาคได้ที่ คุณเรวดี ผลวัฒนสุข
บัญชีธนาคารไทยพาณิชย์ สาขาเพลินจิต
เลขที่ 059-2-71511-1

หมายเหตุ : ท่านที่โอนเงินเข้าบัญชี กรุณาแจ้งชื่อ ที่อยู่และจำนวนเงิน
ที่หมายเลขโทรศัพท์ **08-1964-5877**

อานิสงส์ของการสร้างสิ่งพิมพ์
พระธรรมคำสอนของพระพุทธเจ้า
แจกจ่ายเป็นธรรมทาน

๑. เกิดกุศลจิตแก่ผู้จัดสร้าง ทำให้มีสติปัญญาเฉลียวฉลาด มีความเจริญในธรรม

๒. จิตใจสงบ มั่นคงในคุณธรรมความดี

๓. คำกล่าวเป็นสัจจะ พูดอะไรมีผู้เชื่อถือ

๔. เป็นที่รักของปวงเทพเทวดา และชนทั้งหลาย

๕. เจ้ากรรมนายเวรจากอดีตชาติเมื่อได้รับส่วนบุญแล้ว จะเลิกละการจองเวร

๖. ทุกข์โศกโรคภัย จะคลี่คลายจากหนักเป็นเบา จากเบาจะมลายหายไป

๗. สุขภาพกายดี สุขภาพจิตดี การงานรุ่งเรือง ครอบครัวอยู่เป็นสุข

๘. คลาดแคล้วจากภัยอันตรายที่เกิดจากเหล่ายักษ์ปีศาจ และสัตว์ร้ายทั้งปวง

๙. ทุกภพชาติที่เกิดเป็นมนุษย์ จะได้พบพระพุทธศาสนา และได้ฟังธรรม จากพระอริยเจ้า

รับชมและฟังพระธรรมเทศนาของหลวงตา
ทางสถานีโทรทัศน์เสียงธรรมบ้านตาด
ช่อง **LUANGTABUA**
ส่งสัญญาณผ่านดาวเทียมไทยคม ๒
ในระบบ C-BAND ค่าความถี่ ๓,๘๐๑ MHz
ค่า Symbol rate ๑,๔๔๕ Ksps ได้ตลอด ๒๔ ชั่วโมง
รับฟังเสียงพระธรรมเทศนา
ทางสถานีวิทยุเสียงธรรมเพื่อประชาชน
คลื่นความถี่ **FM 103.25 MHz** เป็นประจำทุกวัน
ชมถ่ายทอดสดพระธรรมเทศนาของหลวงตา
ได้ที่ **www.luangta.com** หรือ **www.luangta.or.th**

ท่านสามารถร่วมทำบุญ
ผ้าป่า ๘๔,๐๐๐ กอง
สร้างโรงพยาบาลศูนย์อุดร โดยหลวงตามหาบัว
โดยโอนเงินผ่านบัญชีธนาคาร ดังนี้

- ธนาคารกสิกรไทย สาขาเอกมัย เลขที่ 059-2-50100-9
- ธนาคารกสิกรไทย สาขาอุดรธานี เลขที่ 110-2-20733-3
- ธนาคารไทยพาณิชย์ สาขาอุดรธานี เลขที่ 510-4-18734-8

คณะเรือบุญปากน้ำ ศิษย์ท่านพ่อลี ธัมมธโร

วัดอโศการาม และ คณะศรัทธาศิษยานุศิษย์ อัญเชิญ

ท้าวสักกเทวราช เป็นประธานในการถวาย

ปัจจัยไทยทาน และทองคำ

แด่ **หลวงตามหาบัว ญาณสัมปันโน (พระธรรมวิสุทธิมงคล)**

ในงานทอดกฐินสามัคคี ณ วัดป่าบ้านตาด จังหวัดอุดรธานี

บัณฑิตสรรเสริญความไม่ประมาท

อปฺปมาเทน มฆวา เทวานํ เสฏฺฐตํ คโต
อปฺปมาทํ ปสํสนฺติ ปมาโท ครหิโต สทาฯ

ท้าวมฆวะ (พระอินทร์) ได้ถึงความเป็นผู้ประเสริฐ
กว่าเทพยดาทั้งหลาย
เพราะความไม่ประมาท (หมั่นทำบุญกุศลให้ถึงพร้อม)
บัณฑิตทั้งหลายย่อมสรรเสริญความไม่ประมาท
ความประมาทเป็นสิ่งที่ท่านติเตียนอยู่ทุกเมื่อ

ท้าวสักกะเทวราชมาขอ พระธรรมเทศนาโดย หลวงตามหาบัว ญาณสัมปันโน